MELANIE HURST

Misiune îndeplinită

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

- Soho! murmură Alexis.

Poliţistul făcu o grimasă observând dispreţul din adâncul ochilor ei căprui larg deschişi.

-Aici e, păpuşă. Cred că adresa pe care o cauţi e tocmai în cuşca asta de şmecherii.

Reciti bucata de ziar pe care ea i-o dăduse.

- Deci, vrei să fii casiercu jumătate de normă, nu. Îţi dai seama că ar putea fi o făcătură?

- Sper să nu fie aşa. îmi închipuiam un club pentru foste cadre militare în Mayfair, şi vocea i se stinse. Mă gândeam la colonei în vârstă, ţintuiţi pe scaune, sorbind vin de Porto şi citind ” The Times” .

- în schimb ai putea da peste blonde uşuratice ce-şi unduiesc formele, rânji el, dându-şi la o parte chipiul negru de pe ochi.

Un lucru era cer: tânăra care-i ceruse ajutorul nu era o astfel de tipă. într-adevăr era blondă, dar nu datorită peroxidului avea ea

acei cârlionţi aurii care i se jucau pe umeri în adierea vântului. si nici nu era genul de femeie care să iasă în evidenţă, desi cu corpul ei si cu gropiţele fermecătore din colţul gurii zâmbitoare putea opri orice spectacol!

Alexis se uită la ceas.

- E târziu? Interviul se termină la sase, deci mai am doar douăzeci de minute.

- Ai să reuşeşti. Fă-o la dreapta la al treilea semafor, si arătă undeva în depărtare. Fii atentă, urmă el. Asigură-te că vor un casier si că nu se asteaptă ca tu să si întreţii clienţii.

- O să am grijă, promise ea. Nu s-a făcut "curăţenie" în Soho?

Poliţistul făcu o grimasă.

- Primăria încearcă încontinuu să îmbunătăţească situaţia, dar e greu. În momentul în care apare o lege care să închidă o serie de sex-shop-uri sau alte astfel de magazine, oamenii din umbră se strecoară pe lângă ea. În Soho sunt locuri cu adevărat sordide, deci fii atentă.O fată cuminte ca tine ar putea fi de-a dreptul socată.

Văzându-i dezamăgirea, el se simţi obligat să schimbe tonul:

- Dar sunt si o mulţime de oameni care-si câstigă pâinea decent, ai putea avea noroc. îţi ţin pumnii !

- Sper!

Strecurând petecul de hârtie înapoi în geantă, Alexis îi mulţumi si se îndreptă spre est.

Urmând instrucţiunile poliţistului, începu să aibă îndoieli. Oare era mai înţelept să abandoneze căutările ? Mayfair îi plăcuse, însă nu si strălucirea falsăa mizerabiluilui cartier Soho, si regretă decizia-i pripită de a da curs anunţului. Alexis căuta cu rigurozitate la rubrica de oferte de serviciu, si când văzuse acest anunţ, se decisese pe loc. Hotărâtă să plece înainte ca mama ei să se întoarcă de la cumpărături si s-o dojenească, Alexis o plasă pe Victoria în braţele mătuşii Phoebe si fugi să se schimbe. Dezbrăcă blugii, cămaşa ponosită şi tenişii uzaţi, schimbându-le cu pantofii moderni şi cu costumaşul verde ” de oraş ”. Deja o dureau picioarele. Nu ştia de când nu văzuseră sandalele ei lumina zilei şi acum se simţea aiurea căci baretele subţiri îi tăiau gleznele şi îşi pierdea echilibrul în timp ce păşea pe trotuarul aglomerat.

Centrul oraşului era ameţitor. Vânzătorii, turiştii, funcţionarii ce se întorceau acasă- toţi se concentrau asupra propriilor interese ; ea trebuia să se agite încolo şi-ncoace prin mulţime, ca un pion nebun ce-şi caută ţinta. Vara era sezon turistic în Londra, iar oraşul era plin de turişti. Observă, în grabă, pâlcuri de arabi îmbrăcaţi în alb sau grupuleţe de japonezi încărcaţi cu plase de cumpărături şi zâmbea în sinea ei. De mai bine de douăzeci de ani trăia în St. John, o suburbie aflată la câţiva kilometri de aici, şi totuşi străinii păreau mai împământeniţi decât ea. Rar venise în oraş şi doar în fugă, pentru a cumpăra haine sau pentru a viziona vreunul din

concertele plictisitoare ale lui Neil Atâta timp cât trăise cu mama ei, Neil stătuse în umbră şi Alexis se temea că toată lumea ei s-ar fi năruit într-un moment în care aceasta îşi putea da drumul la gură, făcând-o cu ou şi cu oţet. Un indicator o atenţionă că ajunsese în Soho. Acesta era un teritoriu străin pe care-l considerase întotdeauna mai aparte. Prin labirintul străduţelor de demult se găseau berării vechi, localuri de amuzament cu multe ecrane luminoase, restaurante elegante, baruri zgomotoase. O mulţime de " partide " stăteau pe lângă cinematografe, ofeind pornografie de cea mai bună calitate, iar librăriile deocheate erau devorate de cei " flămânzi ". O mulţime de vedete din showbiz conduceau braseriile scumpe, dar existau si o serie ce vindeau marfă indescriptibilă. Soho satisfăcea toate gusturile. De-a lungul timpului zona fusese ca un magnet pentru imigranţi si limbile vorbite erau la fel de multe precum oamenii. Pe străzi asiaticii concurau cu francezii, cu maltezii, cu spaniolii, iar diversitatea de naţii înzestrase locul cu o faimă negativă. Alexis îsi muscă buza cu dinţii ei albi si gândul îi zbură la cât de repede si de usor se pot stoarce bani turistilor.

Când coti pe strada Carnaby, soldurile ei începură să se unduiască în mod inconstient pe ritmurile reggae ce răzbăteu din localurile cu pretenţii. Se uită fugitiv în jurul ei. Zona, simbol al anilor saizeci, devenise acum o mahala. Zorzoanele ieftine si hainele indiene împopoţonate îsi asteptau cumpărătorii, iar comercianţii de nimicuri îsi

strigau în gura mare marfa. Standuri întregi cu marfă de duzină : tricouri cu " I love London ", sorţuri de bucătărie cu steagul englez, pălării de carton sau abţibilduri pentru vase. Văzu si un magazin de jucării deocheate, unul sau două fast-food-uri, dar nimic care să merite. Alexis începu să prindă viaţă. Într-adevăr, pe măsură ce-si continua drumul dădea peste subsoluri delăsătoare prin vulgaritatea lor, peste siglele luminoase ale cabaretelor erotice deschise nonstop, dar si peste firme respectabile- importatori de trabucuri, vitrine pline de aparate electrocasnice, cofetării, magazine de muzică, buticuri, un jazz-club si o serie demagazine cu îngheţată. Zărind luminile ţipătoare ale unui salon de ” servicii amoroase ”, Alexis nu-şi putu stăpâni un zâmbet, gândindu-se la amestecul de confort şi obscenitate.

- Ce mai salon! gândi ea, imaginându-şi lumea stând pe scăunele, savurând sandvişuri cu castraveţi şi comentând vremea.

Din punct de vedere arhitectural, Soho era un talmeş-balmeş. Balcoanele vechi ornamentate cu capete de balaur şi cu turnuleţe baroce se înălţau lângă clădirile moderne, inestetice şi pur utilitare. Insă la geamuri răsăreau peste tot ghivece de flori, iar razele aurii ale soarelui luminau zidurile magazinelor pictate în culori ţipătoare. Da, Soho încă îşi mai avea farmecul său- gândi Alexis. ” Oricum am aproape douăzeci şi opt de ani si nici un ban în buzunar ”. Ar fi fost aiurea să se sperie de proasta reputaţie a zonei.

Atâta timp cât lucra pentru o firmă respectabilă, ce mai conta restul. Singura ei preocupare era să câştige nişte bani. Gândurile ei se tulburară când fu nevoită să se ferească de un agent de publicitate care ademenea trecătorii la un spectacol live :

- Gol- goluţ! anunţa el, şi mintea ei zbură la scursorile din adâncurile cartierului învăluit în noapte.

La lumina zilei era uşor să deosebeşti astfel de agitatori sau alte asemenea tipuri întâlnite, dar ce se întâmpla când mesajele se puteau citi doar în luminile neoanelor ? Ar putea ea să mai umble la fel de încrezătoare ?

Se decise să privească lucrurile doar dinafară. La urma urmei, slujba era slujbă. De ani de zile Alexis lucrase doar pe posturi cu jumătate de normă, de umplutură. Posturile din tura de seară atrăgeau o mulţime de candidaţi şi ştia că nu are şanse, însă până când Victoria avea să înceapă şcoala la anul, asta era tot ce putea
face si tot ce obţinuse după lungi dispute cu mama ei.

"Cazino Veneţia" citi pe o placă. Potrivit brosurilor din vitrină cazinoul Veneţia era club privat, cu restaurant, bar si cu o gamă variată de jocuri de noroc. Pe meniu apăreau mâncăruri italienesti, iar proprietarul părea să fie un anume domn Giacopelli. Chiar îsi dorea să lucreze în Soho? Clădirea părea să fie un decentă. Usile de stejar erau străjuite de o parte si de alta de arbori solizi, iar emblema strălucea; însă ar fi fost o copilărie să-ţi formezi o părere

doar după aparenţe. Plusul de aspect pe care-l avea cazinoul nu însemna nimic.

Un oarecare instinct de aventură o făcu pe Alexis să iamânerul de alamă în formă de cap de leu si să bată de două ori. Îsi aranjă puţin cârlionţii de pe umeri în timp ce astepa. Niciun răspuns. Uitându-se la baretele fragile ale sandalelor prea strâmte, îsi dezmorţi degetele. Bătu din nou si ciuli urechea pentru a asculta , dar traficul acoperea orice posibil răspuns din spatele usii de stejar. Atunci, întinse mâna, ezitând si clatinându-se pe tocurile înalte, pentru a împinge usa, iar aceasta se deschise.

Mijind ochii pentru a se obisnui cu întunericul, Alexis distinse niste scări ce duceau spre un hol larg si oval, acoperit cu un covor crem. La baza scărilor, pe stânga era o garderobă, cu tavanul arcuit si cu mai multe usi închise în fund. Pe pereţii din brocart gălbui se vedeau scene din Veneţia lui Canaletto; în cameră, scaune aurite si măsuţe antice bogat ornamentate. Interiorul bogat dădea o senzaţie de confort. Din tavan atârna un candelabru, precum si ghirlande de muscate, iar aerul de eleganţă o convinse pe Alexis că fetele dezbrăcate de la baruri si filmele porno nu aveau vreo
legătură cu acest loc.

Închizând uşa în urmă, coborî scările.

- Scuzaţi-mă, zise cu o voce surprinzător de joasă. Scuzaţi-mă, zise din nou, mai tare, după ce-şidrese glasul.

Ascultă, însă doar zgomotul uşor al aerului condiţionat

întrerupea liniştea. Nesigură, se duse înspre arcade în speranta că va găsi pe cineva, dar în zadar. În capătul holului se afla un coridor, şi o săgeată indica în jos cazinoul, dar Alexis merse înspre capul scărilor. Sigur nimerise adresa şi ora?

- Ce naiba cauţi? se auzi o voce groasă.

Alexis aproape că o luă la fugă. Se întoarse ţinându-şi răsuflarea şi observă pieptul unui bărbat la câţiva paşi de ea. Acesta părea o stafie pe intuneric, iar ea îşi duse mâna la gură, surprinsă:

- Nu ştiam că e cineva aici, îngăimă ea.

- Se vede.

Ochii lui reci şi pătruzători păreau a cere o explicaţie

Si ea începu maşinal să se scuze. Bărbatul asculta răbdător. Era înalt, lat în umeri, şi subţire în talie, purta o pereche de blugi uzaţi şi o vestă fără mâneci care-i acoperea pectoralii proeminenţi. Si braţele îi erau musculoase, cu bicepşi bine conturaţi. Se vedea cum reuşise să se strecoare pe lângă ea după talpa uzată a pantofilor.

- Eşti pe o proprietate privată, spuse el, clătinându-se pe călcâie.

Afirmaţia era atât o provocare cât şi un afront, iar mirarea o făcu pe Alexis să treacă de la scuze la proteste.

- Am venit pentru anunţul pentru casier, zise acru. Uşa era deschisă aşa că...

- Deschisă sau neîncuiată?

El strânse din fălci, niste fălci osoase care, gândi ea, suferiseră mult de pe urma partidelor din ring. Masculinitatea lui necioplită nu-si avea locul într-o asemenea ambianţă elegantă, iar când el se dădu la o parte, observă un cerculeţ pe jumătate acoperit de părul castaniu si lung. Un cercel, purta un cercel! Alexis nu-si putu stăpâni nedumerirea. Pentru ea doar criminalii purtau cercei, criminalii, golanii si neseriosii. Si homosexualii, însă asta era prea de tot. Imposibil ca un asemenea pachet de muschi să fie unul dintre ei.

- Neîncuiată, conchise ea si se gândi că n-are nimic de pierdut dacă-l provoacă, arătându-si gropiţele într-un zâmbet.

Adesea zâmbetul ei făcea minuni în relaţia cu sexul opus, dar elese dovedi a fi o excepţie de la regulă.

- Nu te-a învăţat nimeni că trebuie să baţi? scrâsni el, dându-si la o parte părul din ochi.

- Am bătut!

Sprâncenele lui se arcuiră neîncrezătoare:

- O, da.. .Oricum ai întârziat, interviurile s-au încheiat.

- Deja? Dar nu e nici ora sase!

Ochii săi cenusii scânteiară:

- S-au terminat! Era răspunsul final.

Imposibil ca acest vagabond să fi fost proprietarul, domnul Giacopelli. De altfel, era ceva. în tonul răgusit al vocii lui care nu suna a italian, si, ca o confirmare, observă o nuanţă de arămiu în părul lui. El arătă cu degetul spre

usă:

- Afară!

- Nu-i corect, protestă ea.

- Afară!

El înaintă spre ea ceea ce o făcu pe Alexis să dea înapoi din instinct, dar când păşi, tocul sandalei i se blocă în materialul covorului şi se văzu blocată. Nu văzu cât de aproape se afla de scări. Mişcându-şi piciorul pentru a-l scoate, baretele sandalei se desfăcură, dezechilibrând-o. Se simţi dintr-o dată clătinându-se pe un picior în capul scărilor şi apoi o cuprinse groaza văzând că alunecă. Se rostogoli cu repeziciune în jos.

- Ai grijă!

Bărbatul se repezi, prinzând-o de ambele mâini, trăgând-o la pieptul său.

- Eşti beată?

În altă situaţie, Alexis ar fi considerat-o o glumă, dar acum nu se putea gândi decât la calmul de gheaţă al uriaşului ce o ţinea. Halal! După ce că aproape o împinsese pe scări, mai avea tupeul să spună că este vina ei.

- Sunt cât se poate de trează, răspunse, prea şocată de situaţie şi de apropierea lui pentru a găsi o replică mai acidă.

Se smuci din strânsoarea braţelor sale pentru a se uita la sanda cu deznădejde. Încă mai putea să umble, dar numai cu multă atenţie.

Bărbatul nu părea impresionat.

- Pleacă, zise el, arătând uşa.

Alexis făcu ochii mari.

- Anunţul spunea că interviurile sunt între cinci şi şase. Am venit special pentru asta în oraş, deci cred că sunt îndreptăţită să
vorbesc cu cineva avizat.

Era sigură că acest mocofan atletic cu vestă si blugi nu era intervievatorul. Prin întuneric îl văzu că se strâmbă dar nu putea spune dacă era intrigat sau amuzat de replica ei îndrăzneaţă. Cu braţele încrucisate, începu s-o cerceteze din cap până-n picioare.

- De unde vii?

- Din St. John's Wood.

- Dumnezeule, o adevărată expediţie!

- Vrei să-ţi faci un portret de identificare cu mine? izbucni ea, păstrând sarcasmul lui, pentru că nu înceta s-o privească.

El se strâmbă din nou, de data asta rânjind:

- Scuze! Cuvântul suna superficial, iar rânjetul dispăru, fiind înlocuit de privirea bănuitoare de la început. Trebuie să identific trecătorii, în caz că-mi mai ies în cale vreodată.

- Nu intenţionez să fac asta, spuse Alexis, îndreptându-se spre usă, deranjată de faptul că sandaua stricată o împiedica să plece cu capul sus. Si doar era vina lui.

- Pleci? Era si timpul.

El nici nu se străduia să-si mascheze satisfacţia că pleacă.

Alexis ezită, după care se întoarse pe călcâie, răzgândindu-se. De ce să plece si să-l mulţumească?

- Vreau să vorbesc cu cineva autorizat, si-l ţintui cu privirea.

- Vrei? făcu el o grimasă. Chiar vorbesti cu cineva autorizat, fetiţo.

- Mă îndoiesc, si se uită la cercelul de aur. Vreau să vorbesc cu superiorul tău.

- Cu superiorul meu?

- Sunt sigură că nu tu esti seful aici.

El îsi încrucisă braţele:

- Femeile ca tine au un nume.

- Femeile ca mine?

Pentru o clipă Alexis se simţi dezorientată.

- Femeile care vor să demonstreze că sunt dure.

- Ah.

- Trebuie s-o spun mai pe sleau? o provocă el.

După strălucirea vicleană din ochii lui, îsi dădu seama că se gândea la un cuvânt socant.

- Nu te obosi, spuse ea în grabă. Doresc să vorbesc cu un om educat, cu cineva care mă va asculta. Vreau să vorbesc cu oricine în afară de tine!

- Nu ţi-a căzut bine prânzul, fetiţo? scrâsni el si ei îi păru că avea accent de galez.

Usa se deschise si înăuntru se strecură un tânăr subţirel cu trăsături fine.

- Salut, Rhys!

Cu un asemenea nume, tipul nu putea fi decât galez.

- Salut, Dino!

Alexis gândea repede si trase concluzia că băiatul oaches ce tocmai intrase avea origini italiene si că el ar putea fi patronul, sau cel puţin înrudit cu acesta. Tânarul, îmbrăcat impecabil într-un costum fin de culoare gri, părea a avea bune maniere. Părul negru îi era pieptănat în două cărări pe lângă urechi, gesturile elegante, iar impunea respect chiar si în felul în care-si ducea geanta de piele neagră si umbrela.

Într-o clipită, Alexis fugi de lângă Rhys. Zâmbi lui Dino, de data asta cu succes.

-Am venit pentru postul liber de casier, spuse repede pentru a evita o contrareplică de la spate.

-Foarte bine, răspunse Dino, zâmbind înapoi cu nişte dinţi albi ce contrastau cu tenul său măsliniu. De fapt, tatăl meu, Joseph Giacopelli, se ocupă de personal, dar se găseşte întotdeauna loc pentru o fată drăguţă. Să aprindem luminile pentru a te vedea mai bine.

Din două mişcări, ajunse la întrerupător. Candelabrul iradie o lumină puternică, umplând holul de strălucire.

-Foarte drăguţă, zise el, uitându-se binevoitor la Alexis. Privirea îi era blândă, ca a unui bărbat apreciind o femeie, nu mecanică precum o avea galezul.

- Postul a fost ocupat, zise Rhys de la spate. Cred, adăugă el când Alexis se întoarse.

Ea îl privi suspicios auzind afirmaţia. Mai devreme el se purtase grosolan, vrând s-o dea afară cu orice preţ, dar acum devenea dubios. Deci primea ordine, nu dădea.. .Doar îşi expunea corpul când nu se afla nimeni în preajmă.

În lumină, galezul nu părea atât de impunător, deşi masculinitatea lui avea ceva tulburător. Era prea feroce pentru a o linişti. Obsevă că nasul îi fusese spart odată, căci acesta era puţin turtit la bază. Alexis nu se mira. Cu siguranţă nu i se trăgea de la o ceartă; astfel de conturi erau reglate cu regularitate. Se uită şi la urechi să vadă

dacă erau ciuruite, dar dimpotrivă, erau normale. "Pun pariu că e plin de tatuaje cu dragoni sau cu inimi roşii sau negre înflăcărate, ca bătăusii gândi ea într-o doară. Cu siguranţă e beţiv, dur si insuportabil."

Dino râse usor:

- Sunt sigur că tatăl meu va fi încântat să angajezeo asemenea femeie frumoasă. Are o slăbiciune pentru blondele cu ochi căprui ca si mine. Dacă calculezi la fel de bine pe cât arăţi, atunci.

Cu coada ochiului, Alexis văzu o flacără scânteind în ochii galezului la auzul complimentului, dar îl ignoră pentru a-i mulţumi lui Dino printr-un zâmbet.

- Ma tem că frumoasa doamnă a ajuns cam târziu, interveni galezul mai mult decât sarcastic. Avem trei candidaţi la interviu si tatăl tău pare încântat de o fată. De ce să dăm speranţe desarte?

- Am experienţă în domeniu si am fost instruită în tot ceea ce priveste managementul unui restaurant, izbucni ea fără să stie de ce, căci se îndoia tot mai mult că vrea cu adevărat să lucreze în Soho.

Agresiunea lui Rhys faţă de ea o făcu să se teamă că zona era împânzită de asemenea specimene, în special noaptea.

- Si Gayle are experienţă, se grăbi el, si. Se opri.

Alexis îl privi curioasă, presimţind o sugestie, dar el nu continua.

Dino ridică un deget:

- Aha! Deci ai un interes aparte, Rhys? Presupun că Gayle este singura pe care tatăl meu o consideră perfectă.

- Corect. O cunosc de mult; ochii lui erau reci netrădând nimic.

- Ti-e prietenă? întrebă Dino, zâmbind distrat ca si cum ar fi descoperit un defect în apărarea celuilat.

- Oarecum. E eficientă şi de bună credinţă.

Caracterizarea celeilalte fete părea a fi o condamnare a
calităţilor lui Alexis şi o îndemnă la o contrareplică:

- Nu spionam! Am venit pentru interviu, protestă ea cu ochii în flăcări.

- Si vei fi intervievată, o asigură italianul cu aerul zânei ce-i promite Cenuşăresei că va merge la bal. Iartă-l pe Rhys; paza e pentru el ca un fel de crez. La urma urmei, cu asta se ocupă.

Având interviul asigurat, Alexis nu scăpă ocazia să-i dea galezului o lecţie.

- Deci eşti doar un bodyguard? zise ea dulceag şi observă după strălucirea ochilor lui că el a înţeles insulta.

Dino râse:

- Nici pe departe. Rhys e mai mult decât îţi închipui, şi aruncă bărbatului o privire pe care Alexis n-o putu descifra, dar îşi dădu seama că făcuse o greşeală luându-l pe galez peste picior; dacă avea să lucreze la club ar fi fost o prostie să şi-l facă duşman. Haide, continuă Dino, îţi aranjez un interviu, şi o conduse pe o uşă pe care scria "accesul

interzis".

Când intrară, o femeie între două vârste şi o tânără îşi ridicară privirile şi le coborâră imediat în tăcere. Alexis observă în spatele unui paravan de sticlă o matahală de om discutând cu cineva îmbracat în albastru. Dino o invită zâmbitor să ia un loc şi dispăru pe uşa de legătură. Ea îl văzu înclinându-se în faţa omului şi după câteva minute fu invitată înăuntru. El îi făcu cu ochiul:

- Tatăl meu e încântat să te aibă pe listă. Baftă!

Când el ieşi se iscă un forfot teribil. Alexis se uită la podea şi la tavan, observând că se afla sub dublă supraveghere. Femeia în vâstă o privea dezgustată si Alexis îsi mută privirea spre baretele sandalei sale.

- S-a rupt acum câteva momente, se simţi îndatorată să explice, simţindu-se umilită, căci criticul ei purta un costum deux-pieces albastru, părul negru strâns într-un coc si accesorii pe măsură.

Oare aceasta era Gayle? Puţin probabil. Rhys părea să aibă cam treizeci si ceva de ani, asta dacă nu cumva avea o slăbiciune pentru doamnele îngrijite de o anumită vârstă.

Cealaltă candidată, o fată subţirică, cu părul roscat strâns la spate, nu iesea nici ea în evidenţă. După părerea lui Alexis, galezul era o poamă rară, dar se gândea că anumite femei îl găseau atractiv. Într-adevăr părea că femeia in albastru e Gayle.

- Băiatul e prietenul tău? o întrebă tânăra în timp ce-si aranja fusta albă de piele pe coapsele plinuţe.

Alexis îsi dădu seama că era bănuită pe nedrept :

- Nu, nu. Abia l-am întâlnit în hol.

Fata îsi miscă buzele ca pentru a zâmbi, acceptând-o pe Alexis ca o contracandidată.

- Amândouă am fost la interviu. Postul e super- banii compensează programul inuman, plus taxi care să te ducă acasă. Dar cred că ea e favorită, si o privi pe femeia în albastru. Ochii bătrânului chiar s-au luminat când a văzut-o. Cred că preferă tipul femeii de la ţară, plină de inocenţă.

Auzind, Alexis îsi dădu seama de modestia costumasului ei verde si a bluziţei de dedesupt. Oare fata ţintea si în ea? Cu cinci ani în urmă ar fi fost de acord. Costumul, asortat cu o pălăriuţă sic pe vremea când ea şi Jeff plecau în luna de miere, se potrivise odată cu personalitatea ei, dar prea multe se întâmplaseră între timp pentru a mai fi asociată cu inocenţa. Se călise mult. Dar, spre deosebire de volubilitatea tinerei şi de eleganţa femeii în albastru, Alexis părea fetiţa mamei- o drăguţă.

Acum îi ura pe toţi. "Drăguţă"- era tot ce putea mama ei spune despre ea. Neil, proprietarul casei şi coşmarul vieţii ei, era "drăguţ" pentru că se purta cu deferenţă , se îmbrăca decent şi juca bridge cu cap. Victoria era " drăguţă" pentru că avea patru ani şi pentru că atrăgea pe toată lumea. Chiar şi Alexis era "drăguţă" pentru că se integrase în grupul de joacă al Victoriei şi pentru că lucrase la un centru de caritate din oraş, trei zile pe săptămână. Dacă ar fi intrat în cor ar fi fost şi mai drăguţă. Marea

pasiune a doamnei Hudson era corul, iar ambiţia ei era s-o facă pe fata ei să participe la întruniri, ceea ce Alexis refuzase cu stoicism. Se crispă în mintea ei. În ultimul timp reuşise să se opună cu încăpăţânare planurilor mamei sale. Zilele în care era "drăguţă " se sfârşeau şi s-ar fi terminat definitiv dacă primea postul de casier!

Uşa de legătură se deschise şi femeia în albastru intră.

- Cred că e rândul tău, zâmbi către Alexis.

Acum înţelese ce voise tânăra să spună. Fata afişa cea mai încântătoare inocenţă din spatele obrajilor rozalii şi a părului castaniu, fară îndoială rezultaul unei perieri conştiincioase seară de seară. O asemenea ingenuitate prindea cu siguranţă la un om ca Rhys, iar când uşa se deschise şi ea fu chemată, avu certitudinea ca "fata de la ţară" era Gayle.

Lăsând asemenea gânduri la o parte, Alexis intră în birou. Un bărbat în vârstă se ridică pentru a da mâna cu ea, prezentându-se ca Joseph Giacopelli cu un accent italian stâlcit cu influenţe englezesti. Era grizonat, scund si îndesat. Era îmbrăcat formal, ca si Dino, desi nu dădea tocmai bine, căci nasturii vestei aproape că se rupeau sub rotunjimile burţii sale. Niste ochi de latin sclipeau după lentilele groase ale ochelarilor si Alexis îsi dădu seama că într-adevăr împărtăsea gustul fiului său pentru femei. îi plăcea această figură a tatălui grăsunel. Arăta relaxat si binevoitor; prezenţa lui era ca un balsam după disputa cu gardianul tuciuriu de la intrare. Avându-l pe domnul

Giacopelli de partea ei nu trebuia să se teamă de nimic.

- Mă numest Aleixs Lambert. Sunt văduvă si am o fetiţă.

Auzind de copil, el aruncă o privire asupra pozelor de familie de
pe perete.

- Fiicele sunt o binecuvântare. Eu am patru, toate minunate, afectuoase si jucăuse. Unicul meu fiu, Dino, a apărut mai târziu, de aceea e cam răsfăţat.

Domnul Giacopelli îsi scoase ochelarii pentru a-i lustrui constiincios cu o batistă imaculată.

- Cine va avea grijă de fetiţă dacă ai să lucrezi seara?

-Mama sau mătusa mea. Stăm în acceasi casă, deci am bone din familie

Explicaţia era simplă, dar el nu-si putea închipui cât îndurase pentru a ajunge aici.

- Am urmat un curs de afaceri, inclusiv finanţe, explică ea lăsând la o parte problemele de familie. Pentru câţiva ani, am avut contract cu un restaurant din Kent. Eu mă ocupam de problemele

financiare, iar o prietenă de cele culinare. în perioadele estivale, am fost şi ajutor de bucătar sau ospătar. A fost greu, dar interesant. A trebuit să mă retrag în momentul în care afacerea începea să prospere.

Punându-şi ochelarii abia lustruiţi, Giacopelli îşi înfundă degetele în buzunarele vestei şi se lăsă pe spate.

- De ce ai plecat?

- Soţul meu a murit şi s-a adunat prea multă presiune cu creşterea copilului şi cu lucrul, în acelaşi timp. Fata mea s-a îmbolnăvit şi.

- Si mama ţi-a oferit un adăpost la ea, termină el fraza, vădit fascinat de răspuns.

Alexis rămase neutră.

- Se poate spune şi aşa.

Căută în geantă şi scoase un portofel maro.

- Iată CV-ul meu şi referinţele.

în timp ce el se uita pe foi, ea cerceta la rândul ei. Biroul era curat, luminos şi foarte obişnuit. Cele două dulăpioare erau împodobite cu begonii; spre perete se afla un seif şi pe o măsuţă- un calculator şi un teanc de acte ordonate. Observând cărţile de economie de pe rafturi, îşi confirmă sieşi respectabilitatea locului.

- Eşti bine pregătită, zâmbi domnul Giacopelli. Să-ţi explic ce vrem noi. Căutăm un casier pentru restaurant. Programul e şapte jumătate până aproape de unsprezece noaptea, de marţi până joi, şi până după miezul nopţii vinerea şi sâmbăta. Clubul e închis duminica şi lunea, deşi

uneori mă întâlnesc cu asociaţii mei atunci.
Vei fi solicitată să participi si la acele întrunuiri private. Ca barman sau ca recepţionistă, probabil.

- Ca recepţionistă?, întrebă si inima îi bătea cu putere semnalând un pericol.

Stia foarte bine că a fi recepţionistă în Soho putea însemna si damă de companie si nu voia să cadă într-o asemenea capcană.

- N-ai de ce să te temi. Ai să întâmpini musafirii, te vei asigura că n-au nevoie de nimic, chestii dintr-astea, rânji el , iar ea se înrosi.

Faţa o trăda de foarte multe ori. îsi dorea atât de mult să poată păstra o mască a indiferenţei.

- Tot ce facem e legal. Totul se restrânge la membrii clubului si la musafirii lor. Nu-ţi face griji dacă uneori se înfierbântă prea tare, bodyguardul meu îi aranjează cam asa, si lovi cu pumnul în aer, demonstrativ.

- Rhys?

- L-ai cunoscut? si zâmbi când ea confirmă. Rhys e un băiat de treabă si are grijă de orice problemă.

Ea murmură dezaprobator. Dacă ar fi fost după ea, Rhys era problema.

- Mi-as dori ca Dino să înveţe cât de puţin de la el, în loc să fie atât de pămpălău.

Dându-si seama că blândeţea poate fi interpretată ca o slăbiciune, Giacopelli se ridică si începu să aranjeze obiectele de pe birou. După câteva minute, zise:

- Poţi să astepţi în hol, domnisoară Lambert? Se cade să am o discuţie cu fiul meu , după care voi putea să-ţi dau răspunsul final.

Alexis se îndreptă spre hol, încercând să ascundă greutatea mersului. în spate, îl auzi pe domnul Giacopelli explicând tinerei şi femeii că puteau să plece, nu fără a le mulţumi pentru prezenţă şi pentru timpul acordat. Aşa că ea şi cu pomădata Gayle erau concurente!

- Dino, poţi să vii câteva minute? strigă bătrânul, făcându-i lui Alexis cu ochiul înainte ca băiatul să intre.

Ea se aşează pe un scaun aurit, cercetându-şi sandaua ruptă..

Un murmur o făcu şă-şi întoarcă privire şi-l văzu pe Rhys cu prietena lui giugiulindu-se în umbra unei arcade. Se vedea că el stabilea regulile. Părerile prietenei sale erau insignifiante pe lângă propriile-i comenzi ce-i ţâşneau printre dinţi. Gayle reuşea doar să facă mici comentarii afirmative în faţa diatribei sale . El îşi ridică privirea, studiind-o, iar Alexis realiză că ea era subiectul discuţiei. Aversiunea lor o făcu să simtă cum îi ard obrajii.

Vădit deranjată, ar fi fost gata să dea buzna peste ei şi să strige că Gayle putea lua postul, dacă asta voia. Aproape hotărâtă îşi examină sandaua, dar zgomotele din spate creau un zgomot imposibil de suportat. Doi contra unul! Alexis se simţi ca un cadavru căzut pe câmpul de luptă asupra căruia se certau doi vulturi. încercă să-şi mişte elegant glezna, totodată pastrându-şi calmul şi

nepăsarea. Vocile încetară. Rhys ajunsese la o concluzie.

- Chiar vrei să obţii postul? se apropie el dintr-un salt, cu mâinile în buzunare. N-ar fi mai bine să cauţi ceva mai aproape de casă?

- Nu sunt mai aproape de casă, răspunse ea acru.

El îşi trase un scaun, apoi se aşeză cu braţele pe spătar. Ar fi arătat foarte bine dacă n-ar fi avut cicatricele de pe nas; astfel arăta.. .neconvenţional. Sprâncenele îi erau groase, obrajii supţi si maxilarele osoase, buza de sus subţire, dar bine conturată, iar cea de jos avea ceva senzual în ea. Rânji în timp ce-si plimba degetele pe muschii antebraţelor, parcă inconstient de virilitatea lui.

"Parcă merge la paradă", gândi Alexis.

- Sa zicem că-ţi găsesc o slujbă aproape de casă.

- Tu?

Nu- si putea controla tonul ironic.

- Am relaţii.

Alexis deja îsi închipuia niste huligani.

- Nu mulţumesc.

- Ceva legal, o asigură el; era foarte receptiv.

- Nu, mulţumesc, repetă ea.

El aruncă o privire peste umăr.

- Între noi fie vorba, Gayle e gata să renunţe la post.

- Asemenea!

Se uită la prietena lui care tăcea, mulţumită că Rhys făcea pe negociatorul.

- Ea are nevoie de bani.

- Cu toţii avem!

Ochii lui cenusii se aprinseră la auzul reluării discuţiei din punctul din care pornise.

- Nu faci foamea într-o magherniţă. Pari o fată drăguţă, cu o oarecare bază socială. Postul acesta nu-ţi va fi de mare folos.

Un cuvânt o izbise: drăguţă; tresări furioasă cu ochii scânteind.

- Ce te face să crezi că sunt drăguţă? Nu mă cunosti, domnule.?

- Roberts, completă el.

- Sunt sigură că motivele mele de a obţine postul sunt la fel de valabile ca ale prietenei tale, domnule Roberts. Deci să aşteptăm să vedem cine e aleasa, nu?

Privirea lui se întunecă.

- Aş prefera să pleci acum, rosti el, masându-şi muşchii braţelor.

Alexis realiză că are în faţă un duşman atroce, dar era hotărâtă
să nu renunţe.

- De ce aş face-o? E o ţară liberă.

- Soţul tău e de acord să lucrezi în Soho? se interesă el, uitându-se către verigheta de pe degetul ei.

- Soţul meu a murit acum trei ani şi oricum, n-am nevoie de consimţământul nimănui, răspunse, trecând peste o posibilă dispută cu mama ei în cazul în care obţinea slujba.

- Soho poate fi cu adevărat groaznic noaptea, suieră el pierzâmdu-şi răbdarea

- La fel ca şi pentru prietena ta, răspunse ea încercând să ignore ameninţarea din vorbele lui.

- Dar eu sunt aici ca s-o protejez pe Gayle, deci nimic n-o poate răni.

- Posibil, zise Alexis, având senzaţia că o ameninţa cu viitoare pericole.

El ridică din umeri.

- Tind să cred că eşti genul de femeie care o caută cu lumânarea. Blondele vopsite cu ochi mari inocenţi sunt întotdeauna o capcană pentru bărbaţi.

Alexis clipi la auzul vorbelor lipsite de orice compliment. Stia că totul era făcut cu vădita intenţie de a o descuraja în ceea ce priveste postul.

- Dar domnul Giacopelli a spus că esti gata să te răfuiesti cu orice bărbat care.. .s-ar apropia de mine, murmură ea.

El o privi lung.

- Asta a zis-o Joe, nu eu. Dacă vei lucra pentru Cazino Veneţia nu face greseli, vei fi pe cont propriu, zise si se ridică în picioare.

Capitolul 2

Alexis îşi sărută fetiţa de noapte bună şi stinse lumina.

- Vise plăcute! şopti.

În timp ce cobora treptele, oftă. De când se întorsese. atmosfera era una apăsătoare şi ştia că acum, când Victoria dormea în siguranţă în pătuţul ei, avea să urmeze greul. Intrând în salon o văzu pe mama ei nemulţumită. Doamna Hudson era o femeie înaltă şi solidă; trecu direct la subiect.

- Fetele drăguţe nu lucrează în Soho. Oricum eşti pregătită mult prea bine ca să te prosteşti pe un post de casier într-un club de noapte.

- E tot ce pot găsi, răspunse Alexis, păstrându-şi calmul.

Se trânti pe canapea cu un picior sub ea.

- Trebuie să accept ceea ce mi se oferă până voi putea să lucrezcu normă întreagă.

Doamna Hudson îşi reluă lucrul de mână pufnind cu un aer plin de dojană şi de resentimente. Întotdeauna Alexis se mira cum de
reusea mama ei să exprime atât de multe dintr-o dată.

- Trebuie să ai o costumaţie specială, draga mea?, întrebă mătusa Phoebe din fotoliu.

Era o femeie trecută de cincizeci de ani pentru care crosetatul echivala cu menirea ei, cu viaţa ei, iar acum croseta o vestă pentru Victoria.

- O bluesă de satin verde si o fustă lungă, se apără

Alexis. Fusta e din tafta maro si e foarte modernă. Se pare că restaurantul e plin de picoli, iar eu si cu supraveghetoarea garderobei suntem singurele femei de la primul nivel. Avem aceeasi costumaţie.

- Îţi pierzi timpul, replică doamna Hudson. Imaginează-ţi, să mergi într-un cazinou noapte de noapte.

- E respectabil si eu voi lucra la restaurant, nu în cazinou, protestă Alexis pentru a nu stiu câta oară. Nu uita că am căzut de acord să stai cu Vicky dacă-mi găsesc si eu un post pe tura de seară.

De fapt, iniţial mătuţa Phoebe se oferise, da doamna Hudson, pentru a pune gaz pe foc, hotârî ca ea să facă acest lucru, în afară de serile când se întâlnea cu corul.

- O cheamă Victoria. De ce tu si cu soţul tău aţi vrut să-i puneţi numele acesta, nu stiu. Iar când m-ai făcut să aceept oferta ta nu stiam că ai de gând să hălădiuesti prin Lodra în toiul nopţii.

- N-am să hălăduiesc. Pot lua un taxi până la usă.

- N-o să păţească nimic, interveni mătusa ei.

Doamna Hudson ridică nise ochi reci

- Dar ce cunostinţe poţi avea tu despre Londra pe timp de noapte, mă rog?

Alexis o privi pe mătusa ei, chicotind.

- Salariul e grozav, zise Alexis.

Mama ei număra ochiurile lucrului care aveau să devină o husă de scăunel pentru biserică.

- Nu doar banii contează în viaţă, Alexis. Încă mai ai

ceva din moştenirea tatălui tău, poţi trăi din aia.

- Nu pentru totdeauna.

Luă de jos o rămăşiţă de ziar şi începu s-o răsfoiască pentru a-şi face de lucru. Si-ar fi dorit ca Jeff să fi avut asigurare. Oricât de meschin suna, câţiva bănuţi ar fi ajutat-o să trăiască. Îşi aminti că la primul lor mariaj îl sfătuise să pună ceva de-o parte pentru viitor, dar după cum îi stătea în fire, soţul ei îi râsese în faţă: nimic nu i se putea întâmpla! La moartea lui aveau puţini bani în bancă, iar Alexis era în pragul disperării. Mama ei aşteptase momentul răbdătoare, ca apoi să-i ofere un cămin, însă cu un preţ prea mare.

- Atâta timp cât tu şi cu Victoria staţi sub acoperişul meu, nu vă va lipsi nimic, zise doamna Hudson, cu largheţe.

Alexis era conştientă că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, şi chiar era până la un punct, dar preţul cerut era prea mare.

- N-am de gând să trăiesc sub acoperişul tău la infinit, spuse neputând să se abţină.

Mama ei o privea nemişcată.

- Am fost bună cu tine.

- Cred că Alexis îşi doreşte puţină independenţă. E normal, având în vedere că a fost măritată şi. Mătuşa Phoebe se simţi săgetată cu privirea şi-şi reluă lucrul.

- Chiar îmi doresc asta, o înfruntă Alexis zâmbind, profitând de întorsătura discuţiei. Asta e casa ta, nu a mea.

Nu încă. Nu ar fi corect ca eu si Victoria să stăm aici permanent.

- Duci o viaţă confortabilă cu mine. Casa e mare si primitoare. Cartierul St. John's Wood e unul plăcut, iar grupul de joacă al Victoriei e în apropiere.

- Asa este, dar la vârsta mea ar trebui să mă întreţin singură. Ar fi trebuit să dau de greu, mormăi Alexis printre dinţi.

Din fotoliu se auzi o plescăitură dezaprobatoare.

- Si ce se va întâmpla cu serile tale de bridge dacă vei lucra?, întrebă Phoebe mirată.

Aluzia o făcu pe Alexis să zâmbească. Întreruperea partidelor avea să fie rezultatul slujbei si nu se gândise la asta, dar spre fericirea ei pentru că partdiele alături de mama ei , de mătusa Phoebe si de Neil deveniseră prea plictisitoare prin regularitatea lor.

- Mamă, pot s-o rog pe una din colegele tale din cor să-mi ţină locul?, zise ea într-o doară.

- Oh, râse Phoebe, nu cred că lui Neil îi va plăcea asta. Cu toţii stim că pe tine te place.

- Mai degrabă mă admiră. Are nevoie de tot curajul lui pentru a mă târî la plictisitoarele lui recitaluri de vioară.

- Neil Outram este un gentleman, se răsti doamna Hudson. Dacă l-ai susţine cât de puţin.

Femeile izbucniră în hohote de râs.

- Cred că glumesti. Neil e mai plictisitor decât un roman prost.

Mama ei se încruntă, nemulţumită că protejatul ei era luat peste
picior. Neil, administrator la o bancă din oras, intrase în cor cu câţiva ani în urmă si se integrase rapid prin punctualitate si prin vocea cu caldă de tenor. Odată, într-o pauză de repetiţii menţionase că-şi caută o gazdă mai bună, iar doamna Hudson îi oferise imediat două camere din casa ei. Stiind că mama ei n-are nevoie de chiria lui Neil, Alexis se întrebase adesea dacă nu-l adusese pentru a-i lua locul lui Jeff. Era cale scurtă din dormitorul ei într-al lui. Un bărbat mai îndrăzneţ ar fi făcut pasul, nu şi l Outram, care era prea domn.

- Neil e foarte drăguţ, interveni mătuţa Phoebe. Are un păr castaniu frumos, ochi căprui foarte interesanţi, iar gulerele cămăşilor îi sunt întotdeauna curate. Dac-aş fi întâlnit pe cineva ca el cât am fost tânără.

- N-ai fi rămas nemăritată, termină sora ei cu neîncredere.

Phoebe se îmbujoră.

- Toate ar trebui să fim recunoscătoare că Neil stă aici. Ajută la grădinărit. Face parte din familie.

- Nu din familia mea, răspunse Alexis uitându-se pe ziar.

- Victoria îl place, spuse doamna Hudson.

- Doar pentru că Vicky se abţine să nu-i dea un şut în fund, asta nu înseamnă că-l place. Aş spune că nu prea îi pasă. Pentru ea Neil e o piesă de decor. La urma urmei, nu

l-a vrut niciodată ca unchi, chicoti Alexis.

Doamna Hudson luă replica fetei sale cu o oarecare rezervă.

- Neil e om de încredere, zise croşetând încontinuu. Joacă bine bridge.

Aici Alexis se dădu bătută şi-şi înfundă capul în ziar. Jeff, Jeffrey cum îl numea mama ei, nu fusese înzestrat cu un asemenea har. Chiar şi acum doamna Hudson o forţa să admită că fusese un om cu personalitate. Indiferent de slăbiciunile sale, Jeff era bun la cărţi, chiar defensiv credea Alexis, dar bridge-ul îl frustra. Pocherul fusese jocul său preferat, desi risca întotdeauna.

- Neil si cu mine nu ne potrivim, insistă ea, debusolată ori de câte ori mama ei îl lăuda pe bancher. Oricum, băiatul patronului de la cazinou e cam de vârsta mea si e foarte curtenitor.

Astepta continuarea, căci stia că mama ei nu va rezista tentaţiei.

- Un italian din Soho, răspunse doamna Hudson, iar Alexis aproape izbucni în râs. Trebuie să fie vreun mafiot.

- Cred c-ai citit prea multe thriller-uri, Sybil, zise sora ei cu blândeţe, lăsând la o parte lucrul.

-Mafia e o realitate, insistă doamn Hudson. Si sunt responsabili pentru toate crimele din cartiere care nu apar prin ziare.

Alexis nu mai putea suporta încă o repriză.

- L-ai plăcea pe Dino. E născut în Anglia, si a fost aici la

scoală. Conduce o afacere de import-export. Are un accent curat si bune maiere.

Doamna Hudson continua să lucreze.

- Si conduce un Jaguar nou-nouţ, zise mătuţa Phoebe din bucătărie pentru a nu pierde nimic din conversaţie. L-am văzut când a adus-o pe Alexis de la interviu.

-A fost foarte amabil, si m-a adus pentru că mi s-a rupt sandaua, explică Alexis.

Doamna Hudson nu luă în seamă divagaţia.

- Un Jaguar? Întotdeauna am considerat că doar parveniţii îsi cumpără Jaguar.

- Esti imposibilă, mamă, izbucni Alexis. Cum de nu te impresionează o asemenea maşină? Are tapiserie din piele, motor silenţios.

- Eşti uşor de impresionat, Alexis, dar eu nu, replică ea.

- Tânărul e bine educat, zise mătuţa Phoebe aducând o tavă cu căni aburinde pe care o puse pe o măsuţă joasă. A ieşit ca să-i deschidă uşa lui Alexis, ceea ce rar vezi zilele astea. Avea un costum negru frumos şi o cămaşă impecabilă. Pantofii îi străluceau.

- Presupun că te-ai uitat la el cu binoclul ca să-l observi atât de bine? o ironiză doamna Hudson.

- Dino şi tatăl său au fost amândoi încântători şi respectuoşi, se apără Alexis.

Privirea cercetătoare a lui Rhys Roberts şi cuvintele sale sinistre încă o mai bântuiau. Când şeful ieşise pentru a o anunţa că a reuşit, galezul scuturase indiferent din

umeri, dar pe ea n-o putea păcăli. Pentru o clipă, ochii lui cenuşii fuseseră cuprinşi de o furie pasională, apoi sprâncenele încruntate îi trădaseră emoţia.

- Mai este încă un tip la club despre care nu sunt prea sigură.

- Un italian?, întreb doamna Hudson rece.

- Galez.

Ea scutură din cap.

- Galezii n-au nimic. Sunt foarte buni corişti. Cum îl cheamă?

- Rhys Roberts.

- Îmi place mai mult Rhys Roberts decât Dino Giacopelli. Numele italianului tău sună ca un nume de vânzător de îngheţată.

- Dumnezeule, parcă eşti o snoabă! strigă Alexis cu furie.

Doamna Hudson luă ceaşca de cafea.

- Dacă a avea anumite standarde înseamnă să fii snob atunci sunt vinovată. Si ţi-as fi recunoscătoare dacă n-ai înjura în casa mea. Victoria a folosit câteva cuvinte urâte recent si cred că stiu de unde le-a învăţat.

Cu tot autocontrolul, lui Alexis îi venea greu să încheie discuţia. Certurile cu mama ei erau deranjante si nu duceau nicăieri.

- Scuză-mă, râse ea. Mâine când mă voi întoarce la lucru va trebui să am grijă să nu fiu pipăită. Am înţeles că toţi picolii sunt italieni.

Replica nu fu prea amuzantă.

- Ai să te întorci toată numai vânătăi, prezise doamna Hudson fără a zâmbi.

Cu câtă usurare părăsi casa în seara următoare.! Din obisnuinţă, Alexis stia că irascibilitatea mamei sale avea să se diminueze lăsând mici urme, dar deocamdată atmosfera era una încărcată. în loc să se linistească o dată cu trecerea vremii, doamna Hudson devenea tot mai acidă pe zi ce trecea. Nu ierta nimic. Totusi, uneori părea că doar Victoria o mai putea îmblânzi. Micuţa scăpa de multe ori nepedepsită. Alexis stia că o astepta un calvar înainte de a scăpa din ghearele mamei ei, dar cu cât pleca mai repede cu atât mai bine. Slujba acesta era doar începutul desi salariul nu-i ajungea să pornească pe cont propriu. Plănuia să strângă cureaua si odată ce Victoria avea să înceapă scoala, îsi va lua o slujbăcu normă întreagă.

***

Cazinoul Veneţia începea să prindă viaţă când Alexis ajunse acolo. Suki, o tipă slăbuţă care avea grijă de garderobă, îi arătă unde să se schimbe, după care porni să cunoască lume.

-Ţi se potriveşte, zâmbi ea când Alexis se privi în oglinda mare din camera fetelor. Mai ai puţin şi dai pe-afară!

Alexis îşi puse neîncrezătoare mâna pe decolteul ce-i scotea la iveală bustul generos. Fiinţa senzuală ce o privea din oglindă semăna prea puţin cu Alexis Lambert, cea care

în aceeaşi dimineaţă citise poveşti copiilor din grupul de joacă al Victoriei, îmbrăcată în blugi şi-n cămaşă pescărească. îşi pipăi bluza în jurul taliei.

- Nu mi-am dat seama că e atât de scurtă.

- Nici nu este, chicoti Suki. Ar fi trebuit s-o vezi pe tipa care a fost înaintea ta. Nici zece centimetri nu avea. Băieţii o pipăiau numaidecât.

Alexis înghiţi în sec ducându-şi mâinile pe şolduri, unde fusta era cam strâmtă. Oare domnul Giacopelli o angajase pentru că se pricepea la socoteli sau pentru bustul mare? Gayle era la fel de plată ca şi Suki, din câte îşi amintea! Se uită în oglindă şi se întrebă dacă n-a fost prea îngăduitoare cu pudra şi cu fardul. înainte de a pleca de acasă se aranjase cu multă grijă, folosind culori aprinse.

- Arăţi ca o vedetă de film, mami, îi spusese Victoria, trăgându-se mai aproape pentru a o privi cum se fardează.

Câţiva bărbaţi se holbaseră la ea înmetrou, dar acum se simţea nesigură. Acesta era Soho. Dacă cineva o lua drept prostituată?

- Am crezut că localul e unul decent, protestă ea încercând să-si ridice bluza.

- Nu te agita, zise Suki, suntem în siguransă. Sinceră să fiu, cealaltă fată lucra pe programul vechi. Acum e jos la cazinou, o prinde mai bine. Dacă ai vreo problemă cu vreun tip, cheamă-l pe Rhys. Se descotoroseste elegant de cei care fac probleme.

- Mă descurc si singură cu ei, răspunse ea cu mai

multă convingere decât r simţea.

Nu putea să-i dea galezului satsfacţia de a alerga în ajutorul ei, desi se îndoia că o va face.

- Si dacă se întâmplă ca Rhys să nu poată veni, strigă-l pe Dino, adăugă fata.

- Si Dino lucrează aici? Am crezut că are propria afacere.

-Asta spune tuturor, dar nu cred că-l duce mintea. Are un birou prin West End, dar cred că-l foloseste pentru a se feri de taică-su. Lui taica Joe îi place să spună că sunt lovituri în stil italian, dar Dino nu acţionează, coborî Suki accentul ei de mahala. Ar trebui să-i vezi când se ceartă. Dino ar trebui să fie aici în fiecare seară, dar lipseste asa că e înlocuit de Rhys.

- Rhys nu e doar unbodyguard?, întrebă Alexis debusolată.

- Bodyguard, paznic, boxer chiar, si e implicat si-n afacerile domnului Giacopelli.

- Ca ce?

- Nu stiu amănunte, dar taica Joe e amestecat în multe treburi, iar Rhys îl însoţeste ziua pentru a-l apăra. Poate-l fereste de gloanţe.

Glumesc! râse Suki, văzând figura îngrozită a lui Alexis

Pe drumul spre intrare, Alexis recapitula discuţia şi era pe punctul de a mai cere detalii, dar domnul Giacopelli tocmai ieşea din birou. Se opri, făcu un pas înapoi exagerându-şi surprinderea şi o sorbi pe Alexis din ochi.

- Frumoasa mea domnişoară Lambert, faci cinste clubului. Pofteşte înăuntru, ca să-ţi explic mai multe.

Bârfa luase sfârşit. Suki se retrase în spatele tejghelei de la garderobă, iar Alexis îl urmă pe patron într-o mică încăpere de sticlă aflată între arcadă şi uşile restaurantului. După ce-i enumeră îndatoririle, el plecă. Alexis se linişti după ce răsfoi de câteva ori registrele; se simţea în siguranţă. Legătura cu clienţii avea să se facă prin gemuleţul de la casierie, iar posibilii atacanţi nu aveau loc, pentru că măsuţa şi scaunul ocupau aproape tot spaţiul. Avea vedere directă spre holul de la intrare şi, din lipsă de ocupaţie, începu să monitorizeze forfoteala de la cazinoul de jos. Cei mai mulţi erau bărbaţi, prea sofisticaţi pentru ea. La un moment dat, un individ spătos cu părul făcut ţepi o surprinse şi-i făcu cu ochiul, determinând-o să-şi întoarcă privirea, ruşinată.

Clientela restaurantului era mai mult decât respectabilă- cupluri tinere şi grupuleţe de familii. încasările însă atât în restaurant cât şi la cazinou erau cu mult mai mari decât se aşteptase ea; toate acestea demonstrau că afacerea era una prosperă.

- Vreo greşeală? uşa cabinei se deschise şi Rhys se strecură înăuntru.

Părea mai lat în umeri ca niciodată în acel spaţiu strâmt, iar ea simţi o urmă de iritREla gândul că i-a invadat teritoriul. De ce nu-i putea vorbi prin geam asa cum făcea toată lumea?

- Nu încă, îi răspunse glacial.

Fără să-l privească, Alexis se aplecă asupra chitanţierului, iar părul auriu îi acoperi faţa. De ce-i bătea inima? De frică sau de emoţie? Galezul părea să se fi schimbat. îsi schimbase hainele deplorabile cu un frac, pantaloni negri si o cravată cu nod perfect ce-i atârna la gulerul alb. Si totusi nu era prea elegant. Ciudat că acea combinaţie de haine de gală cu părul său lung si cu cercelul de aur o intimidau într-atât. Parcă era un pirat de la oras.

- Vrei să verific sertarul? se interesă el si lăsă un parfum de mesteacăn în urmă când se aplecă.

- Pleacă! îi reprosă ea peste umăr.

El chicoti si prinse spătarul scaunului ca să o întoarcă spre el. Se aflau aproape, teribil de aproape în cabina strâmtă. Genunchii ei i se cuibăreau între picioare. Buzele lui tremurau în timp ce o privea.

- Hei, te-ai schimbat peste noapte. Ieri erai ca o minorosiţă, azi arăţi ca un star de cinema.

Se holba cu vădit interes la ea. Alexis fu nevoită să-si înclesteze pumnii de mânerul scaunului pentru a nu-si acoperi cu mâinile sânii pe care ochii lui îi dezbrăcau din priviri. Trebuia să-i demonstreze că era desteaptă si tare pe poziţie. Dacă ar fi trădat orice slăbiciune, orice naivitate, el ar fi exploatat-o la maximum. Simţi cum obrajii îi iau foc si spera că el nu va observa aceasta.

- Si totusi nu te-ai schimbat, domnisoară Roberts. Ai

fost obraznică ieri, esti obraznică si-n seara asta!

Ea încercă să scape, dar el se aplecă asupra ei, strângând-o între picioarele lui, împiedicând-o. întinse mâna pentru a-i prinde bărbia. Alexis se feri, ceea ce-l determină pe el să o strângă şi mai tare.

- Iar tu, domnişoară, ai greşit acceptând ieri, greşeşti şi astăzi, urmă el pe un ton moale şi calm.

- Ai să-mi repeţi întruna că nu sunt dorită aici? întrebă ea.

- E monoton.

- Care e problema ta? îşi feri bărbia, iar el o lăsă. Cu ce te împiedic?

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet.

- Deocamdată doar cu picioarele, deşi dacă vei continua să te îmbraci aşa.

Ochii îi alunecară din nou de-a lungul sânilor ei. Iar ea se simţea ca şi când ar fi sărutat-o nestingherit. Cu siguranţă, era o brută, iar pieptul ei începu a se ridica ritmic. ” Uită că e sexy, gândeşte-te doar că e o brută, îşi zise, dar cum?” Forţa coapselor lui, privirea ageră din ochii săi cenuşii strigau: ” Sunt mascul, sunt agresiv şi dacă te vreau, te voi avea.” ” Nu, nu pe mine!” se decise ea cu o uşoară remuşcare lăuntrică.

- Dacă-ţi aduci aminte, domnule Roberts, m-ai informat că aici sunt pe cont propriu, zise ea rece. Si prefer să rămână aşa. N-am nevoie să stai lângă mine. Uşa e în spatele tău şi-ţi sugerez să ieşi şi să rămâi afară.

Impasibil, el îşi agita cercelul.

-Ai o pasiune din a da câte o lovitură sub centură, fetiţo? De ce am senzaţia că ideea ta despre mine echivalează cu aceea despre agresorii de babe?

-Trebuia să mă gândesc la asta, ţâsni răspunsul ei.

Rhys o privi un timp îndelungat, după care se ridică si deschise usa. Se opri în prag.

-Am să scap de tine cumva, zise el calm.

Spre ora unsprezece actvitatea se înteţi pe măsură ce clienţii îsi încheiau conturile, iar apoi Alexis rămase în liniste pentru a face casa de mai multe ori. Spre insatisfacţia ei , lucrurile mergeau greu, îsi cam iesise din mână după o absenţă îndelungată. Puse chitanţele si banii în cutie asa cum fusese instruită, iar după ce încuie cabina, lăsă atât cutia cât si casa în biroul domnului Giacopelli. El se arătă mulţumit de prestaţia si de progresul ei, iar ea îl asigură că totul era în ordine.

-Cum a mers? se auzi vocea lui Suki din garderobă când Alexis ajunse acolo.

- Foarte bine, zise ea, privind mirată la mulţimea de haine ce atârnau pe cuiere. Nu se închide tot clubul la ora unsprezece?

- Nu-s eu atât de norocoasă! Cazinoul e deschis până spre dimineaţă.

Suki iesi de după tejghea.

-Crezi că poţi să te uiţi puţin la astea? Mor dacă nu-mi încerc si eu norocul. E liniste acum, nu cred că vine cineva.

Primind consimţământul, fata dispăru într-o clipă, iar Alexis se aşeză, rezemându-şi coatele pe tejghea, analizând prima seară ce tocmai trecuse. Totul a decurs bine. Spre deosebire de responsabilităţle financiare pe care le avusese în trecut, lucrul la casă nu era greu. Totuşi se gândea că statul cu orele în cabină avea să devină plictisitor cu timpul. "Aminteşte-ţi de banii de la sfârşitul săptămânii", îşi spuse. " Serviciul ăsta e doar temporar. Când Victoria o să înceapă şcoala ai să-ţi cauţi cava mai interesant."

O rafală de aer rece o făcu să se ridice tocmai când un bărbat grăsuliu cobora scările înspre ea. Se opri la câţiva metri. Privirea tulbure şi hainele neîngrijite arătau că nu era un membru al clubului, iar Alexis se uita dezgustată la faţa lui rotundă şi la ochii ce-i sticleau. Timp de câteva secunde, care au părut minute, se holbă la ea.

- Eşi una din fetişcanele alea ale lui Gia.Giacopelli? bolborosi el, aproape să cadă peste ea, dar trăgându-se la timp, nu înainte de a o ameţi cu duhoarea de bere.

Alexis rămase calmă.

- Eu doar lucrez aici.

- Eu doar lucrez aici, o imită el, clătinându-se. Toate sunteţi nişte italience împuţite!

- Nu sunt italiancă, răspunse ea, râzând fals. " Revino-ti, îşi zise. Te porţi ca o fată mare, ca mătuşa Phoebe. Dă-i ăstuia un răspuns rapid şi trimite-l acasă"

- Nenorocitul ăla de Giacopelli îmi e dator. Unde e?

întrbă el cercetând în jur.

Alexis dădu să plece, dar când el obsevă, trânti pumnii de-o parte şi de alta a tejghelei, blocând-o. Ea căută din priviri un ajutor, dar văzu că intrarea nu era păzită. Se consolă cu gândul că Suki avea să se întoarcă în curând. Suki e desteaptă si va sti cum să se descotorosească de un beţiv. Pe fundal se auzea zgomotul din restaurant si din cazinou. "Atât de aproape si totusi atât de departe, gândi ea, hotărâtă să reziste. Tine-l de vorbă" îsi spuse în timp ce el se apropie si se uită la decolteul ei.

- îţi este dator? îl întrebă interesată.

- Da. Trebuie să fii italiancă, zise el cu degetul spre deschizătura bluzei. Arăţi ca tipa aia, Gina Lollo-nu-stiu-cum, gâfâi el. Joe nu e prost, întotdeauna e înconjurat de puicuţe bu.. .bune.

Dintr-o dată tipul se aprinse din nou. Ochii-i înpăienjenţi o ţintuiră.

- Unde e nenorocitul? întrebă, si o împunse cu degetul.

Pe Alexis o trecură fiorii.

- Domnul Giacopelli e în biroul său, acolo, îngăimă ea, pentru ca el s- o lase în pace; însă dintr-o dată el redeveni dulceag.

- Frumoasă italiancă, zise si ridică mâna să o prindă de bluză, sprijinindu-se în timp ce-i aplica un sărut bălos pe obraz.

- Te rog pleacă, murmură Alexis.

Părea că el e peste corpul ei, că o apasă, respiraţia lui

o sufoca si-i provoca greaţă.

- Pupă-mă, italianco, pupă-mă!

Cu ochii în patru pentru a vedea dacă nu apare Suki, Alexis se gândea cum să-l evite.

- Nu sunt italiancă, sunt englezoaică.

- Esti italiancă, insistă el

Acum ochii îi deveniseră furiosi si o prinse de păr.

- Unde e blestematul ăla de Gia.. .Gia.Joe? spune-mi!

- Biroul lui e acolo, uşa din mijloc pe care scrie "Interzis persoanelor străine", apucă să spună ea pe când el o lua de cârlionţi. Te rog, pleacă, îl imploră din nou cu glas gâtuit.

Folosindu-şi toată forţa, Alexis îl împinse cu ambele mâini cât putu de tare.

- Pleacă! insistă, şi se simţi apucată de umeri.

- Petrecerea s-a încheiat, se auzi un glas gros de galez, iar Rhys apăru de nicăieri şi-l apucă pe intrus de guler, ridicându-l de la sol.

Alexis căzu slăbită şi răvăşită pe tejghea, când bărbatul o eliberă. Niciodată nu fusese atât de mulţumită de cineva cum era acum de Rhys.

- Vrea să-l vadă pe domnul Giacopelli, zise ea grăbit, aranjându-şi părul cu mâinile. I-am spus că biroul lui e uşa din mijloc.

Rhys o privi cu ochi mari.

- Ce i-ai spus? Pe toţi dracii! înjură el

Lacrimile îi izbucniră pe faţă. Ce mai făcuse? După o

asemenea tratație din partea unui nenorocit de beţiv, avea nevoie de cuvinte calde, în schimb Rhys se răstea la ea. Pentru o clipă, îl văzuse ca un cavaler pe un cal alb, dar cât se înşelase!

- Hai, băiete, să discutăm afară, şuieră el în urechea omului şi-l trase afară.

Acum, intrusul se scuza în van. în timp ce-l împingea pe uşă, Rhys îi strigă lui Alexis:

- Iar tu stai pe loc până mă întorc.

Furia şi dispreţul o năpădeau. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel când ea era cea rănită? Nu avea pic de milă? Nici un sentiment? Rhys era genul de om care loveste cu nepăsare, gândi ea, sigură pe acurateţea primei impresii despre el.

- Mersi mult, zise Suki, întorcându-se la garderobă. Esti cam palidă. Te simţi bine?

- Da, răspunse Alexis dând la o parte o suviţă de păr. A venit un beţiv, dar Rhys a avut grijă de el.

- Bunul Rhys!

- Mă duc să mă schimb.

în singurătatea cabinei, încercă să se convingă de faptul că incidentul fusese unul minor, dar nu reusi. Confruntarea cu un străin băut putea fi un fleac pentru unele fete, ceva care poate fi alungat precum o muscă, însă tremura si-i era frică. Se îmbrăcă în grabă cu blugii ei largi, fericită că s-a acoperit. Amintindu-si de sărutul slinos, se crispă si se alpecă asupra chiuvetei, frecându-si obrajii

pentru a-i dezinfecta. Se simţi mai bine când îsi recăpătă culoarea. Apoi îsi aranjă parul. De ce să-l astepte pe Rhys? Era doar un bătăus, la urma urmei. Dacă pleca ar fi eviat o ceartă pe care nervii ei n-ar fi suportat-o. Seara următoare ar fi rezistat mai bine. Domnul Roberts mai trebuia să astepte ca să-si joace rolul preferat.

îsi trase pe ea hanoracul colorat si-si luă geanta.

- Noapte bună! îi aruncă lui Suki , care era ocupată cu clienţii.

Se repezi pe scări, dar Rhys tocmai intra pe usă si aproape se
izbi în ea. îsi scutură umerii calm si se asigură că nodul cravatei era drept.

- Nu asa de repede, fetiţo, o avertză, dându-si seama că vrea să plece. Vreau să discut cu tine. Nu durează mult, si o prinse de braţ,
nelăsându-i timp să protesteze.

O duse pe scări, prin hol. Deschise una din uşi şi aprinse luminile. O împinse înăuntru.

- Ia loc, ordonă.

Se aşeză. O adusese într-o cameră destul de luxoasă. îşi clăti ochii cu dimensiunea spaţiului şi realiză că mai are multe de aflat despre condiţiile oferite de Cazinoul Veneţia.

Alexis îşi întoarse repede privirile către Rhys. El stătea pe canapeaua de piele, cu picioarele depărtate, studiind-o şi gândind ceva în defavoarea ei. Ea simţi nevoia să spargă tăcerea.

- Ce ai facut cu beţivul? întrebă nerăbdătoare.

El se descheie la nasturi, apoi duse o mână în buzunarul pantalonilor făcând-o să-i observe musculatura coapselor.

- Oare ce crezi că i-am făcut? L-am bătut pe umăr şi i-am spus să-şi vadă de treabă pe viitor. Nu-ţi face griji, m-am splălat pe mâini.

Siguranţa lui se cerea temperată.

- Presupun că treci prin viaţă snopind oamenii, ca Hulk Incredibilul, râse ea.

- Sună a bătălie.

- Si nu e?

- Nu mă murdăresc prea tare, să ştii.

Doar pentru un moment, el se simţi amuzat.

- Dar nu suntem aici ca să discutăm despre mine. Tu eşti cea care are nevoie de o lecţie.

- Ce lecţie?

- E o tâmpenie să primeşti stăini în cazinou şi să le oferi informaţii despre biroul de unde se dirijează toată afacerea. Tipul
ăla putea fi un hoţ si fii sigură că nu avea o misiune grea. înţelegi?

Alexis scutură din umeri, acceptându-si greseala.

- Nu m-am gândit.

- Tocmai!

- Dar în orice caz, nu l-am întâmpinat eu, protestă ea, refuzând să ia toată vina asuprea ei. El m-a.luat prin

surprindere si n-am stiut ce să fac.

Rhys îsi duse mâna la cercelul de aur.

- Cred că cer prea mult de la o nevastă din St. John's Wood că te astepţi ca ea să se descurce în asemenea situaţii.

Ea ura tonul lui sarcastic.

- Nu sunt casnică.

- Nu?, spuse el neîncrezător. Dar ce faci atunci, Alexis?

Auzul numelui ei o făcu să tresară.

- Mă ocup de un grup de copii dimineaţa si lucrez pentru un magazin caritabil după-masa, Rhys! replică ea, vădit nemulţunită de familiaritatea lui.

- Dumnezeule, dar chiar iesi în lume, nu?, râse el, dându-si capul pe spate.

Alexis se simţi aiurea.

El schimbă poziţia, punându-si mâinile împreunate între genunchi.

- Scuze. Nu vreau să-mi bat joc, dar esti prea drăguţă ca să lucrezi într-un loc ca ăsta.

Alexis mormăi în sinea ei.

- Dar prietena ta nu e prea drăguţă?, aruncă ea.

- Ba da, oftă el, dar Gayle îsi poate purta de grijă si singură.

- Si eu pot.

- Nu poţi. în momentul în care tipul ăla coborâse tu ai îngheţat. Ai fi putut să-l plesneşti sau să-i dai una în burtă, dar te-ai sclifosit ca o fată mare.

Alexis făcu ochii mari de uimire.

- Ai stat să te uiţi la el cum mă maltratează fără să faci nimic?

Era încremenită, ca şi cum ar fi lovit-o.

El îşi umezi buzele cu o urmă de regret.

- Te-am avertizat ieri că dacă vrei să lucrezi aici eşti pe cont propriu, zise el ignorând privirea ei. Te-am salvat, îi reproşă, în ciuda protestelor tale că n-ai nevoie de mine.

- Si nu am, refuză ea să admită că se contrazicea singură.

- Si atunci? , zâmbi Rhys cu mâinile larg deschise.

- Atunci, ai să mă laşi din nou pradă lupilor dacă mâine s-ar întâmpla acelaşi lucru?

El dădu din cap afirmativ. Alexis se ridică, furioasă.

- Eşti chiar atât de dobitoc, domnule Roberts?

- Exact, rânji el. Nu fi nemulţumită, rosti încet, ţinând-o de umeri. Tot ce-am vrut să spun este că Soho nu e de tine. îţi doresc numai binele.

Alexis simţi nevoia stringentă de a-i plânge pe umăr. Senzaţiile din ultima oră o copleşeau şi acum tânjea după căldură.

- Dacă te gândeşti să pleci, îţi ţin eu locul săptămâna asta, spuse Rhys şi scoase din haină un portofel. Sună mâine şi spune-i lui Joe că te-ai mai gândit. Povesteşte-i despre tipul beat, o să înţeleagă. O să o rog pe Gayle să stea în locul tău. Nimeni nu va avea de suferit, şi începu să numere nişte bancnote.

Alexis încercă să pătrundă înţelesul frazei, apoi murmură:

- Si te descotorosesti de mine! protestă.

- Crede-mă, fetiţo, îţi fac un bine! răspunse el aproape patern, ceea ce dădu gres.

- Nu, mersi! si refuză teancul de bani pe care i-l oferea el.

-Alexis, am să-ţi găsesc ceva de lucru în St. John's Wood, îţi dau cuvântul meu, zise el elegant.

Niciodată numele ei nu fusese rostit atât de dulce, dar nu avea să se lase impresionată. îl înfruntă:

- Domnule Roberts, n-am de gând să întind mâna ca un cersetor nici după tine, nici după banii tăi! Si iesi.

Capitolul 3

A doua zi, Alexis nu se putu concentra decât pe jumătate cu grupul de copii, căci mintea ei căuta motivele pentru care Rhys Roberts le avea pentru a o înlătura din cazinou. Desigur, nu dintr-un sentiment filantropic. Cu două zile în urmă nici nu ştia că ea există, şi nu era atât de naivă incât să credă că bestiilor le pasă de fetele "drăguţe". în plus Soho nu era chiar aşa de periculos. Scena cu beţivul fusese doar o întâmplare neprevăzută, iar iniţiativa galezului de a o feri de faţa nevăzută a Londrei nu suna bine.

Preocuparea lui era de fapt să o pună pe Gayle casier, dar de ce oare? Salariul era bun, dar departe de a asigura un trai decent. Poate pentru că dorea să lucreze alături de fata pe care o iubea, se gândi ea în timp ca spăla nişte pensule. Strâmbă din nas. Rhys nu era genul de om grijuliu, mai degrabă tipul care ordonă. Se pare că lui Gayle îi plăcea să fie călcată în picioare, ţinându-şi gura şi lăsându-l pe Rhys să conducă. Tăcerea ei avusese rezultatul invers. Dacă fata s-ar fi apărat singură, Alexis s-ar fi retras, dar atitudinea dominantă a lui Rhys o provocase.

O altă posibilitate era ca galezul să se fi lăudat în public despre cât de repede Gayle va deveni casier dacă el va pocni din degete. Deja si-l închipuia cu o bere în mână, lăudându-se tovarăsilor săi cum o va rezolva fără să clipească. însă ea, o femeie, îl oprise. Alţi bărbaţi ar fi cedat, dar Rhys părea hotărât să o steargă de pe faţa pământului. I-ar fi putut ţine piept dacă n-ar fi avut acele dispute permanente cu mama

ei.

O altă idee o izbi. Dacă Rhys si Gayle erau implicaţi în ceva? Domnul Roberts avea minte la fel de multa ca si forţa sa, în ochii lui cenusii se citea o minte ageră. Combinaţia Gayle casier cunostinţele lui despre dedesubturile afacerii deschidea calea multor oportunităţi: fraudă, delapidare de bani, furt.. .Alexis încremeni. Poate că ea era cea care-i stătea în cale!

- Mami, nu esti atentă, o trase Victoria de mână în timp ce stăteau la masă. Am zis că Sammy are un nou unchi.

-Ăăă, foarte frumos, bânguii ea, cufundată în gânduri.

Doamna Hudson punii pe nas.

-A dus-o în parc si i-a cumpărat o frânghie, continuă fetiţa cu invidie. Si doarme în patul mamei ei, dezbrăcat.

- Numele prietenei tale e Samantha, nu Sammy, o corectă doamna Hudson. Mai vrei căpsuni?

Victoria era distrată, iar Alexis se întoarse la problemele ei. Câtă risipă de inteligenţă. într-adevăr, Rhys o făcea pe durul, cu cercelul ăla în ureche, si cu siguranţă lipsit de cultură, dar era si foarte iute la minte. Dacă si-ar fi canalizat-o spre ceva folositor! O dezamăgea faptul că un bărbat tânăr si înzestrat ca el se limita să lucreze ca
paznic într-un club de noapte.

La magazinul caritabil, Alexis continuă să reflecteze. Era Rhys Roberts un criminal? De ce nu? Lucra într-o zonă rău famată. Nu lucra într-o bancă precum Neil, pentru a respecta legea. Doar îl trăsese pe beţivul acela deoparte ca să-i dea o

lecţie. Si o făcuse foarte elegant căci la întoarcere fracul arăta neatins, iar respiraţia normală. Poate că Rhys se menţinea în formă doar pentru a cotonogi oamenii. Lui Alexis i se făcu milă de intrusul ameţit. Nu avusese scăpare, un pumn în falcă şi.

Avea imaginaţia prea bogată. Mai întâi mama ei îi crezuse pe patroni mafioţi, iar acum chiar ea îl acuza pe gardian şi pe prietena lui că ar fi o bandă de hoţi. Se îmbărbătă. La urma urmei, se înfuriase că Rhys lua totul prea uşor.

-Ai venit cu propria costumaţie, zise Suki în aceeaşi seară când o văzu pe Alexis că îmbracă o bluză pe gât.Arată cam demodată.

- N-am fost mulţumită ieri şi i-am explicat domnului Giacopelli că bluza aceea mă strânge, iar el a fost de acord să port asta.

- Eşti o laşă!

- Poate, râse ea şi o urmă pe fată în hol, dar sunt numai o casieră şi nu văd de ce aş încerca să fiu mai.. .provocatoare.

Din spate se auzi un chicotit şi cineva o strânse de umeri. Alexis se răsuci iute pe călcâie.

- Nu încerci, chiar esti, o asigură Dino, iar ea se linisti.

- Ar fi trebuit să o vezi ieri, clipi Suki. Ti-ar fi trezit interesul imediat.

- Mi l-a trezit acum, zâmbi el.

- Fetele de la cazinou ar trebui să se păzească, îl înghionti Suki. Dacă domnisoara are să coboare acolo, va atarge toţi

banii ca un magnet.

- Toţi banii? se miră Alexis.

- Unele sunt crupiere, câstigă foarte mult, explică Dino, scrutând-o pe Suki în acealsi timp.

- Ah, nu stiam.

Alexis se întrebă ce pregătire îţi trebuia pentru a fi crupier. Dacă tot lucra la cazinou, de ce n-ar încerca să câstige mai mult?

- Câte fete lucrează jos? se interesă ea.

- Diferă de la o periodă la alta, dar n-ai să le întâlnesti pentru că personalul de la cazinou foloseste o altă intrare. Locul ăsta e o galerie; ţi-ar lua luni de zile ca să înveţi toate iesirile.

- Ai multe de învăţat, completă Suki

- Asa este, confirmă ea. "Mai ales despre Rhys Roberts", completă în mintea ei.

Dino se uită la ceas.

- Trebuie să rezolv o problemă pentru tata, dar mă întorc mai târziu. Pot să te conduc acasă?

- Esti foarte amabil.

- Atunci ne vedem la unsprezece.

Suki îsi dădu ochii peste cap când el plecă.

- Nu i-a luat prea mult să te vrăjească. O fi el cetăţean englez,
dar tot sânge latin îi fierbe în vene când vede vreo femeie.

- Doar mă conduce, protestă Alexis pentru a nu fi inclusă pe lista lui de cuceriri.

- Ai grijă!

După ce supravieţuise o noapte la casă, Alexis devenise mai încrezătoare. Se aranja repede, nu avea prea multe de făcut şi pierdea timpul. Doar gândul că Rhys ar putea apărea din nou s-o bată la cap o ţinea trează. încasarea banilor devenise o rutină, iar oamenii din vestibul nu prezentau interes pentru ea. în timp ce lua banii de la ultimul client, se întreba dacă slujba asta avea vreun rost. "Banii" insista o voce din interior. Se apropia ora unsprezece şi nici urmă de galez. Cu băgare de seamă întrebă un ospătar dacă era seara lui liberă şi i se răspunse că se afla jos.

- E în şedinţă cu şeful. Sunt la cuţite, adăugă el.

Alexis ridică din sprâncene imaginându-şi anumite scene.

Era pe punctul de a încuia cabina, cu casa sub braţ, când Rhys ţâşni de sub arcadă. Luată prin surpridere, inima începu să-i bată cu putere. Ochii lui scăpărară în timp ce priveau formele de sub bluza ei albă.

- Văd că am redevenit minorosiţă în seara asta, zise el cu braţele încrucişate.

Alexis îl ignoră, nervoasă că încuietoarea se înţepenise, ori că
degetele ei se muiaseră, pentru că nu putea învârti cheia.

- Lasă-mă pe mine, se oferi el..

- Mă descurc, mormăi ea cu spatele.

Rhys ridică din umeri, mulţumindu-se s-o privească. Cum neputinţa ei o făcea să înnebunească, Alexis puse casa jos pentru a se folosi de ambele mâini.

-Ai să rupi cheia în broască, fetiţo! Dă-te la o parte.

Vocea lui autoritară o făcu să se oprească. Pentru o clipă îi păru rău că se aflau pe poziţii divergente, căci indiferent de convingerile sale, Rhys se dovedea încă o dată a fi amabil într-o împrejurare. îi luă mâna cu a lui si, folosindu-se de degetele ei, închise usa silenţios. Trecu un moment pe care avea să si-l amintească mai târziu, în care mâna lui rămase peste a ei, pentru ca ea să-i simtă căldura si puterea.

- Te-ai mai gândit la ce am discutat? o întrebă, păsind înapoi.

- Nu.

- Cred că nu e prea interesant să dai restul. Si nici să stai aplecată ca o sardină în conservă. Mă gândeam cât de plictisită arătai în după-amiaza asta.

- M-ai urmărit? se interesă ea, felicitându-se pentru tonul calm, desi fierbea în sine. Cum de îndrăznise să o spioneze?

- Si o voi face în continuare. De unde să stiu că n-ai să fugi în stradă cu încasările? Zise, privind casa de la picioarele ei.

Tonul insolent o făcu să se aprindă.

- Cred că orice neregulă în finanţele domnului Giacopelli s-ar datora ţie, nu mie, răspunse ea rece.

Rhys simţi ironia din vocea ei.

-Adică?

- Adică eşti foarte nerăbdător să-ţi vezi prietena instalată în postul de casier.

El izbucni în râs spre surprinderea ei.

- La ce te gândeai? Restaurantul are încasări de nimic pe lângă cele de jos. Dacă aş avea de gând să mă îmbogăţesc cu siguranţă că nu m-aş uita la ce ai tu în cutiuţa aceea.

Ce spunea el avea o logică; grosul încasărilor veneau de la cazinou. Un sentiment de culpabilitate o făcu să admită că se înşelase. Mascându-şi debusolarea, se aplecă după cutie.

- Sunt uşurat văzând că porţi ceva decent, rosti cu ochii pe bluza cuminte. Păstreaz-o. Nu-l lăsa pa Joe să te convingă să porţi iarăşi cârpa aia pentru vampe. Aici, dacă femeia se dezvăluie, înseamnă un singur lucru.

- Dar nu m-am dezvăluit, zise ea cu voce slabă.

- Da ştiu. Dar Joe a ales bluza aia scurtă şi fusta strâmtă; alea îi plac lui- sâni şi fese la vedere.

- Dar tu? îi aruncă ea, pentru critica adusă italianului protector.

- Privitul nu mă satisface. Mai degrabă acţionez. Prefer să nu mă mai uit.

Ca să-i arate ce voia să spună, îşi puse mâna pe talia ei şi o împinse cu degetele spre arcadă.

-Acum du-te la taica Joe să-i laşi prinosul. Ar trebui să te întorci acasă.

Uşa se deschise când ajunseră sub arcadă şi Dino li se alătură.

- Scuze c-am întârziat, se scuză. Mă întorc imediat. Maşina e afară, şi dispăru în jos spre cazinou.

-Te duci acasă cu el? întrebă Rhys, ca si cum ar fi fost o nerozie.

- Ai ceva de obiectat?

El privi în jur să vadă dacă nu erau urmăriţi.

- Dino te vâneză, dar nu trebuie să stie că eu ţi-am spus. îl interesează doar. stii tu ce. Are o slăbiciune pentru femeile care.

- Care nu-ţi plac ţie!

Replica îl determină să facă ochii mari.

- Domnul Dino se cam lasă dus de val câteodată si prosteste tinere văduve. N-as vrea să suferi.

Era constientă că el se învârtea în jurul cozii. începuse cu un avertisment la adresa impulsurilor sexuale ale lui Dino pentru a deveni o preocupare faţă de siguranţa ei. I se păre greu să înghită amestecul acesta de consideraţii; nu-l putea suporta pe Rhys.

- Sunt destul de mare, pot să-mi controlez singură viaţa.

- La un metru saizeci ai tăi?

- Un metru saptezeci.Scuzele mele doamnisoară, se înclină el. Sunt sigur că fiecare centimetru contează.

îsi puse mâna pe spatele ei si o împinse usor.

- Du-te să predai banii si nu uita- ai grijă cu Dino.

"Ai grijă cu Dino" se gândea Alexis trei săptămâni mai târziu. Cât de autoritar fusese Rhys atunci, si cât de puţine stia. Dino o condusese de mai multe ori acasă de atunci, dar se comportase frumos, rezumându-se la complimente şi la a-i săruta mâna, fără să întreacă limita vreodată. Când Dino venise cu ideea unei cine în doi într-o duminică liberă, Alexis era deja sigură că Dino nu reprezenta un pericol.

în mod surprinzător, nici Rhys nu se dovedi a fi o ameninţare. în primele zile îl tratase cu suspiciune, gata de atac, dar acum părea să o accepte. Nu mai încercase s-o îndepărteze. Iar când domnul Giacopelli continua să o laude, Alexis se simţi liniştită. Se obişnuise cu orele petrecute în cabina de sticlă, ore care se dovediră curând plictisitoare, exact cum bănuise ea. Era recunoscătoare galezului când acesta mai schimba câteva vorbe cu ea, spărgând monotonia şi curând chiar îl aştepta. Discuţiile inteligente o făcură să renunţe la o serie din ideile preconcepute. Oricât de dur părea Rhys, prost nu era. Avea simţul umorului şi o făcea să râdă. De multe ori rămânea surprinsă de dorinţele ambiţioase pe carel le avea.

- Picturile veneţiene din hol sunt copii, nu-i aşa? întrebă Alexis într-o seară când discutau despre decorul clubului.
- Nu chiar; la urma urmei Canaletto a trăit aici.
- în Londra? se miră ea.
- în Soho, timp de nouă ani. Zona are un trecut bogat, doar prosperiatea industriei pornografice din ultimii ani i-a adus faima negativă şi nimic altceva. Toţi au uitat că John Logie Bird a făcu primul experiment de televiziune câteva străzi mai încolo, sau că ducele de Monmouth a avut o casă în piaţa din Soho. Chiar numele acesteia e dubios. Se zice că pe vremea când Soho nu însemna blocuri de beton şi străzi înfundate, toţi îl vânau.
- Mulţumesc pentru lecţia de istorie.
- {tiu să citesc.

Rhys era un tip complex, iar Alexis ajunsese să piardă timpul gândindu-se la ce-i plăcea lui. Acum că relaţia lor era mai destinsă, voia să afle mai multe despre el, dar descoperi curând că prefera să nu discute despre viaţa lui. Dacă el dorea să rămână la banalităţi, atunci asa să fie.

Si acasă atmosfera se destinsese, căci toanele mamei ei trecuseră odată cu timpul, desi Alexis făcuse greseala de a pomeni de invitaţia la cină.

- Si vrei ca eu să stau cu copilul? îi aruncă ea.

-Am s-o îngrijesc eu, intervenimătusa Phoebe. Doarme dusă în pătuţ, iar eu stau aici jos, deci nu e nici un deranj.

- Nu mi-e de grija copilului, ci de faptul că Alexis se dă pe lângă un.un Al Capone.

- în primul rând, mamă, n-am intenţia de a mă da la el si în al doilea rând Dino este gentlemanul perfect, chiar dacă părinţii lui sunt italieni.

- Nu e unul de-ai nostri, insistă mama ei.

- Nu fi atât de obtuză, gesticulă Alexis. Când ai să-l cunosti îţi va plăcea.

Se înselase. Dacă arhanghelul Gavriil ar fi apărut la usă doamnei
Hudson tot i s-ar fi părut că e o porcărie. Mai ales, observă ea, Dino nu seformaliza. Când doamna Hudson îl întrebă dacă-i plăcea muzica corală, el râse, spunând că Rolling Stones erau mai pe placul său, iar când îl întrebă dacă se pricepe la cărţi, el se lăudă:

- în cazinoul tatălui meu, am învăţat secretele pariurilor,

inclusiv ale bridge-ului.

în mod surprinzător nu părea să observe furia mamei ei, probabil pentru că o găsea pe mătuşa Phoebe încântătoare si era ocupat s-o vrăjească. Biata mătuşă zâmbea întruna, deşi Alexis şi-ar fi dorit ca Dino să-şi dea seama că n-avea şanse. Doamna Hudson se limită să pufnească pe nas din când în când la plecarea lor, iar Alexis nu-şi reveni o bună bucată de drum.

Dino rezervase o masă la ultimul etaj al unui restaurant dintr-un binecunoscut hotel, iar ea se simţi mai bine după aperitive şi câteva complimente. Mâncarea şi serviciul erau excelente, partenerul atent, şi bău puţin mai mult vin doar pentru a uita de dispreţul mamei, care-i stăruia în minte. Si Dino se gândea la unul din părinţii săi.

- Câtă uşurare să am o seară departe de tatăl meu şi de blestematul ăla de club! oftă el şi ceru elegant permisiunea de a fuma.

- Te rog!

Alexis începu să se joace cu lănţişorul de aur de la gât, înţelegând emoţiile lui. Era îmbrăcată de ocazie, în culoarea chihlimbarului, care se potrivea cu cea a părului.

- Trebuie să mă prezint la club prea des, murmură el. Tata e un maniac; insistă că e important ca un Giacopelli să stea pe lângă mesele de pariuri, că celor ce pariază le place asta. Personal, nu cred că asta contează. Nu mă atrag pariurile.

- Dacă le urăşti aşa de mult, de ce nu te retragi?

- Cum aş putea? zâmbi el amar. Compania n-are încă mare profit din importuri şi exporturi, şi-n plus tata a pus cea mai mare parte din investiţie. Sunt director, dar partea mea e insuficientă, deocamdată. Deşi intenţionez să preiau mai mult controlul la anul, zise el şi se uită în jur.

Lui Alexis i se păru o lăudăroşenie.

-Tatăl tău n-ar vrea să preiei mai multe responsabilităţi la club?

- Poate. Mă implică în afacerile lui cât de mult poate, deşi ştie că nu-mi place să lucrez cu el. Dacă vreodată clubul va fi al meu, am să-l vând celui care va oferi mai mult. Asta îl va învăţa minte, se înfoie Dino, dar reveni cu picioarele pe pământ. Dar o să aibă grijă să nu controlez afacerea. O să impună nişte restricţii testamentale. Mâine plec la Roma, într-una din misiunile lui. Aş fi vrut ca Rhys să vorbească italiana, ca să poată merge el. El se înţelege mai bine cu tata, se potrivesc.

Alexis se încruntă. Ea avea încredere în angajatorul ei, dar Rhys? Multe lucruri erau neclare despre galez.

- Nu i s-ar potrivi lui Rhys să preia managementul clubului? întrebă ea pentru a face conversăţie.

-Cine ştie? Se amestecă în prea multe şi deşi lucrează pentru tata doar de şase luni.

- De şase luni, se miră ea. Dă senzaţia că e de ani acolo.

- Aşa este. însă tata l-a întâlnit abia anul trecut, la un club sportiv.

-Tatăl tău merge la sală?

Imaginându-şi angajatorul, Alexis nu se putu abţine să nu râdă. Si Dino chicoti. După un moment de gândire în care îşi căută cuvintele, zise:

- Se duce acolo câteodată pentru a se întâlni cu patronul. Se pare că în ziua în care l-a cunoscut avusese loc o încăierare pe care Rhys a rezolvat-o. Ce mai, când cineva îi vede muşchii nu mai stă la discuţii. Tata a rămas impresionat şi i-a oferit postul. Rhys s-a potrivit ca o mănuşă firmei.

- Ca o mănuşă de fier!

Dino râse.

- Chiar de la început, l-a dat gata pe tata. Mi-a uşurat munca, preluând unele din responsabilităţile mele.

- întotdeauna a fost bodyguard?

- Nu ştiu, zise el şi-şi stinse ţigara. Mergem?

La maşină, Dino îi deschise uşa, apoi urcă şi el.

- Mulţumesc pentru seara aceasta încântătoare, zise ea.

El întinse o mână pe genunchiul ei.

- Nu s-a terminat încă. Trebuie să trec pe la club să iau nişte hârtii de care am nevoie mâine, după care mergem la mine să bem ceva, iar degetele urcară mai sus ceea ce o făcu pe Alexis să se îngrijoreze.

- Nu stai cu ai tăi?

- Nici vorbă! N-aş vrea ca tata să mă urmărească toată ziua.

îl înţelegea. Oare nu ducea şi ea o bătălie cu mama ei care îi socotea fiecare secundă din viaţă? Mâna îndrăzneaţă lui Dino alunecă pe coapsa ei, strângând-o până când fiecare

deget se făcu simţit prin materialul fustei. Cuvintele lui Suki îi veniră în minte, apoi cele ale lui Rhys. Desi era plăcut, Dino se misca totusi prea repede. Zâmbind indiferentă, ea îi îndepărtă mâna si se uită la ceas.

- Mă tem că va trebui să amânăm vizita. I-am spus mamei că voi fi acsă până la miezul nopţii si mă asteaptă.

- Las-o să astepte, murmură Dino, aplecându-se spre obrazul ei. Cred că stii foarte bine că toată seara am tânjit să te ţin în braţe, să-ţi mângâi corpul superb. Nu-ţi dai seama că esti asemenea zeiţei Venus?

Alexis chicoti, tulburând intensitatea momentului. Aproape că ar fi vrut să-i amintească faptul că si ea avea braţe, dar renunţă.

- Te superi dacă te rog să mergem? zise ea, cu privirea înainte.

Dino nu se lăsa cu una, cu două.

- Nu esti stăpână pe viaţa ta? Nu s-a întâmplat nimic de când soţul tău a murit? Nu-ţi lipsesc sărutările, dragostea?

- Bineînţeles că da.. si se opri, căci cuvintele lui erau de fapt o capcană.

- Atunci trăieste, insistă el, adăugând si ceva în italiană care nu necesita traducere- respiraţia lui Dino demonstra ce înţelegea el prin "a trăi".

Ea se folosi de câteva persoane care tocmai intraseră în parcare pentru a-l evita:

- Ne vede cineva. Te rog să mergem. N-as vrea s-o fac pe mama să astepte.

- Toţi părinţii ar trebui închisi în iad! mormăi el, apoi se ridică, îndreptâdu-si cravata.

Câteva minute mai târziu, erau în Soho.

- Cât timp vei sta în Italia? îl întrebă ea.

- Aproape o săptămână. Ai să mă aştepţi? întrebă el şi puse din nou mâna pe genunchiul ei.

- Ăăă, da.

Se simţi uşurată când traficul îi acaperase toată atenţia; deşi Dino era cel mai atractiv bărbat pe care-l întâlnise de la moartea lui Jeff, părea că într-adevăr urmărea un singur lucru. Si totuşi, trei ani de văduvie fuseseră de-ajuns. Strânse din pumni. Dacă Dino ar fi ştiut cât de mult tânjea după latura fizică a mariajului- prezenţa unui bărbat, săruturile pe întuneric, extazul şi descătuşarea dragostei. Uneori corpul ei striga după iubire. Fără nicio legătură, mintea îi zbură la mama Samanthei şi la tipii cu care trăia. Si Alexis experimentase cu unul sau doi "unchi". Oftă. Totuşi, nu considera că e pregătită să facă dragoste dacă nu era îndrăgostită de el, şi mai avea până acolo. Slabe şanse ca el să aştepte ca un asemenea sentiment să încolţească în inima ei.

Maşinile stăteau parcate de ambele părţi ale străzii şi decât să rămână pe întuneric în Jaguar, Alexis merse cu Dino la club. Era ciudat să fii acolo când nimic nu mişca. O duse în aceeaşi încăpere în care fusese cu Rhys atunci când a vrut să-i dea banii. Nu mai trecuse pe acolo şi presupunea că era folosită mai rar.

- Vrei să mă impresionezi, îl tachină ea.

- Tata vine aici cu prietenii lui italieni. Speră că ei se vor grăbi să dea sforă în ţară despre cât de important a ajuns bătrânul Giacopelli, rânji Dino sarcastic. Vrei să bei ceva până aduc hârtiile? Nu durează mult.

După ce el plecă, Alexis sorbi din paharul de Martini pe care i-l dăduse, în timp ce inspecta camera. Figurinele de porţelan de pe cămin o impresionară; "trebuie să fi costat o avere" se gândea, luâd una în mână.

- Aduce ghinion dacă femeile încep să evalueze proprietăţile noastre, se auzi un glas de galez, iar ea aproape scăpă statuia când se întoarse.

Rhys înţepenise în prag, cu braţele larg deschise. Semăna cu Samson care susţinea pilonii templului, desi acesta n-ar fi purtat un tricou spălăcit, cu sigla unei mărci de bere pe el si pantaloni strâmţi negri. îl privi lung.

- As prefera să nu mai faci asta!

- Ce anume?

- Să te furisezi pe la spatele meu. Si cum de esti aici când clubul e închis?

- Ar trebui să te întreb acelasi lucru, i-o întoarse el.

- Am cinat cu Dino. Avea nevoie de niste hârtii pentru călătoria de mâine din Italia asa că.

El n-o lăsă să termine.

- Ai iesit cu Dino?

- Da, si nu cred că are vreo legătură. dar nu apucă să termine.

- Te-am avertizat. Chiar nu poţi întrevedea pericolul, fetiţo?

Alexis puse calm statuia la loc, după care se întoarse. Considera
că el tatona terenul , dar nu-i păsa.

- Să zicem că-mi place. Trebuie să recunosti că e civilizat si încântător.

Nu se putu abţine să nu se uite la cercelul aurit. Zâmbi fals pentru a-i demonstra că n-o interesează opinia lui.

- îmi pare rău că nu eşti de acord cu relaţia noastră.

- Relaţie? întrebăi el. Nu ştiam că voi doi., şi se înroşi fără a mai termina. Si cât de ... departe aţi mers?

Alexis sorbi din Martini, hotărâtă să-şi păstreze calmul.

- Nu te priveşte. Si de ce atâtea întrebări? De ce-o faci pe detectivul?

El se fâstâci de data asta.

- Scuze, nu trebuia să mă amestec, şi se uită în spate să vadă dacă înca sunt singuri. Dar Dino nu e ceea ce pare.

- Tu eşti?

- Este careva dintre noi? ridică el din umeri.

Pe măsură ce tensiunea creştea, Alexis era încrecată de două senzaţii. Rhys părea jumătate tigru, jumătate mieluşel.

- Numai să nu te ataşezi prea mult de Dino, zise el pe un ton ferm

Era pentru prima oară când Alexis îl vedea nesigur pe el. Voi să-l încurajeze.

- OK; a fost prima noastră întâlnire, răspunse ea dintr-un

impuls, neştiind de ce simţea nevoia de a calma un tip care era totodată protector şi ameninţător.

- Si ultima? încercă el

De ce trebuia să depăşească limitele tot timpul? Cine se credea?

- Nu cred, replică ea privindu-l rece. Cred că Dino e foarte, foarte sexy.

Nu era chiar adevărat, dar ca de obicei, nu rezista să nu-l aţâţe şi nu se miră când Rhys izbucni.

- Sexy? Făcu el ochii mari.

Ea începu să râdă, văzându-l neîncrezător.

- Rhys, e înalt, brunet si italian!

- Iar tu esti tânără, frumoasă si văduvă, se enervă el. Si sexy pe deasupra!

- Câteodată, ăsta e un avantaj, zâmbi ea, punând paharul deoparte si încrucisâdu-si braţele. Chiar si tu esti naiv pentru cineva care mă acuză pe mine de inocenţă. Nu ţi-a spus mama ta povestea cu lupul?

- Ba da, dar tu esti o fată drăguţă, începu el. N-ai face-o, nu-i asa? Nu încă, nu atât de repede.

- Ce să nu fac? îl provocă ea, desi stia despre ce e vorba.

- Nu te-ai implica.

- Să mă implic?

- Să te culci cu el, la naiba!

Acum că îl făcuse pe Rhys să spună ce voia ea, nu mai stia cum să continue.

- Doar dacă.. .dacă..., se bâlbâi ea.

" Doar dacă nu ne iubim" ar fi vrut să zică, dar credea că sună prea preţios, prea a minorosiţa pe care o credea el. Doar trăim în secolul XX si nu toţi îsi jurau credinţă vesnică înainte de a tece la trebă.

- Doar dacă îmi dau seama că mă atrage, veni continuarea.

îsi dădu seama că era genul de remarcă fugară care îl făcuse pe Jeff să creadă că ea e mai mult decât dornică să se culce cu el. Nu putea să fie mai discretă?

- Dar nu încă esti sigură?

Ea scutură din cap.

Trăgând tricoul peste abdomenul bronzat, Rhys se apropie de ea, prinzând-o de talie şi trăgând-o spre el. Acum era un tigru, şi nici urmă de mieluşel.

- Dar eu? Te atrag, sau nu ştii nici asta?

Privirile lor se intersectară. El dorea un răspuns, dar ea nu-şi găsea cuvintele şi nici forţa de a se elebera din vraja lui. Râzând se apleca şi-i sărută buzele cu furie. Cu siguranţă nu mai întâlnise o aemenea fiară. Dacă ar fi ezitat doar o secundă ea s-ar fi împotrivit, dar Rhys controla totul. Părea că el inventase sărutul cu toate mişcările lui, căci o cuprinse cu atâta măiestrie, încât se apropie de el şi i se abandonă. Nu asta ar fi vrut, dar neavând scăpare, se lăsă dusă de val.

Cineva chicoti în spatele lor şi spuse cu o voce amuzată:

- Mă scuzaţi.

înfierbântată, Alexis se retrase şi-l văzu pe domnul Giacopelli care-i privea. Evident era încântat de ce vedea, iar

ea se gândi că numai soarta a făcut ca nu Dino să fie cel care-i descoperă. El n-ar fi fost la fel de încântat. Ce s-ar fi făcut ea? Mai devreme cinase cu un admiratoratent, iar acum era atrasă de un galez care o domina! Ruşinată şi confuză, se uită disperată la Rhys cerându-i ajutorul din priviri, dar el îşi afişa dinţii indiferent. Avea nevoie de o scuză.

-Ă, aveam ceva în ochi şi Rhys mă ajuta să-l scot.

Ideea fu repede pusă la îndoială când cei doi schimbară priviri, iar Rhys chiar râse. Ea îl privi.

De ce nu o salva? Trebuia să-şi dea seama că domnul Giacopelli îi va raporta asta lui Dino.

- Poţi să vii un moment, când eşti liber? întrebă italianul, zâmbindu-le înainte să plece.

Rhys începu să râdă cu poftă.

- Nu văd ce e atât de amuzant.

El încercă să se oprească, dar nu prea reusi.

- Chiar nu vezi? si ochii încă îi râdeau. Dino e tipul de italian mândru de sine. Crezi că te va mai găsi la fel de fascinantă când va afla că te-ai încurcat cu vreunul din angajaţi?

Tonul lui victorios o făcu să tresară. Rhys era prea mulţumit, parcă aranjase totul. Cât de proastă fusese. Stia foarte bine că nu putea să aibă încredere în el.

- M-ai sărutat cu scopul să fim văzuţi, nu-i asa? suieră ea. Voiai să fim văzuţi.

- în flagrant delict, susţinu el.

- Da; dintr-un motiv sau altul vrei să te insinuezi între

mine si Dino.

-As fi capabil de asa ceva? zise el inocent.

- Da, stii foarte bine că da, îi răspunse înainte de a fugi să-l găsească pe celălalt.

Capitolul 4

Se pare că domnul Giacopelli nu dezvăluise cele văzute, căci Dino nu-şi schimbase atitudinea când o condusese acasă. Deşi căutase câteva indicii, Alexis nu găsise niciunul. Dino continua să flirteze, copleşind-o cu complimente, iar când o invită la cină la întoarcerea din Italia, ea acceptă imediat, deşi nu ştia sigur de ce. Ar fi fost interesant să mai petreacă încă o seară cu Dino, deşi undeva în sufletul ei simţea o plăcere diabolică, gândindu-se că Rhys s-ar fi ambalat să afle de o a doua întâlnire. îi făcea plăcere să-i dea planurile peste cap, după care se gândi că ar putea să le strice planurile încă o dată. Asta este, dacă reuşea!

Alexis spera ca răzbunarea lui să nu materializeze încă o dată într-un sărut. în braţele lui se simţise cuprinsă de o emoţie puternică, de o dorinţă care o neliniştae şi o înspăimânta în acelaşi timp. Galezul nu era genul ei , sau cel puţin asta îşi spunea în zilele următoare. Poate că era o snoabă ca şi mama ei, dar tentaţiile din Soho o ademeneau prea tare. Rhys nici nu arăta, nici nu se purta ca genul ei de bărbat. Si cercelul ăla blestemat! Cum ar fi putut să viseze la un bărbat cu asemenea însemne diavolesti? Totusi Rhys era atrăgător. Poate că nu arăta ca un Făt- Frumos, si nici nu avea manierele elegante ale lui Dino, dar toate astea păleau în umbra siguranţei de sine pe care o afisa. în lumea lui, Rhys se stia atotputernic, iar efectele erau coplesitoare. Desi era doar o gardă de corp, avea toate atributele unui bărbat de încredere.

Si dacă el ar fi fost alesul? Alexis începea să viseze cu ochii deschisi. Părul tuns, cercelul lipsă, îmbrăcămintea adecvată si mintea lui ageră ar fi făcut din el un om respectabil. Ce ar fi crezut despre el dacă ar fi avut un loc de muncă decent si concepţii la fel? întrebarea nu-si avea rostul. Rhys îsi risca pielea dupa propriile principii, fără să-i pese de reguli. Era un nelegiuit în lumea ei legală, periculos de a fi îmblânzit. însă nu era cale lungă până aici.

Mai hotărâtă ca niciodată să-l înveţe minte, Alexis se mirăcând el o ignoră. Toată săptămâna asteptă să-i spună ce poamă este, iar cum zilele treceau fără ca el să apară, ea fu cuprinsă de remuscări si de invidie. Uneori, îi venea să se urce pe pereţii cabinei. Ar fi fost inutil să-si facă planuri cu o persona non grata, dar nici nu si-l putea scoate din minte. La fiecare umbră si la fiecare soaptă tresărea si-si pregătea replicile acide. Când Rhys se apropie în cele din urmă de cabina ei spre sfârsitul săptămânii, ea stătea ca pe ace.

Intră pe usă si-i lăsă o bucată de hârtie.

- E numele si numărul de telefon de la un hotel din St. John's Wood. Proprietarul are nevoie de personal la bar, cinci zile pe săptămână. Am aranjat ca postul să fie al tău, zise el coborând vocea. Dacă-l vrei, adăugă după un timp.

Simţindu-se atacată prin faptul că el continua să-i dorească îndepărtarea, Alexis zâmbi uşor.

- încă mai vrei să te descotoroseşti de mine?

- Nu să mă descotorosesc, doar să.. .şi îşi căută cuvintele- să te rearanjez.

- Mă simt flatată.

Rhys râse scurt.

- N-o lua personal. Crede-mă, fetiţo, grijile pentru tine îmi provoacă ulcer.

- Nu-ţi pasă de mine, răspunse ea cu ochii scânteind. E pentru Gayle. Nu şi-a găsit încă de lucru? Se întoarse ca să-l privească. De ce nu o pui pe ea să ceară postul ăsta?

- Pentru că ţi se potriveşte ţie, explică el. Hotelul e la cinci minute de locuinţa ta, şi cred că eşti de acord că a servi într-un bar e mai interesant decât să stai aici în fiecare seară, ca un exponat de muzeu. Ai cunoaşte lume, oameni interesanţi. E o locaţie mai şic, cu mult deasupra celor din Soho. Salariul e acelaşi, adăugă el ,ca şi cum asta ar fi contat.

Pentru o clipă explicaţiile lui aprinseră un beculeţ.

- Cum de ştii unde stau? întrebă observând că avea totul la îndemână în ceea ce priveşte viaţa ei, mai ales că ea ştia atât de puţine despre el.

- Mi-am făcut temele.

- Si ce altceva mai ştii? îl luă ea din scurt.

- Că ai terminat-o pentru seara asta. Eu te voi conduce acasă cu jaguarul.

- Dar e maşina lui Dino, protestă ea.

- Pe care a cumpărat-o cu banii tatălui săi si care e pe numele firmei, îi tăie el avântul.

- Am să chem un taxi, mulţumesc, spuse ea după ce-si limpezi gândurile.

- Joe m-a pus special să te conduc. Se va supăra dacă refuzi.

Alexis era convinsă că seful ei făcea asta din pură preocupare
pentru siguransa ei. într-adevăr, modul de a o saluta atunci când predă casa îi confirma faptul că era considerată o floare rară.

- Nu vreau să mă gândesc că o fată cuminte ca tine face cu mâna după un taxi pe întunericul ăsta, zise el când ea îi mulţumi pentru mijlocul de transport. Oricine ţi-ar putea face felul.

Deja exagera, dar ea continuă să zâmbească până când părăsi biroul. Acum era linistită. Cu Rhys se simţea în siguranţă. Nu-i va face plăcerea să o vadă nervoasă. Pe drum avea să refuze oferta de barmaniţă si-l va convinge că deocandată voia să rămână la Cazino Veneţia.

Doar un prost s-ar încrede în Rhys. Poate că tipul de la hotel fusese forţat s-o accepte, dar o va arunca în stradă cu prima ocazie. Lui Rhys nu i-ar fi păsat câte zile ar fi lucrat până să fie dată afară, si atunci ce s-ar fi făcut? înapoi la somaj! Stia că odată ce-si dăduse consimţământul domnului Giacopelli, nu putea să se retragă. Gayle ar fi fost imediat instalată, si cu asta, basta.

La început când intră în masină, îsi păstră autocontrolul, constientă de fiecare miscare pe care o făcea; desi era calm, ea avea răspuns penrtu fiecare comentariu de-al lui. Pregătită să-i înfrunte obiecţiile la auzul refuzului ei, încerca

încontinuu să-si ţină mintea trează pentru a-i da replica, când motorul muri la un semafor. Rhys aţipise. El înjură şi reporni maşina. La lumina verde celelalte maşini începură să claxoneze. înaintară câţiva paşi, dar motorul se opri din nou. Rhys înjură, dar până la lumina verde, acceleraţia clacă din nou. Din spate erau claxonaţi şi mai furios, iar trecătorii se uitau la ei. Situaţia degenera. înjurăturile începură să curgă, Rhys era atât de nemulţumit de prestaţia lui şi de cea a maşinii, încât Alexis se amuză. în cele din urmă, traseră maşina deoparte, iar el începu de asemenea să râdă când o văzu pe ea.

- Urăsc să conduc bolidul ăsta, se plânse el încă amuzat. Spre deosebire de Morganul meu, ăsta se comportă ca o rablă, iar Dino refuză să alimenteze cu energie motorul şi trebuie să forţezi pedalele ca să meargă ca lumea.

-Ai un Morgan? se miră Alexis. întotdeauna Jeff şi-a dorit unul, o maşină sport de top, dar era o listă de aşteptare pentru cinci ani şi n-a avut nici răbdarea, nici banii necesari.

-Unul de opt cilindri. N-aş fi putut să las maşina să putrezească acasă, aşa că am adus-o la Londra. Din păcate n-o folosesc prea des.

- Nici măcar când îl păzeşti pe domnul Giacopelli? întrebă ea cu un scop.

- Dar ce ştii tu despre asta? o privi el.

- Nu prea multe, mărturise cu rezervă când îl văzu că tresare, semn că depăşise limita. Suki mi-a spus că-l însoţeşti pe domnul Giacopelli în interes de serviciu. Porţi o vestă

antiglonţ în vederea unor atacuri? întreba într-o doară.

- Doar o cutie; ca jucătorii de crichet.

Lui Alexis îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama ce însemna asta, după care se înroşi; noroc că era întuneric. Pentru un
timp ea rămase tăcută, fără a găsi o replică.

- Te-am socat? o tachină el la o altă intersecţie.

- Mi-am dat seama care e diferenţa între bărbat si femeie din punct de vedere fizic, răspunse aparent indiferentă. Soţul meu era un împătimit al sporturilor. Sunt la curent cu mijloacele de protecţie.

Rhys începu să râdă.

- Cei de la Encicopedia Britannica îţi dau vreun comision fiindcă folosesti structuri complicate?

Ea îl ignoră.

- Cu ce se ocupa soţul tău? întrebă el pentru a schimba subiectul.

- A fost ofiţer de poliţie.

Jaguarul se opri din nou. Rhys înjură. Motorul porni abia la a treia încercare si reusiră să ajungă la semafor.

- Joe Giacopelli stie?

- Că Jeff a fost poliţist?

- Da.

Ea si-ar fi dorit ca privirile lor să nu se intersecteze si ca în masina să nu fie luminată, pentru ca Rhys să nu-i vadă expresia feţei. Se simţea oare surprins, supărat, îngrijorat? Sau toate trei la un loc?

- Nu cred să-i fi spus.

- Nu crezi c-ar fi trebuit s-o faci?

- De ce? Jeff a murit acum trei ani, deci mi se pare irelevant faptul că a fost poliţist. Si e verde, poţi să o iei din loc, spuse ea apăsat.

El apăsă la maximum pe acceleraţie şi maşina ţâşni prin intersecţie.

- La ce secţie de poliţie a lucrat?

Alexis simţea oarecum că ceva nu era bine.

- N-a fost cu cei de la metropolitană. A lucrat în Kent. Cu câteva luni înainte să moară, l-au numit ofiţer. Promovarea l-a încântat.

- La oficiul din Kent, se entuziasm' Rhys. I-a plăcut acolo?

- Sinceră să fiu, i s-a părut plictisitor, oftă ea. A intrat în poliţie doar pentru că spera la o carieră plină de pericole.

- Dar presupun că nouăzeci la sută din ziua unui poliţst înseamnă chestii mărunte.

- Aşa este. Si fusese numit la o secţie dintr-un mic orăşel deci majoritatea rapoartelor erau despre câini care agresaseră oi sau vandalizări de staţii de autobuz. Era gata să ceară transferul la Londra când l-au avansat detectiv. Asta l-a încurajat un timp, dar .Jeff aştepta crima cea mare pe care s-o rezolve, dar spre nemulţumirea lui totul în Kent se desfăşura ca la carte. Si-a dezvoltat o atitudine neglijentă faţă de sentimentul datoriei din cauză că nu reuşise în carieră.

Rhys ţinu maşina sub control la următorul semafor.

-Adică? se interesă el.

- Devenise pasionat de curse de maşini. Mai cerea să facă şi el o tură, dar n-avea nici timp şi nici bani ca să se ocupe cu profesionalism de asta. L-am rugat să aibă grijă, dar se arunca fără ezitare cu capul înainte. într-o zi a luat o curbă prea repede cu o maşină împrumutată şi s-a sinucis. Avea douăzeci şi şase de ani.

-îmi pare rău.

Consolarea lui Rhys îi făcu bine si oftă.

- Dacă n-ar fi murit pe pistă, s-ar fi întâmplat în altă parte. Intra în situaţii periculoase. Nu era făcut pentru o căsnicie sau pentru a avea un copil, responsabilitatea îi dădea bătăi de cap. Ne-am căsătorit doar pentru că.

îsi dădu seama că dezvăluise prea multe detalii.

- Presupun că n-ai fost însurat niciodată.

- Presupui cam mult, răspunse el si trecu de pe sosea pe autostradă. Prima la stânga, apoi la dreapta, si e a patra casă pe dreapta, nu?

-Asa e.

Desi râdeau la fiecare confirmare, Alexis stia că trebie să-si cadă de treaba ei. Dar de ce ar fi ăfcut-o dim moment ce el stia atâtea despre ea? Chiar de-ar fi fost să-si facă mărturisiri în faţa casei mamei sale.

Când el opri motorul, se lăsă tăcerea. Iar Alexis începu să caute mânerul.

- Mai stai puţin, îi zise el din umbră.

” Pentru Dumnezeu, sunt ca o marionetă în mâinile lui”,

dar rămase. Rhys se aplecă peste volan, apoi îsi duse degetele prin păr.

- Nu stiu cum să-ţi spun, începu el. Cred că te-ai acrit deja de insistenţele mele ca să părăsesti Cazinoul Veneţia, dar.

- Chiar m-am acrit, admise ea acum că atmosfera era detensionată. Si orice mi-ai spune, orice alternativă ai găsi, te avertizez că n-am nici cea mai mică intenţie de a pleca de acolo până când fata mea nu începe scoala la anul. Dacă domnul Giacopelli vrea să plec.- si-l simţi cum înlemneste- atunci e altceva. îmi pare rău că o preferi pe Gayle pentru postul ăsta, dar slabe şanse.

- Deci, e sigur?

- Nu neapărat. Poţi renunţa întotdeauna mai elegant, şi-i aruncă o privire. Deşi după cât te ştiu, e puţin probabil.

- Dar mă ştii, Lexi, murmură el întinzându-şi braţul către scaunul ei. Mă crezi sau nu mă pot retrage chiar frumos dacă ceva mă mişcă.

- Si cât de des ţi se întâmplă?

- Rar, replică el sardonic, iar ea îi simţi degetele masându-i uşor gâtul.

Nu se mai putea concentra. îi spusese Lexi şi-i plăcea, suna preitenos.

- OK, am să mă mulţumesc cu situaţia prezentă în ce priveşte prezenţa ta la cazinou.

- Fară alte comentarii despre plecarea mea? întrebă ea devenind din ce în ce mai conştientă de mişcarea ritmică a degetelor lui.

- Nu.

- Nici hârtii cu alternative de slujbe?

- Nu.

- Fară alte discuţii stupide despre cât de nepotrivită sunt pentru o vizuină ca Soho?

- Nu , nu , nu, ce naiba, vrei să mă plec în faţa ta?

- Da, te rog, îl provocă ea.

Rhys o cuprinse după gât cu ambele mâini.

- Pentru Dumnezeu, cum am să mă descurc cu o încăpătânată ca tine?

- Sunt sigură că ai să găsesti tu o cale, si ochii ei îi zâmbiră, dar privirea lui deja îi făcea inima să tresară.

Degetele lui se răsfirară prin părul ei, iar el se aplecă spre ea.

- Caridad, sopti.

Alexis nu mai auzise un cuvânt care să sune asa de senzual, desi nu-i stia sensul. De data asta, sărutul lui era diferit. Rhys nu mai făcea pe masculul care posedă ceea ce vrea, de data aceasta gura lui căuta. Buzele altădată dure si provocatoare deveniseră calde si în timp ce gurile lor se atingeau, Alexis simţi o dorinţă lăuntrică.

- N-ar trebui să fac asta, sopti el, iar buzele se cufundară si mai mult în acel sărut si orice ar fi vrut Rhys să evite se risipi în farmecul acelei împreunări.

Pe măsură ce respiraţia lor devenea tot mai accelerată, simţiră nevoia de a merge mai departe.

- Nu e bine ce facem, sopti Rhys,explorând cu buzele

gâtul ei fin, dar nu se opri.

Alexis era excitată. Se mută în scaun pentru a fi mai aproape de el, cuprinzându-l cu braţele.

- Nu , insistă el, cufundându-si capul la pieptul ei. Nu, Lexi, nu trebuie.

Dar dorinţa era mai puternică. Uită de refuzul său în momentul în care gurile se întâlniră din nou. El o cerceta ardent pe măsură ce intensitatea clipelor crestea. îi deschise hanoracul, strecurându-si mâna sub bluza eiCând îi atinse sânii, o trecu un fior de plăcere si se apropie si mai mult de el. Toate semnele de întrebare în ce priveste persoana lui se risipiră si-si dorea ca palmele lui să-i dezmierde carnea, s-o atingă, s-o iubească. Se lăsă dusă de val. De ce trebuia să se afle într-o maşină? De ce nu puteau fi într-un pat, ca să.

- Dumnezeule! murmură el cu mâinile pe cupele sânilor. Vreau să mă cufund în tine, adânc, şi glasul îi era nerăbdător, iar degetele începură să-i desfacă sutienul. Lasă-mă să te aing, caridad, doar să te aing.

Părea hotărât că doar asta voia să facă, şi oftă profund eliberându-i sânii. începu s-o sărute din nou, frământându-i sfârcurile cu atâta putere încât Alexis gemu de plăcere.

- Rhys, eu. dorea să-i spună ce simte.

- Nu. Nu spune nimic, şi oftă în timp ce palmele se plimbau pe talia ei. N-ar fi trebuit să te sărut. îmi pare rău, zise uşor neliniştit. Eşti prea atrăgătoare, dar nu vreau să mergem mai departe.

Alexis începu să-şi vină în fire, iar bătăile inimii să se

stabilizeze. într-adevăr nu se potriveau, dar voia să ştie de ce o respingea.

- De ce nu? şi se retrase. De ce să nu mergem mai departe?

Rhys luă volanu,l cu privirea în gol. Ea îşi dădu seama că nu
găsea răspunsul.

- Pentru că eşti ceea ce eşti şi sunt ceea ce sunt?

Replica ar fi sunat aiurea pentru oricine altcineva, dar el tresări:

- Exact! şi aşteptă să-i vadă reacţia. în situaţia actuală e mai bine să fiu singur, dar.Nu vreau să te amestec în viaţa mea, şi zâmbi. Nu sunt potrivit pentru tine. La naiba!,şi-şi ridică privirea. Nici asta nu sună cum aş vrea.

O amuza confuzia lui.

- Vrei să spui că tu eşti un bodygard cu cercel care lucrează în Soho, iar eu sunt doar o casnică din St. John's Wood.

- Nu-ţi place ăsta, asa-i? si-si duse mâna la cercel. îl consideri obraznic. Asa este! chicoti el. Am observat privirele alea scrutătoare.

- Bărbaţii cu cercei nu-s genul meu, mărturisi ea.

- Deci, eu nu sunt genul tău? si-i prinse încheietura mâinii.

- Nu chiar.

- Puteai să mă păcălesti, si ochii îi scăpărară. Ce ai de gând să faci cu Dino?

- Nu cred că e treaba ta, se fâstâci ea. N-am hotărât că îţi convine situaţia prezentă în ce mă priveste?

- Doar în ce priveste locul tău de muncă. încă îmi doresc să-l lasi în pace pe Dino.

Glasul lui autoritar trezi resentimente. O nelinistea brusca schimbare de atitudine.

- Chiar? Mă tem că te voi dezamăgi, dar cinez cu el duminica viitoare.

- De ce? De ce te încurci cu el dacă mă vrei pe mine?

- Cine zice că pe tine te vreau? i-o întoarse ea, dar îsi dădu seama de greseala pe care o făcuse când el rânji, ducând mâna spre pieptul ei.

îsi încheie rapid hanoracul, iar degetele lui se retraseră. Amândoi stiau că la o atingere, ea nu i-ar fi rezistat.

- Mă stârnesc usor când. când e vorba de sex, admise ea, gândindu-se la devastatoarele experienţe din trecut din cauza impulsivităţii ei. Dar ai spus clar că e mai bine să o luăm pe căi separate, si sunt de acord, asa că.nu văd nici un motiv pentru care n-as fi amabilă cu Dino.

- Si să te stârnesti si cu el?

Acum se simţea ca o femeie uşoară. îşi frământă degetele.

- Nu.

Ce altceva putea să spună?Chiar şi pentru ea era dificil să-şi motiveze rezervele faţă de Dino şi cedarea în faţa lui Rhys. însă ştia că orice s-ar fi întâmplat cu Dino, nu vor ajunge în pat.

Hohotul de râs al lui Rhys indica îndoiala. îi deschise uşa.

- Noapte bună, Alexis, zise, fără a-i lăsa altă alternativă decât s-o ia spre casă cu tot dispreţul ce mustea în ea.

Capitolul 5

"Vreau să te pătrund, adânc”.

Cuvintele acestea reveneau în mintea ei ca refrenul unui cântec, şi o distrăgeau ori de câte ori şi le amintea. Pierdea firul conversaţiei şi uita ce voia să facă. Niciodată nu conştientizase că e o femeie care are nevoie de un bărbat, un bărbat matur- Rhys!

Felul de a face dragoste al lui Jeff fusese vibrant, dar rapid, ca un impuls înainte de a trece la următoarea mişcare. în graba lui, se gândea că dacă el e satisfăcut înseamnă că şi ea este. Si fusese, până la un punct. Soţul ei avea obiceiul de a se arunca în prăpastie şi abia când îşi venea în fire îşi dădea seama cât de egoistă era situaţia. Acum că-şi amintea, se mira cum de se mulţumise cu asta, însă timpul petrecut împreună fusese scurt şi foarte activ.

Când s-au cunoscut, abia se angajase la restaurant. Partenera ei,
o prietenă din copilărie, stătea în oraş de mulţi ani, dar ea era o nou-venită. Apucase să scape de Londra şi de influenţa mamei ei, şi cu mica moştenire de la tatăl ei, încerca să câştige ceva. Viaţa părea frumoasă. înarmată cu diplome în materie de afaceri, putea să controleze modestele încasări ale restaurantului cu usurinţă, si în plus, mai ajuta si la bucătărie la ore de vârf, făcea curăţenie dimineaţa, apoi servea la mese.

La celălalt capăt al orasului era secţia de poliţie, si pentru că Alexis si prietena ei erau tinere, nu trecu mult până când

ofiţerii începură să le dea târcoale. Căsătoria era ultimul lucru la care se gândea, înainte de a-l cunoaste pe Jeff. Acesta a trecut repede la dragoste, si nici nu se dezmeticise bine, când s-a văzut logodită. S-au căsătorit în grabă. Timpul ei desfăsura între rolul de nevastă în casa de la capătul orasului, si cel de la restaurant. Când a apărut Victoria, vieţile lor au început să coexiste. Ideea de tată si încălzitul laptelui nu-l prea interesa. Trecea de la un lucru la altul, acum entuziasmat de slujba de poliţist, acum încântat de curse. Niciodată nu fusese sigur dacă vrea să devină ofiţer sau pilot de curse. Probabil că n-ar fi ajuns nici una nici alta, dar cel puţin avea ambiţie, ceea ce nu se putea spune despre Rhys.

Alexis o ridică pe Victoria pe genunchi ca să poată vedea pe geam. Era o după-amiază de vineri si se duceau în Londra, una din puţinele escapade pentru cumpărături. De curând Victoria se alăturase Samanthei la cursurile de dans, iar acum avea nevoie de rochiţă de balet si de balerini.

- Profesoara zice că toate trebuie să fie roz, o înstiinţă ea constiincios. Si-mi trebuie fundiţe roz pentru păr.

Alexis se uita pe geam.

"Vreau să te pătrund, adânc”

închise ochii, tulburată de amintirea atingerii lui, de plăcearea sărutărilor lui. Fusese pasional, o făcuse să roşească , iar acum era obsedată de el!. Dacă n-ar fi rostit acele cuvinte, dacă măcar ar fi lăsat-o în pace. în seara următoare el păstră distanţa, privind mecanic prin ea,

plasând un zid între ei. Admitea că el acţiona în interesul amândorura. Puţinul pe care-l ştia despre el, urmele de violenţă şi trecutul lui misterios o avertizau că Rhys îi putea aduce doar deziluzii.

- Ia-mă de mână, îi spuse Victoriei şi păşira pe trotuar, iar fetiţa începu să salte la gândul că va avea o rochiţă de balet nouă.

Alexis ajunse la concluzia că sentimentele ei pentru Rhys erau doar o efuziune de moment, fără îndoială rezultatul nopţilor petrecute singură din ultimii ani. " Sunt o înfometată de sex", îşi spuse, iar diagnosticul o făcu să pară superficială. în alte împrejurări ar fi evitat un tip ca Rhys. Acesta afişa atracţia animalică a acelor tineri neciopliţi care arătau bine şi care dădeau ture pe motocilcete tari, îmbrăcaţi în piele neagră. Rhys o atrăgea, dar nu era oare atracţia contrariilor? Nu chiar doamna şi vagabondul , dar pe-aproape. Iar atracţia era una exagerată întrucâ,t ea fusese vulnerabilă. Adesea se gândise dacă avea să-i cedeze lui Neil pentru că era singurul bărbat din jurul ei, în schimb o luase în direcţia opusă.

- Mai avem mult? întrebă Victoria.

- Nu cred. Mama Samanthei mi-a spus că magazinul e lângă circul Oxford, dar nu mai ştiu sigur pe unde.

- Nu ne-am rătăcit, nu-i aşa? O să-l găsim, aşa-i mami?

- Sigur că da, o linişti Alexis. îţi promit că o să ai rochiţă de balerină în după-amiaza asta. Si nu ne-am pierdut, clubul în care lucrez eu seara nu e departe de aici.

Reluară mersul, mai încet de data asta, petnru ca Alexis

să găsească ţinta. Se gândea că poate o luaseră spre circ din direcţia grsită. Se opriră pentru un moment, căci bulevardul se deschidea în patru părţi si era înţesat de masini si de lume. Alexis se uită împrejur pentru a da cu ochii de magazin. Privirea i se opri asupra unui tricou marinăresc si a unor blugi. Se uită a doua oară si inma îi explodă, căci imaginea autoritară a lui Rhys era inconfundabilă. Se afla exact la opusul lor, de cealaltă parte a intersecţiei, asteptând schimbarea culorilor la semafor.

Alexis se obisnuise atât de mult a-l vedea noptea în cazinou, îmbrăcat în cămasa lui albă de gală, încât la ideea de a-l întâlni ziua
i se puse ca un nod în gât. Era o cunostinsă, si totusi un străin. Statura si aerul încrezător îl distingeau de mulţime, iar ea-l privi, ţinând-o pe Victoria de mânuţă.

La culoarea verde, toată lumea păsi înainte, însă un poliţist îl atinse pe Rhys pe umăr si-l trase deoparte. Galezul se alarmă. Cu gura strânsă si corpul încordat se întoarse ca un animal gata de atac. Alexis nu-i mai putea vedea faţa, doar muschii încordaţi sub tricou indicau nemulţumirea lui.

- Stai puţin, îi zise Victoriei care o tăgea de mână.

O trase pe Victoria lângă ea, căci cei doi bărbaţi se retrăseseră lângă un restaurant si se certau.

- De ce nu putem merge? o întrebă Victoria.

- Ai răbdare, dar când îsi aruncă ochii spre restaurant, locul era gol.

Oare l-au arestat pe Rhys? Din reflex, îsi duse mâna la

pântece,

ca şi cum ar fi simţit un junghi. Ce treabă avea el cu poliţia? Cu siguranţă, nici un om nevinovat n-ar fi reacţionat aşa de impulsiv la o atingere. Se întrebă dacă Rhys mai avusese altercaţii cu poliţistul.

Trecând strada cu Victoria, aproape se împiedică. " Desigur!". Ideea că soţul ei fusese poliţist îl atenţionase. Rhys era un obişnuit al poliţiei metropolitane, iar faptul ca văduva unuia dintre ei, încă mai avea relaţii. Poate îşi imaginase că ar putea menţiona numele lui în vrea o discuţie pentru a afla adevărul despre el. îşi amintea cât de tensionat fusese el până să afle că Jef lucrase în alta secţie, după care se relaxase, realizând că posibilele cunnoştinţe sunt în Kent şă că ea nu reprezenta un pericol. Dar care era adevărul despre Rhys?

Victoria era încântată de rochie. Ţopăia ca o balerină pentru a impresiona vânzătoarele şi a ţopăit şi acasă.

- Eşti ca o păpuşă, zâmbi doamna Hudson, trăgând-o la piept şi reamintindu-i lui Alexis că avea o inimă, deşi cam spinoasă.

în ultimul timp, opoziţia faţă de locul ei de muncă se diminuase, poate din cauza concertului coral care se apropia şi care-i ocupa toate gândurile. Dar în mod surprinzător menţionarea unei a doua cine cu Dino nu făcuse vâlva anticipată. în schimb, doamna Hudson dăduse din cap afirmativ dupa care trecuse la Mikado şi Bridge.

în seara aceea, Alexis îşi păstră calmul la lucru, dar Rhys nu se apropie de ea. Nu ştia ce ar fi putut să-i spună, dar era

liniştită că-l vedea încă acolo. Dino dădu buzna peste ea pentru a-i oferi o sticlă de parfum italienesc, dar dispăru într-o clipă, scuzându-se că are nişte îndatoriri.

Rămasă singură, Alexis nu se mai putea gândi la Rhys. Cu cât analiza mai mult reacţia lui la adresa poliţistului, cu atât se nelinistea. Cât de mult stia domnul Giacopelli despre mâna lui dreaptă? Era de datoria ei să-l avertizeze cu privire la suspiciunile ei? N-ar fi vrut să-l trădeze pe Rhys, dar oricum, ce ar fi putut spune? Că l-a văzut vorbind cu un poliţist? Asta nu însemna mai nimic.

- în ce termeni se află cazinoul cu poliţia locală? îl întrebă pe Dino la cină.

De data aceasta o dusese la un local mai mic de cartier, cu lămpi în formă de copite de cai si unde specialitatea zilie era servită pe o farfurie mare. Mâncaseră foarte bine, Dino vorbise încontinuu făcând complimente rochiei si pielii ei fine ca petalele de magnoli, după aprecierea lui. Alexis mai degrabă se amuză decât se simţi flatată. Complimentele, unul mai pompos decât celălalt continuaseră si în timpul desertului si cafelei, dar acum înrebarea ei îl abătuse oarecum de la ideile sale. Remarca ei picase ca nuca în perete. Ceea ce voia să afle era dacă Rhys se strecurase acolo si cât de documentaţi erau patronii cu privire la ce se întâmplase în ziua aceea. Spera ca ei să stie ceva.

- Sugerezi că facem ceva ilegal?

Era ofensat si Alexis realiză ca rolul de detectiv nu avea să fie usor, ori întrebarea îi risipise dispoziţia jovială. Simţind

că trebuie să o dreagă rapid, începu să râdă.

- Presupun că poliţia vă verifică în mod regulat, deoarece aveţi autorizaţie de funcţionare. Mă întrebam doar dacă se interesează si de activităţile unor angajaţi.

- Nu-mi spune că acunzi un cadavru în debara? si-si aprinse o
ţigară, scoţând rotocoale de fum, ca şi cum ar fi dat un spectacol.

Alexis mai sorbi din lichior.

- Nu, n-am nimic de ascuns, dar.. .să luăm pe cineva ca Rhys. E cam dificil, secretos cu privire la trecutul lui. şi-l lăsă pe Dino să continue dacă va prinde momeala.

Si o prinse.

- Nu m-ar surprinde să fi fost comndamnat în tinereţe; şi ce-i cu asta? De când lucrează pentru tata, e curat. Rhys nu încurajează agresiunea, deşi îl ţine pe tata din scurt.

- Serios? se miră ea la auzul dezvăluirii.

- Da. Stii cât de pasionali pot să fie italienii, şi-i prinse mâna strângând-o cu dublu înteles. Tata se pierde cu firea foarte uşor la cea mai mică provocare. Gorila pe care o avea înainte de Rhys lovea tare, aşa că îşi făcuseră câţiva duşmani. Rhys nu lucrează aşa. îl calmează pe tata cât şi pe ceilalţi. Tata e puţin mai diferit. Dacă, din diverse motive, membrii clubului întârzie cu plata datoriilor, îi place să-i pună sub presiune, dar Rhys e mai subtil. Face cumva de convinge omul să plătească fară vărsare de sânge. îl controlează pe tata, slavă Domnului!

Alexis se pierduse. Dino îl admira, iar ideea că Rhys ar putea avea o latură criminală nu-l atinsese. Cât de necopt era! Un club din Soho era menit să atragă clientelă dubioasă, cu care trebuia să tratezi dur. De aceea, a te aştepta ca Rhys sau domnul Giacopelli să fie mai sfinţi decât sfinţii era o naivitate. în lumea ei, o amendă însemna nopţi nedormite, dar şmecherii tratau altfel problema la cazinou. Alexis se încruntă la gândul că şi domnul Giacopelli ar fi putut fi la marginea prăpastiei.

Dino o strânse din nou.

- Să nu ne pierdem timpul cu asemenea nimicuri. Mai bine să vorbim despre noi. Sper că ai avertizat-o pe mama ta că o să întârzii. Nu uita că mi-ai promis că vom bea ceva la mine.

Gesturile lui însă aveau efectul opus. îsi dădu seama că Dino căuta un singur lucru si că prietenia nu era unul dintre ele. El astepta răsplata acum că o plimbase.

- Nu ţi-am promis asta si mă tem că o să te refuz. Fata mea nu se simte prea bine, a răcit. Ti-as fi recunoscătoare dacă m-ai conduce acasă, zise cu ochii pe ceas, gândindu-se cât de usor se demachează minciunile.

- Deja? Dar e numai unsprezece. Vreau doar să ne relaxăm si să ne cunoastem mai bine.

- Trebuie să plec acasă. Vicky a rămas tristă în urma mea, si-si retrase degetele. Nu e corect să astept ca mama să se ocupe de copilul bolnav.

- Mai întâi mama ta ţi-a comandat, acum copilul ţi-e

bolnav, mormăi el pregătit să achite nota.

- Familia e pe primul loc.

Dino a înţeles mesajul si a condus-o acasă în cea mai mare viteză, salutând-o de pe geam, fără a mai stabili altă întâlnire. Se simţi usurată acum că-l îndepărtase cu totul. El era bun ca preiten si nimic mai mult. Presupunea că-si dorea doar o aventură; puţin probabil să-l fi interesat dragostea.

întorcându-se acasă de la magazin în după-amiaza aceea , Alexis era bine dispusă; o seară departe de cabina de sticlă însemna o usurare.

- O, nu! mormăi ea când văzu Jaguarul parcat în faţa casei.

Oare Dino se răzgândise? Spera să nu fie prea insistent. Dacă o
ţinea pe a lui, nu avea altă altenativă decât să devină maliţioasă, iar dacă-l ofensa, îşi putea compromite postul de la club.

- Ai un vizitator, strigă doamna Hudson din salon, iar tonul ei vesel spunea totul.

Dino se întorsese pentru că se gândise mai bine la priorităţile lui, hotărât să înfrunte orice opoziţie. Mama ei avea puncte slabe dacă adora băieţii educaţi în şcoală la fel de mult cum îşi adora nepoata. Alexis îşi aranjă puţin părul şi cureaua, apoi intră în cameră. îngheţă.

- Bună ziua! şi Rhys Roberts se ridică de pe canapea cu mâna întinsă.

Ea făcu ochii mari şi zâmbi, iar el se amuză uşor de efectul pe care-l crease. Doamna Hudson tocmai îi explica ceva, dar Alexis prinse doar sfârşitul.

Rhys dădu drumul mâinii ei şi se aşeză înapoi pe canapea, vădit mulţumit de sine. Arăta atât de mare şi de agresiv pentru camera îngustă încât domina scena precum într-un ring.

- încă o ceaşcă de ceai, domnule Roberts?, întrebă mama ei, iar Alexis se aşeză de partea cealaltă a canapelei.

- Vă rog să-mi spuneţi Rhys, şi afişă cel mai larg zâmbet.

- Rhys, comsemnă ea, deşi ţinea foarte mult la

formalităţi.

- Poţi să-mi aduci şi mie? zise Alexis pentru a primi şi ea puţină atenţie.

Atât mama ei cât şi mătuşa chicotiră, după care Victoria facu o piruetă şi ajunse la picioarele lui Rhys.

- Pot să-ţi spun Rhys? întrebă fetiţa, clipind repede către el.

- Esti prea mică, asa că poţi să-i spui "unchiul Rhys", replică doamna Hudson în timp ce prepara ceaiul.

- Unchiul? se bucură Victoria, întorcând niste ochi mari si strălucitori către el.

Alexis înghiţea în sec. Atât ea cât si Jeff fuseseră singuri la părinţi, deci Victoria nu avea unchi, si stia foarte bine că din puctul de vedere al Victoriei unchii erau doar niste trecători prin viaţa cuiva. Mama Samanthei avusese destui

- Cred că cel mai bine ar fi să-i spui domnul Roberts, începu Alexis , dar se opri când mama ei îi întinse ceaiul.

Victoria decise că îsi poate permite câteva libertăţi. îi cuprinse genunchiul cu braţele ei arătându-si dinţisorii.

- Vii să mă iei mâine de la grădiniţă pe la prânz?

- Da, domnisoară, acceptă el fără să stea pe gânduri.

Lăsă cana deoparte si o ridică în poală lui, de unde ea strălucea de fericire.

- Nu e o idee bună, zise Alexis formal. Domnul Roberts e ocupat. Are treabă.

- Dar poate să vină cu masina, mami, protestă ea lăsându-se pe umărul lui.

- Cred că n-am să pot să te iau cu monstrul de afară, dar am o masină sport care ar putea face vâlvă printre prietenii tăi.

- Ce culoare?

- Galben.

- Si o să fii acolo să ne astepţi pe mine si pe mama la douăsprezece si jumătate?

- Pe cuvântul meu că eşti mai ceva ca o vulpe. Chiar mai rău decât mama ta, o gâdilă el.

Toată lumea râse, cu excepţia lui Alexis care se uita în ceaşca ei. Avea să anuleze întâlnirea cu prima ocazie în care-l va prinde pe Rhys singur. Victoria n-ar fi trebuit să întrebe, iar el n-avea dreptul să accepte. Era doar un bărbat, şi asta o ştia de la muncă. Doar un bărbat care o ţinuse la piept, care o stârnise, care avea un trecut dubios şi un viitor asemenea. Si totuşi, acest bărbat îi şoptise vorbe care încă îi mai stăruiau în minte. Puse cana jos înainte ca tremurul mâinii s-o trădeze.

- Pentru ce e gaura aia?, îl întrebă Victoria, arătând lobul urechii.

- Port un cercel.

- Nu şi azi? îl provocă Alexis, întrebându-se dacă-l lăsase pentru că voia să o viziteze.

El dădu din umeri fără alte explicaţii. Doamna Hudson se încordă şi Alexis îşi dădu seama că aici intervine ruptura. Orice vrajă le făcuse Rhys avea să se risipească acum.

- Un cercel de aur, repetă el. Nu vă speriaţi, îmi reglez

conturile săptămânal, zise către doamna Hudson. Păreţi tipul care consideră ca bărbaţii cu cercei sunt neserioşi.

Atacul o făcu să se îndrepte în scaun.

- Ce crede mama ta despre asta?

- Prima oară când l-a văzut a sărit ca arsă, zâmbi el. N-am voie să-l port în casa ei, dar înţelege că mă ajută în munca pe care o fac.

- Cum, se interesă Alexis mijind ochii.

- Gândeşte-te puţin, şi se uită la Victoria, care-l asculta cu atenţie. Nu pot să explic în faţa micuţei. As vrea să discut cu Lexi între patru ochi, dacă se poate, zise către doamna Hudson. Pentru asta am venit, apoi plec. Vă mulţumesc pentru ceai.

- Plăcerea a fost de partea mea. Haide, Victoria; si tu, Phoebe. Mergem să pregătim cina.

Alexis rămase mută când mama ei închise usa după ele, căci nu obisnuia să plece din propria sufragerie la rugăminţile unui străin. Rhys avusese impactul unei forţe ce loveste o stâncă si o miscă. El se aseză din nou.

- Fetiţo, am venit să te rog, ba nu, să te implor să nu mai iesi cu Dino.

Impulsul ei era să izbucnească la adresă unei asemenea îndrăzneli, dar sesiză grija din tonul lui. Simţea că nu-i stătea lui Rhys în fire să trateze cu o femeie, preferând să o conducă, dar acum cersea confirmarea ei ca si cum asta ar fi contat foarte mult pentru el.

- Nu înţeleg, murmură ea.

- Lexi, e important. Am vrut să discut cu tine acasă pentru că mă tem să nu fim auziţi la club.Italienilor nu le-ar plăcea să se stie vorbiţi pe la spate. înţelegi? si o fixă cu privirea.

Ea dădu din cap.

- Bine, e mai în siguranţă.

- Adică? întrebă, reamintindu-si scena cu poliţistul.

Era gata să-l întrebe dacă avea dosar, dar cum să facă asta cu tact?

- Pentru tine. L-am întrebat pe Dino despre întâlnirea voastră. A spus că atunci când v-aţi dus la aprtamnetul lui aţi.

- Stai puţin. în primul rând nu vreau să te amesteci unde nu-ţi fierbe oala, şi-n al doilea, nici nu am fost la Dino, aşa că revizuieşte-ţi informaţiile.

Rhys oftă uşurat.

- Mi-ai urmat sfatul?

- Nu, sigur că nu. M-am decis singură asupa lui Dino. E fermecător, dar., şi-i veni greu să-şi stăpânească furia în faţa rânjetului său.

- Dar Dino nu e de încredere.

- Nu, nu este, şi nici tu nu eşti!

- Eu, scumpul unchi Rhys? râse el.

Nici nu putea spune ceva mai dizgraţios.

- Halal unchi!

El îi puse degetele pe buze în semn de tăcere.

- Nu ţipa, Lexi. Mama ta o să dea buzna şi-o să ma facă de ruşine.

- Asta meriţi.

Drept răspuns el se apropie de ea, atingându-i umărul. Pulsul ei crecu simţindu-l alături.

- Nu te ambala. Te mai întâlneşti cu Dino?

- Eşti gelos?

- Nici vorbă!

- Mersi de compliment, iar sinceritatea lui o făcu să râdă.

- Presupun că inventează. Dino n-ar recunoaşte niciodată că a dat greş. Se poate spune că aţi terminat-o?

Toată împotrivirea ei se înmuia la atingerea lui.

- Presupun că da. N-aş mai ieşi cu el nici să mă roage,

ceea ce
n-are să facă. Si nu e treaba ta!

Rhys îi duse mâna la buze, sărutându-i tandru degetele. Ea nu-si putu feri privirea de a lui. în adâncul ochilor săi citea un mesaj secret pe care nu-l putea răstălmăci.

- Ba este problema mea, caridad. Nu pot să-ţi explic. Trebuie doar să ai încredere în mine.

- Să am încredere în tine?

încrederea se câstiga, iar Rhys avea prea multe de ascuns. Pentru o clipă inima ei ar fi fost gata să-i cedeze, dar stia din proprie experienţă cât de periculos era să te lasi dus de simţuri. Nu i se întâmplase la fel si cu Jeff? Dacă nu stătea în gardă Rhys ar fi cucerit-o, si atunci? Se eliberă din strânsoarea lui si-si puse mâinile în solduri.

- Vorbesti de încredere, dar sunt doar vorbe. Cum pot să am încredere în tine când esti atât de misterios? La urma urmei, la câte stiu despre tine, ai putea fi un huligan, sfârsi ea.

- Un huligan?

Alexis stia că-si alesese prost cuvântul, că suna prea teatral. El se ridică greoi în picioare.

- Lexi, arăţi superb cât te înfurii, zise cu ochii pe pieptul ei. Si când te stârnesti.

- Nu sunt stârnită, zise ea nervoasă că nu reusise să scoată nimic de la el.

- Nu?

Si dintr-o miscare o trase la piept, ţinând-o cu o mâna în

timp ce cealaltă intrase sub bluza ei. Când îi atinse sânul, ea gemu. Sărutul profund o ameţi, făcând-o să-l îmbrăţiseze, cu degetele
răsfirate în părul lui.

-Tot mai vreau să te pătrund. Si am s-o fac într-o zi, dar nu încă; n-aş îndrăzni.

La fel da brusc precum o încătuşase, o eliberă.

-Ne vedem mâine.

Alexis îl privi debusolată în timp ce pleca.Abia mai târziu îşi dădu seama că uitase să anuleze întâlnirea de a doua zi.

Capitolul 6

-Trebuie să fiu frumoasă pentru unchiul Rhys, decretă Victoria dimineaţă în timp ce se îmbrăca.

O examină pe mama ei.

-De ce n-ai pantaloni pescăresti cum are mama lui Sammy?

-Pentru că lucrez cu copii care mă murdăresc cu acuarele si pe care o folosesc drept sac de box. Purta blugi si o cămasa largă.

Victoria nu părea impresionată si continua să se gândească la Rhys.

-Ce crezi că mănâncă unchiul Rhys la micul dejun?

- Carne crudă, răspunse Alexis. Acum, miscă-te că o să întârziem, si nu-ţi face speranţe că va veni după tine pentru că nu stie adresa.

- Ba o stie, răspunse mătusa Phoebe. Discutam despre ce lucrezi tu înainte să apari.

Deci, era fără scăpare.

în ciuda tuturor reprosurilor, Victoria nu încetase cu vorba toată ziua şi se vedea că unchhiul ei putea întrece orice efect pe care Samantha îl produsese până atunci. Alexis fu nevoită să explice colegilor că Rhys era doar o cunoştinţă, dar i se răspunse cu priviri lungi. Se întreba dacă va purta cercelul. Acesta ar fi fost o joacă pe lângă accesoriile unchilor Samanthei, care erau plini de aur. Iar hainele lor asemenea. Cu siguranţă, cercelul lui Rhys avea să treacă neobservat, iar ea începuse să exagereze.

Victoria era foarte atentă în ce priveşte ora şi exact la douăsprezece şi jumătate era gata de plecare.

- Haide, mami, să ne întâlnim cu unchiul Rhys.

- Trebuie să ajut la curăţenie.

Pe măsură ce momentul se apropia, devenise tot mai nerăbdătoare şi pulsul îi crescuse. De ce gândul la el o făcea să se simtă astfel? O parte din ea se bucura să-l vadă, pentru că nu trecea neobservat cu staturalui şi cu felul cum arăta, dar cealaltă parte se revolta. După o lună la cazinou, ştia puţine despre el, ceea ce o făcea curioasă. Era ciudat tipul. Uneori, Alexis simţea că aveau ceva în comun, dar asta nu prea conta. L-ar fi descris pe Rhys ca un bărbat deştept, protector, săritor, dar oricine putea fi aşa dacă slujba le-ar fi cerut să calmeze clienţi recalcitranţi. Cum se putea el mulţumi cu o asemenea viaţă? în iureşul gândurilor, Alexis se lupta cu atracţia pe care i-o provocase el, dar cel mai grav era bănuiala că, în alte circumstanţe, Rhys ar fi fost alesul.

- Haide mami, haide!

Fetiţa devenea nerăbdătoare şi nu putea să mai tragă de timp. Maşinile erau bară la bară de ambele părţi ale străzii, iar Victoria le cerceta pe fiecare.

- E acolo, ţâsni ea, descoperind o siluetă înaltă ce astepta lângă o masină galbenă, la câţiva metri de ele.

- Unchiule Rhys! strigă ea în gura mare.

Rhys înaintă cu braţele deschise, râzând. Imaginea fetiţei care se arunca în braţele unei namile de om o făcu

pe Alexis să înghită în sec. Se opri pentru un moment să-si steargă câteva lacrimi. Victoria nu cunoscuse compania vreunui bărbat adevărat, nu un papă- lapte ca Neil, iar Alexis îsi dădu din nou seama de abisul din viaţa lor. înghiţi din nou. Rhys nu era bărbatul care să umple acel abis.

Se îndreptă spre masină cu capul sus. Si alte mame observaseră salutul cordial al Victoriei, era mai bine să nu le privească.

- Ce mai primire, zise Rhys amuzat de confuzia dureroasă din sufletul ei.

Dar dacă o înţelegea, de ce mai era aici? Doar stabiliseră clar că nu se potrivesc. Tot ce era între ei avea o bază sexuală, iar ea nu era mama Samanthei

- Ce e ăla? întrebă Victoria cu degetul spre un abţibild de pe botul masinii.

- Ăla zice că îmi iubesc Dumnezeul, ţara si masina, nu neapărat în ordinea asta, răspunse el, si o aseză în spate.

Alexis admiră tapiseria de piele neagră.

- E o masină superbă.

- Dragostea vieţii mele.

- Fără cercel? întrebă ea când se instalară.

- îţi lipseste?

Mâna lui o căută pe a ei, iar amândoi se cutremurară pe

dinăuntru. Alexis simţi o nevoie stringentă de a iubi şi de a fi iubită. Dorea să-l sărute, să-i mângâie buzele, să-i atingă umerii puternici. îşi dorea toate acestae, dar ştia că e o prostie.

- Ţi-a fost dor de mine? îi şopti el la ureche.

De ce fiecare cuvânt părea încărcat de emoţie? Din spate se auzi un chicotit.

- Ai de gând să o săruţi pe mami? întrebă Victoria, foarte bucuroasă. Unchii lui Sammy o sărută pe mama ei tot timpul, i-am văzut eu. Si în weekenduri, Sammy se culcă cu mama şi cu unchiul ei. Pot să fac şi eu aşa?

- Victoria! protestă Alexis, înroşindu-se.

Rhys zâmbi peste umăr.

- Bunica n-ar fi prea încântată dacă aş apărea în patul mamei tale într-o duminică dimineaţă, dar un sărut ar merge.

Alexis era pregătită să se lase sărutată, dar dorinţa din sărutul lui o puse pe gânduri. O cuprinse şi o stăpânea pe măsură ce se cufundau în acea îmbrăţişare, iar când se îndepărtară, aveau ceva înspăimântător în priviri.

- O Doamne, de ce nu mă învăţ să te las în pace? murmură el. O să am necazuri. Asta contravine oricăror reguli.

Nu se gândi să-l întrebe ce reguli pentru că în acel moment rămase mută de ceea ce-i citi în ochi. Mută la gândul că o iubeşte şi că poate şi ea îl iubea.

Victoria se vârî între ei.

- Acum e rândul meu.

Râzând, el o sărută pe frunte.

- E bine?

- încă unul.

- Esti lacomă, o tachină el, după care îi puse centura.

- Uite mami, o poveste despre Jannet si John, zise Victoria cu o carte pe care tocmai o descoperise acolo.

- Pune-o înapoi, Vicky. Nu e a ta.

- Ba da, poţi s-o păstrezi, interveni el. Cred că nepoţica mea a lăsat-o, dar a trecut la alt nivel acum.

- Ai o nepoată? întrebă Alexis.

- Da, si niste nepoţi si încă doi pe drum, zise el pornind masina. Fratele meu face copii pe bandă rulantă.

- Nu stiam că ai un frate.

- Nu fi asa mirată. Am trei fraţi, o mamă si un tată. N-am iesit dintr-o pesteră., spuse el si iesi din parcare.

Din spate Victoria le făcea cu mâna prietenele ei.

- N-am vrut să spun asta, si obrajii îi luară foc.

- Ba da, stii foarte bine. încă nu ţi-ai dat seama dacă sunt prinţul sau cersetorul, iar acum al doilea câstigă detasat.

Modul lui de a gândi o alarmă, si desi părea deranjat de indecizia ei, Alexis decise că e mai bine să schimbe subiectul. Cinci minute mai târziu, masina parca lângă casă.

- Mulţumesc că ne-ai adus. Ai făcut-o pe asta mică foarte fericită.

- Doar pe ea? si o mângâie pe obraz.

Observă că Victoria îi privea cu vădit interes, asa că deschise usa si-i desfăcu centura. Apoi o aruncă în aer. Victoria se fâstâci de bucurie cu cartea în mână.

- Stai puţin, zise el văzând că Alexis vrea să iasă din masină.

Se ghemui lângă Victoria.

- Cred că ar fi corect ca şi mami să aibă un cadou acum că tu ai unul , nu?

Ea încuviinţă.

-Aşa că am s-o plimb puţin pe la magazine cât tu mergi în casă şi o anunţi pe bunica ta că întârziem un sfert de oră.

- Mami n-o să vrea o poveste cu Jannet şi John, zise Victoria.

- Mulţumesc de sfat, şi-i făcu cu ochiul. O să aleg altceva.

Iar ei îşi zâmbiră când fetiţa se grăbi spre casă. Puţin mai târziu domna Hudson ieşi să le arate că a primit mesajul.

- Chiar nu trebuie să-mi iei nimic.

Implicarea lui o neliniştea. Mai întâi sărutul, apoi privirile sale, acum cadouri. Goneau pe şosea.

- Dar vreau s-o afc. Mai ai fraţi? schimbă el subiectul.

- Sunt singură la părinţi.

- La şorţul mămicii.

- Din cauza circumstanţelor, protestă ea. Vreau să mă

îndepărtez cât mai curând. Locuiesc aici din nevoi, nu c-aş vrea.

- De ce?

- în mare parte pentru că mama poate să-i asigure Victoriei un trai decent. Dacă aş fi de capul meu m-aş descurca de pe-o zi pe alta , dar cu un copil e altceva.

- Si nu-ţi place ca mama ta să te conducă?

Realizând că nu o condamna, Alexis simţi că-i poate vorbi deschis.

- Nu. Ne oferă un adăpost, ne hrăneşte, dar nimic nu e pe gratis.

- Vrei să-mi povesteşti?

Frustrările din trecut reveniseră. De atâta timp îsi dorise pe cineva care să o asculte, un umăr pe care să plângă, iar acum el era aici. Oftă.

- Totul s-a schimbat când a murit tata.Avea treizeci si opt de ani si a murit la muncă; a fost groaznic.

- Câţi ani aveai?

- Doisprezece. Tata o dominase pe mama prin caracterul său. La moartea lui toul s-a prăbusit înlăuntrul ei. A devenit intolerantă; un singur lucru conta, ce spune ea. încerca să-mi conducă viaţa.

- Nu crezi că făcea asta din grijă să nu ţi se întâmple ceva?

- Parţial, dar a mers prea departe. Monitoriza totul, prietenii pe care-i aveam, si orice libertate se câstiga foarte greu. Când am crescut, am început să mă revolt;

bineînţeles mai era si faptul că tata îmi lăsase o mică mostenire.

- De ce? întrebă el atent la trafic. Voia să ia banii?

- Nu, are destui. Dar avea treabă cu independenţa pe care mi-ar fi dat-o mostenirea. La asta nu mă putea controla. Aproape că si-a iesit din minţi când am investit într-o afacere cu o prietenă.

- Kent-ul era prea departe de influenţa ei?

Ea confirmă.

- A prezis tot felul de consecinţe grave, si din păcate n-a gresit prea mult, si-i place să-mi reamintească asta.

- Restaurantul n-a avut succes? se miră el.

- Ba da, dar în ce priveste viaţa mea personală.. Jeff si cu mine ne-am căsătorit pentru că apărea Vicky, adăugă ea repede. Mama s-a înfuriat atunci când a aflat. L-a acuzat pe Jef că m-a lăsat însărcinată pentru a pune mâna pe bani. Dar gresea. El nu profita, iar banii fuseseră oricum investiţi în restaurant. Iar în ce o priveşte pe Vicky.a fost şi vina mea.

Rhys simţi tonul vinovat.

- Nu te învinuiesc, o asigură.

- Mulţumesc.

- Deci mama ta n-a fost de acord cu Jeff?

- N-ar fi fost de acord cu niciun soţ, în afară de cel pe care-l alegea ea. Ce m-a durut cel mai mult a fost că nu a venit la nuntă. Ne-a ignorat mult timp, şi a început să ne vorbească doar după ce s-a născut Vicky. O adoră. Când a

murit Jeff, practic şi-a făcut cruce şi mi-a ordonat să mă întorc acasă, în casa ei.

Rhys parcă pe o stradă lăturalnică.

- Si te-ai supus?

- Nu din prima. Nu aveam prea multe economii, aşa că a trebuit să retrag o parte din banii de la restaurant pentru a supravieţui. M-am mutat într-o casă cu chirie şi am încercat să combin slujba cu babysiting-ul.

- Si n-a mers?

- Nu. Am dus-o o vreme, folosind îngrijitoare sau luând-o pe Vicky la restaurant, dar s-a îmbolnăvit. La un moment dat, mătusa s-a oferit să stea cu mine, dar a intervenit mama.

- îmi dau seama.

- Dacă n-ar fi fost ameninţarea din partea ei, m-aş fi predat mult mai repede. Era clar că nu mă descurcam, dar încăpăţânarea m-a făcut să continuu şi după ce totul era pierdut. A trebuit să mă decid asupra priorităţilor mele şi totul s-a spulberat. N-aş fi dorit să-mi abandonez prietena, dar trebuia să recunosc că aveam nevoie de altă locuinţă. Nu puteam să o las pe Vicky să sufere din cauza mândriei mele.

- Deci mama ta a asteptat să cazi pentru a se impune?

- Ne-a salvat.

- Si acum îi sunţeti îndatorate pe viaţă?

- Da. îmi reaminteste cât de repede ne-am recăpătat sănătatea dar eu m-am refăcut foarte greu din punct de

vedere emoţional, si ochii i se umplură de lacrimi. E dificil să plângi pe cineva al cărui nume este ponegrit într-atâta.

Rhys o cuprinse de umeri.

- Caridad, s-a terminat.

- Da.

Iesi din masină.

- Vin în două minute, si dispăru după colţ.

Alexis îi era recunoscătoare că intuise faptul că avea nevoie de puţină intimitate. Faţa i se lumină. Discuţia o ajutase. Se simţea curată, bine dispusă. Se întoarse când auzi pasi, iar el îi umplu braţele cu trandafiri rosii.

- Sunt superbi, exclamă ea mirosindu-i. Mulţumesc.

Rhys puse un pachet pe scaunul din spate apoi urcă si el.

- Ciocolată pentru mama si mătusa ta. Am zis că dacă e să mă pun bine cu ele, s-o fac elegant., si trase cu ochiul.

- Vrei să te impresionezi si pe tine?, întrebăea, nestiind dacă să fie fericită sau rezervată.

- Draga mea, vreau să fiu devotatul tău sclav, si imită accentul italienesc al lui Dino.

- Sclav sau., râse ea.

- Asta este o întrebare de o mie de puncte, nu? o fixă el cu privirea.

- Apropo,crezi că aş putea să-l întreb pe domnul Giacopelli dacă pot să lucrez jos, la cazinou?

- Cum?! izbucni el, şi opri motorul. Nu se poate să lucrezi acolo.

Ea se simţi ofensată. Nu-ţi trebuie prea multă minte pentru a deveni crupier, nu? De ce ar fi fost nepotrivită?

- Suki zice că fetele câştigă bine şi acum că lucrez în Soho ar trebui să fac cât mai mulţi bani.

- Lexi, ele fac bani pentru că oferă pe măsură, râse el. Nu se dau în lături să presteze ceea ce se numeşte "tratatie suplimentară".

Acum, era rândul ei să reacţioneze.

- Dar asta e imoral şi ilegal!

- Aşa e.

- Domnul Giacopelli ştie? Privirea lui spunea totul.

Rhys o îmbrăţişă.

- Soho e plin de prostituţie. Orice mare oraş are punctele lui slabe, asta e o regulă.

- Si poliţia nu poate controla asta?

- încă n-au ajuns la Joe, zâmbi el. Clubul e la capătul pieţei şi fetele sunt discrete. Există zone mult mai bătătoare la ochi, ca barurile toples sau studiourile foto pentru nuduri.

- Dar cred că domnul Giacopelli ar.,şi vocea i se stinse.

Era ca şi cum ceva o împiedica să vorbească. Se

întoarese spre Rhys cu ochii înflăcăraţi.

- Si cum poţi să justifici faptul că eşti implicat?

- Nu sunt. Afacerile astea mă dezgustă la fel de mult ca pe tine. Mă menţin la distanţă, crede-mă.

Si-l credea, spre surprinderea ei.

- De ce nu-ţi cauţi un loc de muncă adecvat? iar replica suna ca o rugăminte.

- Deocamdată îmi convine să lucrez cu Joe, la fel cum îţi convine si ţie.

- Rămâi doar pentru bani? si speranţa începuse să înflorească în ea.

- Nu chiar.

- Vrei să preiei afacerea de la domnul Giacopelli când se va retrage si să cureţi locul?

Alexis spera în mai bine. N-ar fi fost o rusine să conduci un cazinou legal si poate că Rhys avea ambiţie. Se învioră.

- Să-l urmez pe Joe? o contrazise el. Apa ulei nu se face, fetiţo, mai ales dacă esti italian. Dino e următorul, nu face greseli.

- Dar mi-a zis că urăste cazinoul, si că mai bine te-ar pune pe tine la conducere.

- Ce zice Dino e una, si ce face e alta. Se laudă că nu-i place să parieze si că vrea să fie independent, dar profită de tot ce-i oferă cazinoul, si vrea si mai mult.

Rhys încheie discuţia pe neasteptate si se uită la ceas amintindu-si de alte lucruri.

- Trebuie să mergem. Mama ta se va îngrijora că te-am

răpit, iar Joe o să facă urât.

Masina reveni pe sosea.

Alexis încerca să se obisnuiască cu ideea că domnul Giacopelli
e implicat în treaba cu prostituţia.

- De ce o să facă urât? se fâstâci ea.

- E o treabă de aranjat la local. Am vorbit cu un electrician să facă o evaluare si trebuie să fiu acolo.

Rhys lua curbele în viteză, concentrat la drum. Graba lui de a se întoarce în locul pe care ea începea să-l urască o decumpănea. Masina ajunse în faţa casei, iar el asteptă să coboare fără să oprească motorul.

- Scuze că n-am timp să înmânez astea personal, si-i întinse ciocolatele. Poţi să-i explici tu lui Vicky să nu se obisnuiască s-o iau de la grădiniţă? Prea multă paternitate strică reputaţiei mele!

Desi vorbele sunaseră ca o glumă, o făcură să se crispeze.

- Mulţumesc pentru timpul pierdut si pentru cadouri. Ne mai vedem, si o luă pe alee.

Rhys dispărea înainte ca ea să ajungă la usă.

Capitolul 1

în după-amiaza aceea, Alexis decsise că trebuie să rupă legăturile cu Cazinoul Veneţia; apoi se mai gândi. înlăuntrul ei se dădea o luptă continuă. Atâta timp cât îşi vedea doar de postul de casier nu era în pericol, dar nu i se părea corect să mai lucreze acolo din momemt ce ştia ce se întâmplă jos. Se simţea pângărită, trădată. Cum de putea domnul Giacopelli să accepte o asemenea afacere? Si totuşi, relaţiile bărbţi- femei puteau avea loc oriunde. Nu că ar fi fost implicată în aceste afaceri. Nu le văzuse nicodată pe fete, nu coborâse.

Deschise sertarul şi numără banii pe care-i pusese deoparte, bani oneşti.

” Ce să fac?” se întreba ea, şi deodată o auzi pe mama ei strigând. ” Am să merg mai departe”, cel puţin până când domna Hudson avea să se liniştească.

Toată seara îşi păstrase buna dispoziţie. La început îi privise cu atenţie pe cei ce coborau la cazinou, deşi niciunul nu-şi arătase colţii. Celientela restaurantului era una foarte normală, iar pe parcurs abandonă grijile. Nu însă si cele referitoare la Rhys.

El devenise mai distant. Lucrările la panoul de electricitate erau în curs, iar domnul Giacopelli dorea ca activitatea să continue, deci pe umerii lui Rhys se sprijineau toate. Dar nu credea că presiunea era de o asemenea natură încât s-o ignore pe ea. Se întrebă de ce tot deranjul cu Vicky, cu trandafirii, cu sărutul

acelapasional. Atitudinea lui dădea de gândit din ce în ce mai mult, dar ce putea să facă ? A se resemna când el se înfierbânta n-avea sens pentru că se temea de o astfel de atitudine.

într-o seară, domnul Giacopelli o invită în biroul său. El se aseză la birou, privind-o languros.

- Am vrut să vorbim în liniste, domnisoară Lambert, să-ţi spun cât de încântat sunt de progresul tău. De când esti aici, - am avut nicio problemă cu finanţele. Chiar si pe tine ar trebui să te mire asta.

Prin ochii săi jucăusi Alexis îsi aminti că nu e chiar atât de inocent pe cât pare.

- E o rutină. Nu văd de ce o persoană competentă ar face greseli.

- Nu vorbim de competenţe aici, o apostrofă el cu degetul, discutăm despre corectitudine, sau mai degrabă, despre incorectitudine. Te-ar surprinde câţi angajaţi si-au vârât bani în buzunarele lor. îsi imaginează că se trece cu vederea, dar se însală. De aceea o persoană cinstită ca tine e o onoare, chicoti el. A găsi casierul de încredere e ca si cum ţi-ai găsi perechea- noroc pur. Rhys se grăbea să o pună pe Gayle, dar când te-am privit în ochi
am ştiut că tu eşti cea ma potrivită.

- Mulţumesc, zise ea puţin ruşinată.

- Ca o dovadă o aprecierii mele, m-am decis să-ţi fac o mărire de salariu.

Se vedea că-i place să joace rolul de binefăcător.

- Mulţumesc, sunteţi foarte generos.

- Si o să mai facem modificări peste şase săptămâni.

- Mulţumesc.

Era prea frumos pentru a fi adevărat, iar ea se simţi uşurată de decizia de a rămâne. Bancnotele din sertăraş aveau să se înmulţească. Domnul Giacopelli aşteptă să-i trecă momentul de glorie, după care începu să se plimba prin cameră.

- îţi aduci aminte, domnişoară Lambert, că ai fost de acord să îndeplineşti şi alte roluri, cu uşile închise?

Totul se prăbuşea. N-avea să accepte aşa ceva, acum că ştia ce ştia.

- Da?, răspunse prevăzător.

- Nişte parteneri de afaceri de-ai mei se vor întâlni aici peste două duminici şi vom avea nevoie de mai mult personal la bar.

- La cazinou?

El se încruntă.

- Orice ai fi auzit că se întâmplă jos, domnişoară, te asigur că n-are nicio legătură cu rolul acesta.

Deci Rys avusese dreptate. Domnul Giacopelli se bâlbâia, dar şi ei îi ardeau obrajii.

- Nu va fi acolo niciuna din fetele obişnuite. întâlnirea este strict una de afaceri. Sunt convins că eşti o fată de treabă şi nu te-as pune în pericol. Te consider parte din familie. De altfel, si două dintre fetele mele vor da o mână de ajutor.

Alexis se mai linisti.

- Domnii au să ajungă pe la opt. După aperitive, vom avea o discuţie normală si masa, servită de ospătarii de la restaurant. Totul trebuie să se termine la unsprezece fix, si voi aranja să fii condusă acasă.

în mintea ei răsărea o luminiţă. Si fetele lui vor fi acolo, si ospătarii în care putea avea încredere, poate că si Rhys.

- Si te plătesc dublu, adăugă Giacopelli.

încă un pas spre independenţă.

- La ce oră doriţi să vin? si ultimele îndoieli i se risipiră.

- La opt fără un sfert. Apropo, n-ai vrea să porţi costumaţia obisnuită? Fetele mele vor fi îmbrăcate la fel si ar fi drăguţ ca toate să fiţi la unison.

Era sigură că ceva trebuia să scârţîie, dar ce naiba! Era preţul pe care trebuia să-l plătească.

- Bine!

La sfârsitul programului când se întoarse în cabină să se schimbe cu blugii si puloverul ei, bluziţa scurtă încă era în cuier, unde o lăsase ea. îi examină decolteul. Putea oare s-o ajusteze? Ar fi putut să-i mute marginile mai sus cu doi centimetri ceea ce era foarte bine pentru propria liniste. Vârî bluza în geantă cu gândul să o coasă în ziua următoare. O salută pe Suki si iesi.

Spre surprinderea ei, afară ploua. Se închise până la gât, gândindu-se cu părere de rău la pelerina de acasă, dar vremea fusese plăcută la plecarea ei. Se adăposti sub un perete pentru a evita rafalele puternice. Era prima oară

vedea strada pustie, neoanele luminau în gol. Cu mâinile în buzunare şi cu capul în piept, nici nu observă taxiul care aproape o călcase. Fugi după el, dar acesta nu se opri.

Se sprijini din nou de zid, blestemând ploaia. Cum terminase cu Dino, amabilitatea lui de a o conduce luase sfârşit; nu că-l învinuia, dar acum ar fi fost recunoscătoare pentru un şofer. Rhys doar îi fluturase mâna în seara aceea, deci nici cu el n-avea speranţe. "Să-l ia naiba! Cu el sau fără el, totuna! Nu-mi pasă!"

Nu trecea nici un taxi. Alexis se uita cum plouă de sub gluga ei. Era toată udă şi-şi trase părul lipit de frunte. Unde naiba erau toate taxiurile? De obicei, la ieşire găsea imediat un mijloc de transport. Se muta de pe un picior pe altul simţind apa din pantofi. Pe deasupra, începea să şi tremure. Deşi era vară, temperatura scăzuse mult. Scrută zona, dorind să apară un taxi. Cât de sinistru arăta Soho pe timp de noapte. Strada umedă îi amintea de un film despre viaţa grea din ghetouri. Gunoiul stătea să fie ridicat, a pisică miorlăia, iar peste drum o reclamă oferea "Frumuseţile nude din Bondage" unui public inexistent. Poate că era mai bine să se întoarcă şi să cheme o maşină. Văzu lumini în depărtare şi se învioră.

-Taxi, taxi! strigă, fluturând din mâini.

Nu auzi paşii din urma ei.

Strigă din nou şi fu atât de bucuroasă când acesta frână încât nu-i mai păsa că o stopi din cap până-n picioare. întinse mâna să deschidă şi constată cu stupoare

că încă o mână, de două ori cât a ei, făcea acelaşi lucru.

- Eu am fost prima, protestă.

Mâna prinse mai bine usa.

- Dă-te la o parte! spuse proprietarul ei.

Bărbatul gras cu pelerină o îmbrâncea, iar ea simţi cum se înfurie din cauza obrăzniciei lui. După statura si înfăţisarea posacă nu era genul de om cu care să se pună. De ce n-ar fi încercat să-l îmbuneze? Chiar si King Kong avea o inimă. Asa că zâmbi, arătându-si gropiţele.

- Stau de mult timp si as vrea să ajung acasă.

Bărbatul o cercetă rapid.

- Bine, ai câstigat. Mergem împreună.

- Să împărţim taxiul?

Avea sens, dacă ar fi stat în aceeasi zonă, si pe o asemenea vreme.

- Si toate celelalte. La mine sau la tine? Urcă, si o împinse nerăbdător.

Alexis se sperie. O văzuse că a iesit de la cazinou si a crezut că e.? Doar nu credea că-l acostează, nu? Cu hanoracul flească si cu părul lăsat arăta ca o femeie a străzii.

- Nu, si se trase ca să-i dea drumul.

- Nu face figuri, mormăi el si o înclestă cu intenţia s-o urce în masină.

Dumnezeul, de ce-i zâmbise? încercă să se elibereze, în van. El deschise usa si o împinse. Se împotrivi.

- Urcă! ordonă el.

Alexis scrâsni asteptând ajutor, dar soferul rămase pasiv. Cum putea să ignore o asemenea situaţie la câţiva pasi de el? Orice s-ar
fi întâmplat nu avea de gând să-şi părăsească locul încălzit.

- Dă-mi drumul!

îşi învăţase lecţia. Când avusese altercaţia cu beţivul, înlemnise; nu şi de data asta. Ce i-a spus Rhys să facă? Să-l lovească între picioare. Dar nu vedea cum ar fi putut, pentru că pe sub pelerină nu putea localiza vreun punct vulnerabil. Dar îl putea plesni peste faţa buhăită. Lovi cu pumnul, cu toată puterea pe care o avea. Bărbatul se retrase uimit, ca şi ea de altfel. O durea mâna, dar se pregăti pentru un al doilea atac. Cu pumnul în aer, cineva o prinse de încheietură. Avea un complice! Cum ar fi putut ţine piept amândurora? Prin faţa ochilor îi trecură lovituri, trafic de carne vie. Aproape să leşine.

- Ok, Mohammed Ali, valea! zise o voce familiară, iar ea se întoarse.

- Rhys! Genunchii i se înmuiară şi-i căzu în braţe, în pragul isteriei.

- Rapid! Si să nu te mai prind pe-aici că chem poliţia.

Bărbatul o privi foarte ciudat şi urcă, urmărindu-i cu privirea pe
măsură ce maşina se îndepărta.

- Ăla era taxiul meu, se plânse ea.

- Era. Haide, te duc eu acasă.

O conduse în linişte pe o stradă lăturalnică unde era parcat Jaguarul, iar ea se linişti doar când se văzu urcată şi în siguranţă.

- La naiba, Lexi, cum te scap din ochi, cum o încurci!

Era nervos, iar ea tremura toată încă în stare de şoc.

- N-a fost vina mea. încercam doar să fiu drăguţă când a apărut
el.

Rhys găsi o pătură de lână pe scaunul din spate.

- Dă-ţi jos hanoracul ăla si pune asta pe tine. Drăguţă! pufni el. Dacă o fată drăguţă o ia prin Soho noaptea târziu.

Ea se înfăşură în pătură. Observă că si el era ud; apa îi curgea din păr, iar umerii îi erau leoarcă. Porniră spre St. John's Wood; de câteva ori, el o întrebase dacă îi era bine, dar în rest nimic. Alexis începea să fiarbă în sine.

- N-am încurcat-o pentru că tu m-ai scăpat din ochi, bângui ea.

Erau aproape de casă, iar lucrurile ce o măcinaseră până atunci
nu mai puteau fu stăpânite.

- Dacă stai puţin să te gândesti, domnule Roberts, m-ai scăpat din ochi toată săptămâna. Te-ar fi costat mult timp să-ţi aduci aminte de mine?

- într-adevăr, iar sinceritatea lui o înnebunea.

Alexis era gata să pufnească la fel ca mama ei, dar asteptă.

- Dă-mi cheia, zise el când ajunseră în faţa casei. Am să

deschid usa ca să intri direct. N-are nici un rost să te uzi si mai mult. îmi amintesc totusi că nu te prea pricepi la încuietori.

în momentul acela îl ura- fusese necioplit. Era gata să-i arunce cheile în ochi, în schimb i le întinse si-l privi cum o ia pe alee. Când îi făcu semn, porni si ea cu pătura pe cap.

- Mulţumesc si noapte bună! mumură, trecând pe lângă el.
- Noapte bună!

Dar stătea în prag, stergându-si bărbia.

- Noapte bună!
- Doar n-o să mă alungi, zise cu seninătate.
- De ce nu? Asta meriţi.
- Stiu.

Alexis îşi trase pătura de pe umeri.

- Nu te înţeleg. Ai venit special la grădiniţă ca să-i faci plăcere lui Vicky, mi-ai luat trandafiri, m-ai sărutat şi m-ai făcut să cred că. şi se opri, ştiind că nu poate să afirme ce credea, că o iubeşte. După care uiţi de mine toată săptămână.
- Caridad, imploră el.
- Si nu-mi mai spune aşa, zise cu un nod în gât. Ce înseamnă?
- Iubită.

O cuprinse, trăgând-o mai aproape.

- Lexi, trebuie să-ţi spun ce simt.

Pe obrazul ei curse o lacrimă. Evenimentele din seara

aceea îi provocaseră atâtea emoţii, încât nu mai putea supporta.

- Asta este. Nu ştiu, zise cu durere în glas. Nu joci corect.

Rhys o sărută pe frunte, aranjându-i cu delicateţe şuviţele umede.

- încui maşina şi vin să-ţi explic.

- Nu te deranja!

- Nu e deranj. Intră şi încăzeşte-te şi nu face prea mult zgomot. Nu vrem s-o trezim pe mama ta.

Nu ştia sigur ce o făcuse să-l asculte, dar aprinse focul în sufragerie şi se ghemui lângă el. Puloverul maroniu se lipea de ea; îl dezlipi în speranţa că se va usca.

- Ce zici de un coniac? O să ne ţină treji, sugeră el la întoarcere. în timp ce-l servea, Alexis observă că se dezbracă de jachetă.

Apoi desfăcu şi cravata şi nasturii de sus ai cămăşii. Nu-şi putea lua ochii de la el, de la firele negre ce se întrevedeau prin cămaşă, de la linia regulată a umerilor accentuată de materialul fin. încercă să facă pe gazda perfectă, iar când îi întinse coniacul degetele lui se încleştară pe pahar.

- Explicaţia, te rog.

Sună tern, dar acum se afla singură în cameră cu un bărbat care o jucase pe degete din prima zi, care putea fi sau nu un criminal în serie, iar ea nu se putea gândi la altceva în afară de virilitatea lui extraordinară.

- Nu, tresări ea când el vru să o cuprindă cu braţele.

Rhys oftă şi aşteptă ca ea să se aşeze pe scaunul din faţă.

- Motivul pentru care fac pe durul la club e pericolul ca Joe sau Dino să afle că între noi ar fi ceva. E posibil să dau de necaz, iar dacă o să considere că şi tu eşti implicată, vei fi trasă şi tu la răspundere. Ceea ce nu vreau.

- De ce ai da de necaz? Eşti .căutat de poliţie? şi înghiţi în sec.

- Pentru Dumnezeu, nu! se amuză el

- Ai cazier? mai încercă ea.

- Nu! îţi jur că n-am încălcat legea niciodată. Am parcat aiurea de câteva ori, dar asta nu e nimic.

Alexis era încântată. îl credea şi abia se abţinu să nu-l acopere cu sărutări. Ştia că spune adevărul. Dându-şi seama că-i zâmbeşte, luă o gură de coniac pentru a-şi mascaemoţia. Rhys îşi desfăcu manşetele, suflecându-şi mânecile. Numărul parţial de strip-tease o făcu să conştientizeze şi mai mult atracţia sexuală pe care o răspândea.

- Deja ştii de cazul cu păpuşa, reluă el explicaţiile, dar aia a fost doar una din afacerile lui Joe. Nu pot intra în detalii, dar nu este
echivalentul italian al lui Mos Crăciun.

Alexis se întreba la ce putea face referire, dar nu avea dispoziţia de a se interesa de afacerile lui Giacopelli. Ascultându-l, se gândea doar la îmbrăţisarea braţelor lui, la atingerea buzelor sale. El îi povestea cât de furios ar fi

seful dacă i s-ar încălca cuvântul, dar ea nu se putea concentra. Dădea din cap si-si sorbea coniacul, dar nimic din toate acestea n-o interesau, în schimb îi plăcea modul în care se încrunta în timp ce sublinia o problemă.

- Asculţi? o apostrofă el.

- Da, si lua ultima înghiţitură de coniac.

- Ba nu.

Sări de pe scaun si o luă pe genunchii lui.

- Caridad, întelege că o să fie show.

Coniacul, căldura, ora târzie si braţele lui n-o lăsau să asimileze cuvintele.

- Un show cu tine?

- Cu mine, cu ceilalţi; nu vreau să fii implicată.

- Nu sunt., făcu ea ochii mari.

El o sărută pe vârful nasului, râzând.

- Dar ai putea fi dacă suntem văzuţi împreună.

- Aha.

- îndată ce trece momentul critic, totul o să fie altfel. Fară restricţii pentru noi.

îsi termina băutura si vru să o ridice. Ea realiză că se pregătea să plece.

- Nu pleca. Fă dragoste cu mine.

Lui Rhys i se blocă respiraţia.

- Pentru Dumnezeu, Lexi. E greu să-mi stăpânesc propriile dorinţe, fără a le socoti pe-ale tale. A fost rău c-am lăsat lucrurile să meargă asa de departe.

- Te rog, zise ea gâtiut.

Nu-si dorise nimic cu mai multă ardoare, suferea de dorinţa lui. O clipă care păru o eternitate, el se uită adânc în ochii ei.

- Lexi, vreau să te iubesc. Dumnezeu stie cât de mult îmi doresc asta.

- Rhys! imploră ea si-l sărută.

- Nu, gemu el, dar răspunse sărutului , iar mâinile lui o împresurară, strângând-o ca si cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Mai murmură ceva incoerent după câteva clipe, dar când ea îsi strecură degetele sub cămasa lui mângâindu-i pieptul, se abandonă. Acum ,gura lui era fierbinte si înfometată, mâinile îi dezmierdau corpul, atingând-o, pipăind-o, urcând-o pe culmile fericirii. Ritmul inimilor crestea constant. O acoperea cu sărutări pe faţă, pe gât, pe păr. începu s-o dezbrace, iar gura lui îi aprinse umerii îndată ce bluza udă si sutienul au fost îndepărtate. "Caridad", murmura el în timp ce-i mângâia sânii între degete. Ea gemu, lipindu-se tot mai mult de el, pe măsură ce dorinţa ei crestea.

El se opri o clipă.

- Ce-a fost asta?

Se auzea podeaua scârţâind.

- La naiba, am trezit-o pe maică-ta. O să intre cu o găleată de apă, si de data asta chiar că am nevoie de ea.

încă o mai ţinea aproape de el, respirându-i în faţă.

- Nu e distractiv, şopti ea, supărată că se deconectase

aşa de repede, tocmai când se aştepta s-o iubească.

Era oare o notă de uşurare în reacţia lui?

- Nu pot să ţin pasul dacă aud zgomotele alea, zâmbi el, sărutând-o pe obraz.

Alexis ştia că dorinţa îi scăzuse, ca şi a ei de altfel. Nu avea altceva de făcut decât să se îmbrace.

- Ce- ai face dacă ar intra mama acum?

- I-aş spune să iasă.

"Iar ea s-ar duce", îşi spuse Alexis.

Rhys îşi luă geaca şi-şi atârnă cravata de gât. Arăta serios, nu mai era cel iubitor.

- Trebuie să plec. Hai să fim cuminţi la club, bine?

Ea încuviinţă, dar nu era mulţumită de calmul ei, aproape profesionost. El redevenise străinul misterios. Deodată, realiză că el îi promisese că o să-i explice, dar ce detalii dezvăluise- foarte puţine. Venise cu o poveste răsuflată ca ei să ţină relaţia lor ascunsă, totuşi nu-i putea înghiţi pe cei doi Giacopelli. Rhys deborda de aluzii şi de indicii , dar.

- Povesteşte-mi despre tine, insistă ea. Cum ai fost în copilărie, unde stai acum, unde ai mai lucrat, ce planuri ai de viitor.

Expresia lui era una impasibilă.

- Nu în seara asta.

Podeaua scârtâi din nou.

- Trebuie să plec.

Si înainte că ea să ştie ce se întâmplă, o sărută pe

obraz şi fugi
în ploaie.

Alexis încuie usa si urcă scările. Ignoră zgomotele din camera mamei ei, care îi aminteau că nu avea dreptul să aducă un străin în casă noaptea. Rhys era un străin din atâtea puncte de vedere. în timp ce se dezbrăca, asculta ploaia. în anumite privinţe, se simţea mai aproape de Rhys decât fusese vreodată de Jeff, si se întrebă ce-i oferea Rhys si soţul ei n-o făcuse. înlemni. "Soţ!" O întrebare la care nuse gândise, dar îsi dădu seama de greseală. Poate că era soţul cuiva. Din inimă îi picurau stropi mari.

Capitolul 8

Prima oară se îndrăgostise de un bărbat care n-ar fi trebuit să semărite, a doua oară de unul care era însurat.

Alexis stătea în cabină, căutând motive care nu duceau nicăieri. Acum înţelegea de ce Rhys fusese atât de reţinut în a se implica. Doar spusese că nu se potrivesc. Menţionase că încălcau nişte reguli. Nu o expediase când l-a întrebat despre situaţia lui maritală? Retragere, avansare, retragere- asta era atitudinea lui încă de la început, iar dovada era că luptase împotriva imtimitaţii dintre ei doi. întotdeauna şi-a ascuns viaţa privată, iar acum ştia de ce.

Criza pe care o menţionase Rhys putea fi un posibil divorţ pe care el îl ceruse. O trecură fiorii. Alexis nu intenţiona să fie "cealaltă". Nu voia să comită un adulter. Admitea că-l doreşte, dar nu în asemenea condiţii. Sosi un client.

- Paste grozave, zise în timp ce plătea, iar ea îi zâmbi.

Din nou singură, încercă să gândească logic. El avusese un mariaj echilibrat până la apriţia ei. Se crispă în sinea ei. Refuza să fie un instrument care distrugea relaţia dintre el si soţie. Cum să mai aibă constiinţa împăcată? Rhys se referise mai degrabă la un show cu nevasta lui decât cu cei doi Giacopelli. Dar cine era această soţie- Gayle? Si dacă avea copii? Poate cartea cu povesti era a copilului său. Stia cât de mult îi lipsea Victoriei un tată, deci nu-l putea lipsi pe micuţ de lumina ochilor lui. Dar exista un copil? Prea multe nebuloase, prea multe lucruri pe care nu le stia. Trebuia să-l înfrunte si să afle adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost

acesta.

A zice e mai usor decât a face., căci în zilele ce au urmat Rhys se ocupă de altceva. O complicaţie la sistemul electric si pregătirirle pentru duminica următoare îl ţinea pe Giacopelli în priză.

- Dă-mi putere, spunea el încontinuu, căci Dino juca teatru, sustrăgându-se.

Cum nu se putea bizui pe fiul său, tot necazul cădea pe Rhys, care supravieţuise în mod eroic. Sâmbătă, ambii Giacopelli fierbeau de nervi, iar ea rămase surprinsă când, în toată învălmăseala aceea, Rhys se apropie de cabina ei, parcă mergând pe gumă.

- Mamma mia, mormăi el, si-i aplică un sărut între ochi, după care zâmbi. Ce zici de o iesire la zoo mâine, tu cu mine si cu Vicky? înnebunesc dacă nu mă deconectez de atmosfera asta de snobi.

Invitaţia o ului pe Alexis. Nu i se părea corect să iasă cu el dacă era căsătorit.

- Vicky ne poate bine dispune, dacă te preocupă asta. Vă iau la ora două.

Voia să spună ceva, dar Giacopelli îl strigă. Rhys îsi dădu ochii peste cap.

- Dă-mi putere!, si plecă.

Alexis ştia că e o manipulare.

- Dar mami, azi după- masă e ziua Samanthei, ştii asta, protestă Vicky a doua zi la micul dejun.

- La naiba!

Cum de uitase un eveniment atât de important pentru fiica ei? De vină era nebunia din seara trecută. Ce putea să facă?

- Unchiul Rhys mă poate duce la Samantha cu maşina lui? Te rog, mami.

- Cred că da.

Alexis îşi făcea planuri. îndată ce o duceau pe Vicky, îl va ruga să parcheze undeva şi să-i spună adevărul.

Cu mult înainte de ora stabilită, Vicky făcea piruete în rochiţa de petrecere, spre încântarea bunicii şi a mătuşii ei; când auzi claxonul afară, încetă imediat.

- Unchiul Rhys! şi se grăbi spre uşă.

Alexis aruncă o jachetă peste rochia maronie şi plecă şi ea.

- Să nu scapi cadoul. Si adu-ţi aminte să spui "vă rog” şi "mulţumesc". Asta îi amintea inevitabil de mama ei.

Vremea era instabilă. Norii acum învăluiau cerul, acum îl dezveleau. Si Rhys era în dubiu pentru că purta o vestă de piele peste cămaşă şi pantaloni lungi. Niciodată nu-l văzuse aşa de decent îmbrăcat, şi nu purta cercelul.

Vicky ridică fruntea să o sărute.

- Eşti foarte vicleană, păpuşă, o tachină el.

- Trebuie să merg la o petrecere şi nu pot să vin cu tine şi cu mami. Poţi să mă duci în altă zi la zoo, te rog?

- Nu văd de ce nu? şi o trase de fundiţa albastră a rochiţei.

-Am vrut să anulez întâlnirea de azi, dar n-am putut

pentru că nu mi-ai spus unde stai sau cu cine, zise Alexis, scrutându-l cu privirea.

El miji ochii si ar fi vrut să vorbească dar interveni Vicky.

- Putem merge la zoo duminica viitoare? Te rog, unchiule Rhys!

- Poate.

Era vizibil deranjat de comentariul ei. însă la cei patru anisori ai ei, Victoria rămase imună la aceste aluzii, asa că se urcă în spate si continuă să vorbească până ajunseră la Samantha.

- Poţi, te rog, să mă iei la sfârsit? îl întrebă se Rhys.

- Voi veni eu, împiedică Alexis răspunsul. Nu uita de bunele maniere; si ai un jerseu?

- Da, mami.

Rhys asteptă ca fetiţa să se piardă printre copiii gălăgiosi, apoi se întoarse spre ea:

- O să trecem peste zoo si mergem la mine. Ai să vezi că nu joc pe două fronturi si că stau singur.

Obrajii ei se aprinseră la cuvintele aruncate de el, dar stia că trebuie să se ţină tare.

- Esti însurat? Sau divorţat, aproape de divorţ sau ceva de genul ăsta?

Privirile li se întâlniră un moment, iar el o prinse de mână si o strânse cu căldură.

- Ceva de genul.

Ea se blocă de frustrare si de nervi.

- Adică? îngăimă.

- Divorţat. Am divorţat acum zece ani.

Răsuflă uşurată,dar mai avea de umplut nişte goluri.

- Ai copii?

- Nu. Am fost căsătorit doar câţiva ani şi am intuit încă de la început că vom avea probleme, aşa că nu puteam risca să avem copii.

- Ce a mers prost?

- Eram foarte tineri. Aveam un program instabil la lucru şi deseori lipseam noaptea. Soţiei nu-i plăcea să fie singură atât de mult. A început să se plângă şi mie nu mi-a convenit. M-am oferit pentru ore supkimentare, iar ca răzbunare, a început să iasă singură noaptea.

Tâmplele îi zvâcneau, semn al tulburării interioare.

- Când mă gândesc acum la ce-a fost, îmi dau seama cât de necopt eram. N-am făcut nici cel mai mic efort să văd lucrurile din punctul ei de vedere. A întâlnit un altul şi.

- Lucrai în Soho, pe atunci?

- în Cardiff.

- Si ai rămas singur de atunci?

El o privi distrat.

- N-am fost celibatar dacă la asta te referi. O singură dată am încercat cu o tipă, dar n-a fost de durată. Din cauza slujbei.

Alexis se feri să-i ceară explicaţii. Poate că Rhys era sincer, dar alesese un mediu de lucru periculos, unde cu cât era mai detaşat, cu atât era mai bine.

- Si întotdeauna ai avut acelaşi tip de slujbă? îţi doreai în

copilărie să fii bodyguard?

- Ce soluţii mai aveam? Eram pe punctul de a deveni primul
mascul feroce din lume când mi-am spart ăsta, si-si frecă nasul.

Alexis îsi înclestă pumnii înfuriată de atitudinea lui.

- Spune-mi adevărul.

- Am lucrat pentru. .pază toată viaţa mea.

Ajunseră la un ambuteiaj pe malul Tamisei, iar el tăcea. "Pentru pază". Cum poate un om atât de destept si de puternic să se mulţumească doar cu măruţisuri, mai ales dacă stia pe cineva amestecat într-o afacere murdară? Se mai gândi o dată. Nu semăna cu mama ei, desconsiderându-i ocupaţia doar pentru că o cosindera inacceptabilă? N-avea nici un drept să-l îndrume spre ceva mai convenţional. Părea să fie mulţumit, de ceea ce face, si dacă alegerea lui nu se potrivea standardelor ei- ghinion!

- Cum ţi-ai spart nasul?, continuă ea.

- într-o încăierare. Rezultatul e atât de jalnic pentru că o dată ce l-am spart n-am asteptat să se vindece bine si mi-am reluat munca. Am mai încasat o tură, care l-a aranjat complet. As fi putut face operaţii estetice, dar dura prea mult. Acum, dacă mă iubesti, trebuie să-mi iubesti si nasul.

Ar fi vrut să-i spună "Te iubesc", dar iesi altceva:

- Ai tatuaje?

- Stai să vezi.

într-o clipă stiu că o duce la el cu intenţia de a face

dragoste, iar pieptul îi tresăltă dintr-un impuls biologic. îl dorea asa de mult, desi avea îndoieli asupra lui. "Nu prea departe", gândi ea. Dacă i se oferea, nu mai era cale de întoarcere si nu stia dacă ar fi putut trăi în lumea lui.

O surprinse că Rhys parcă pe o alee pietruită, aproape de malurile Tamisei. Cum soarele biruise, vasele de croazieră luceau pe valurile jucăuşe. Zona părea una luxoasă şi scumpă, iar când el o conduse spre o clădire din cărămidă roşie, îşi dădu seama că aceasta fussee poate un depozit transformat în locuinţe. Asemenea apartamente erau rezervate micilor afacerişti şi celor asemenea.

Apartamentul lui Rhys era printre cele mai frumoase pe care le văzuse, şi o încântă. La ferestrele care dădeau spre Tamisa atârnau perdele văluroase, camerele erau spaţiose, în culori de alb, galben şi verde. îi plăceau mai ales nişte azalee roz de pe cămin.

- La ce te aşteptai- linoleum şi sticle de lapte pe jos? o întrebă văzând-o că priveşte cu admiraţie.

Ea încercă să râdă, dar deja era prea târziu pentru ca el să nu-şi dea seama de reacţia ei.

- Giacopellli ştie că stai aici?

- Nu şi nu trebuie să le spui, ordonă el. Stiu că Joe ţi-a cerut să apari la o aşa- zisă întâlnire de afaceri deseară, dar aş vrea să nu te duci.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să fii în pericol.

- Dar nu este nici un pericol. în plus, mă plăteşte dublu.

Rhys înjură şi se aşează lângă ea pe canapea.

- Dacă e aşa, te plătesc eu ca să nu mergi.

Alexis simţi că sunase ca şi când ar fi o materialistă şi asta o deranja.

- Banii ăştia nu prea contează. Dar i-am spus domnului Giacopelli că voi fi acolo.

Rhys o prinse de umeri.

- Stii că nu trebuie să-i fii loială.

- Dar tu nu-i esti? Si esti mult mai implicat decât mine.

El o eliberă din strânsoare, astfel că nu-i mai putea vedea faţa.

- N-am nicio legătură cu Joe. Lucrez pentru. nu-si găsea cuvintele- pentru o altă echipă.

îi luă capul în mâini, dezmierdându-i obrajii.

- Mâine, cu puţin noroc, totul va fi gata. Ar putea fi cineva ranit.

O sărută.

- Dacă spui tu.

îsi răsfiră degetele în părul ei, înlănţuind-o, acoperind-o cu săruturi, abandonându-i-se, jucându-se cu buzele ei, până când amândoi simţiră nevoia de mai mult, iar el îi stârnea senzualitatea cu săruturi din ce în ce maipasionate. Acum, Alexis era constientă doar de apropierea lui, de forţa lui, si toate întrebările se risipiră. îsi înfipse degetele în părul lui, arcuindu-se.

"Caridad", murmură el, cu buzele pe pielea fină a gâtului ei. După mai multe săruturi, Rhys se retrase si, dintr-o

miscare o lridică în braţe, purtând-o prin living. împinse o usă cu umărul, iar ea observă în fugă un pat dublu acoperit cu o cuvertură albă, deasupra căreia o depuse. Sărutările deveniră atingeri, atingerile- dorinţă, iar el începu s-o dezbrace, iar gura lui nu scăpa niciun colţisor gol, nici un petic de piele pe măsură ce le descoperea. O excită la maximum cu soaptele, cu buzele, cu atingerile sale. Ea îi desfăcu nasturii cămăsii pentru a-i atinge cu buzele pieptul. Acum explora corpul lui, al iubitului ei, tremurând sub emoţia primelor atingeri; îi mângâia pieptul, umerii, linia fină a abdomenului, până ajunse la curea.

Rhys se dezbrăcă rapid.

- Te iubesc, murmură el.

Degetele lui căutau şi găseau, frământau necontenit, ducând-o pe culmile nebănuite ale dorinţei. O aduse aproape de extaz explorându-i linia fermă a sânilor cu săruturi, pâna când şoldurile ei îl atinseră în dorinţa disperată de a-l simţiîn ea.

- Mă doare, gemu ea, în timp ce el îşi cobora mâinile pe coapsele fine.

- Si pe mine.

Rhys îşi cufundă faţa în deschizătura sânilor, cutremurându-se pe măsură ce ea cobora spre el.

- Caridad, dacă faci asta, n-am să.

- N-ai să ce? şopti ea cu gândul la forţa şi la virilitatea lui.

Rhys se ridică, acoperind-o , pătrunzând-o.

- N-am să te mai impresionez cu aerul meu de dur.

Alexis îi astupă gura cu palma, spunându-i că-l iubeşte şi că acela era ultimul lucru din lume care o impresiona. El începu să se mişte, la început uşor, apoi tot mai rapid până când ea ţipă de plăcere.

După aceea, rămaseră îmbrăţişaţi, istoviţi şi împliniţi, într-o fericită uşurare. Rhys îşi plimbă un deget pe spatele ei, zâmbind când ea seînfioră.

- Deci, ce zici de tatuajele mele?

- Ai? zise cu ochii larg deschişi.

El se întoarse pe spate şi o aşeză peste el.

- Nu te face că nu te-ai uitat, şi-şi duse palmele pe şoldurile ei.

- Am ţinut ochii închişi cam tot timpul.

- Presupun că asta înseamană o reluare, oftă el, ca să poţi să te
mai uiţi o dată.

- Dacă insişti, zâmbi ea , ştiind că iubitul ei putea să o ducă în paradis şi-napoi.

Rhys insistă.

"Cinci minute de întârziere nu înseamnă prea mult", gândi Alexis distrată. Din privirea ciudată a mamei Samanthei, realiză că ea şi cu Rhys îşi zâmbiseră ca doi nebuni, dar nu-i păsa. Nu-i păsă nici când mama ei îi trânti un bol de salată pe masă.

- Iarăşi la cazinoul ăla deseară, pufni ea. Nu te mulţumeşti cu cinci zile pe săptămână, acum trebuie să mergi şi duminica.

Amintindu-şi instrucţiunile lui Rhys, Alexis era pe punctul de a explica anularea plecării, dar ezită. Nu spusese că cineva poate fi rănit- dacă acel cineva era el? Fericirea ei luă sfârsit. Rhys nu era tipul care să dea înapoi într-o luptă, şi-i trecu prin faţa ochilor o imagine cu el plin de sânge şi împuşcat în cap. Amintise că lucrează pentru o altă echipă, dar ce însemna asta? începuse să se îngrijoreze. De ce nu întrebase mai multe? Pentr că el începuse să facă dragoste cu ea, de aceea.

- Mănâncă nişte salată., zise mama ei, împingându-i bolul, în timp ce ea discuta cu Victoria despre petrecere.

Alexis se strecură prin uşile de stejar, pe scări spre garderoba femeilor, fără ca cineva s-o vadă. Până să ajungă Suki, era deja echipată cu bluza şi fusta obişnuite, mulţumită de noua poziţionare a decolteului, deşi asta era singura mulţumire pe care o avea acum.

- L-ai văzut pe Rhys? o întrebăpe Suki.

- Abia a coborât. Mă îndoiesc că va urca prea curând.

Alexis o aşteptă să se machieze, apoi o urmă la tejghea.

- Te superi dacă stau cu tine puţin?

- Puţin emoţionată, nu? zâmbi Suki.

- Puţin. N-am mai lucrat la bar, si să-ţi spun sincer nu stiu nimic despre servitul băuturilor.

Suki puse mâna pe umărul ei.

- Fii fără griji, o să fie bine după primele cinci minute. în plus, fetele lui taica Joe o să-ţi spună ce să faci, ele au mai fost la astfel de întâlniri. Dar stai cu mine până îţi faci curaj.

Până aici, toate bune. Se temea să-l întâlnească pe Rhys prea devreme, ca să n-o trimită acasă. Dacă astepta ca el să-si intre pe deplin în rol înainte ca ea să apară, sigur îi va fi greu s-o alunge. Si dacă rămânea discretă, poate nu se va supăra prea tare.

Inima i se făcu cât un purice când invitaţii începură să apară. Erau destui oameni plăcuţi, dar prea mulţi ar fi fost etichetaţi de Alexis drept "probleme". Cei cu fălcile osoase si cu pumni mari îi dădeau fiori. Ce i-ar fi făcut lui Rhys dacă lucrurile degenerau? Rămase ascunsă douăzeci de minute până când seful ei apăru de la cazinou.

- Pofteste, domnisoară Lambert, avem nevoie de ajutor. Nu-i putem ţine pe domni însetaţi, si se grăbi înapoi.

Aranjându-si bluza pe talie, Alexis se îmbărbătă si-l urmă, rugându-se ca Rhys să înţeleagă faptul că trebuia să fie acolo. Cobora scările cât mai dreaptă, desi cu un nod în stomac de teamă si curiozitate totodată. Se opri pe ultima treaptă, pentru a se reculege. Cazinoul era luxos, cu covoare rosii, lambriuri de stejar si candelabre strălucitoare. Nici urmă de mesele de joc pe care si le închipuise, dar probabil că le mutaseră pentru aface loc. Recunoscu prin fumul albăstrui vreo treizeci- patruzeci de bărbaţi, zgomotul mare făcând-o să se gândească la vechile întâlniri ale băieţilor. Râsete, discuţii aprinse, gestculaţii într-un grup care după feţele tuciurii părea să aibă origini mediteraneene. La un capăt al sălii, două fete brunete erau ocupate cu aranjarea barului. De pe vârfuri, Alexis observă că în spatele mulţimii

se deschidea încă o încăpere splendidă. în faţa poduimuli se aflau scaune, pregătite pentriu îmtâlnire.

- Ce naiba cauţi aici? întrebă o voce groasă, şi se pomeni privită de cei mai furioşi ochi pe care-i văzuse vreodată.

îşi aminti că acelaşi lucru îi spusese şi prima oară când se întâlniseră, dar furia de atunci era incomparabilă cu aceasta. Degete de oţel o prinseră de braţ.

- Ti-am spus să nu vii! şuieră Rhys, iar Alexis se făcu albă ca varul la apostrofările lui iritate. Treci înapoi sus şi stai acolo, orice s-ar întâmpla, şi o luă pe sus, urcând câte două trepte deodată.

- Am venit pentru că m-am temut să nu păţeşti ceva., protestă ea în capul scărilor. Te iubesc, şi.

- Dacă mă iubeşti, nu te apropia de cazinou, mormăi el, cu priviri de ucigaş.

Tonul lui o durea. Cum putuse să fie atât de tandru în după-amiaza aceea, iar acum atât de dur?

- Dar Rhys . imploră în timp ce el voia să o împingă.

Se opri şi fugi înapoi către pieptul lui, dorind să-l facă să o asculte. Pe sub haină, ea dădu de o formă tare. Inima i se opri, ochii şi buzele îi tremurau de groază.

El o privi ameninţător, avertizând-o de pericol, dar ea rămăsese mută.Un pistol, avea un pistol! Nu văzuse niciunul în acţiune, darămite să atingă unul ,iar acum oţelul rece se odihnea lângă inima lui! Un cosmar. îsi duse mâna la gură, întrebându-se ce are să se întâmple.

-Ai încredere în mine, murmură el, si o învălui o usurare.

Rhys stia ce face, gândea , iar ea nu-i putea pune în pericol
siguranţa.

- Ce vrei să fac?

El întrevăzu noua ei atitudine.

- Poate că o să pară ciudat dacă dispari, deci du-te si stai în vestiar. Dacă Joe întrebă de tine, îi spun că te simţi slăbită.

Se auzi un zgomot de jos.

- Trebuie să mă întorc, întâlnirea trebuie să înceapă.

- Ai grijă!

- Da, caridad, o să am!

Zâmbea pentru prima oară.

Dacă timpul trecea greu în cabina de sticlă, în vestiar, parcă stătea pe loc. Alexis se plimba în sus si-n jos, se uita la ceas, se încrunta în faţa oglinzii, răsfoia o revistă, se uita din nou la ceas. O jumătate de oră ca o jumătate din viaţă trecu si Suki intră pe usă.

- Nu stiam că esti aici. Te simţi bine?

- Sunt puţin slăbită, si nu era chiar o minciună.

- Da, arăti cam palidă. Am venit să iau asta. Nu se întâmplă nimic afară. Taica Joe a vrut să vin doar pentru că ăstora le e lene să-si agaţe singuri hainele, dar numai patru au vrut să-i ajut. E vară.

- Domnului Giacopelli îi plac lucrurile făcute bine, iar când fata dispăru se întoarse la ocupaţiile ei anterioare.

Patruzeci de minute mai târziu Suki dădu buzna în cameră.

- N-o să crezi ce s-a întâmplat, zise îmbujorată. O bandă de poliţişti tocmai a năvălit jos. Cred că e un raid! Nu e palpitant? chicoti ea.

Alexis nu era atât de sigură, dar o lăsă pe fată să vorbească pentru a putea medita. Rhys trebuie să fi ştiut, deci.

O întrerupse pe Suki din discursul ei.

- Cred că Rhys e poliţist, anunţă aproape triumfal.

- Un poliţai cu părul lung şi cercel- mai încearcă o dată! Dacă e adevărat, pun pariu că Giacopellilor n-o să le placă.

Zâmbetul lui Alexis pieri. Cum vor reacţiona Dino şi tatăl lui când vor afla că Rhys e poliţist? Aveau şi ei arme? Ceva parcă o lovi în moalelecapului. "O doamne, să nu fie nicio încăierare", se rugă. "îl iubesc, nu lăsa să se întâmple ceva cu el". Ducând degetul la buze, o atenţionă pe Suki să tacă în timp ce ea aruncă o privire pe uşă, cu urechile ciulite. Era linişte. După un timp , Suki se plictisi şi-şi căută dermatograful, pentru a se rearanja.

- Nu văd cum ar putea Rhys să fie poliţai, zise nemaiputând să se abţină. A fost mâna dreaptă a lui Joe încă de la început, deci ar fi ştiut de mult dacă bătrânul are vreo hibă. De ce să aştepte până azi pentru întăriri?

- Pentru că întâlnirea din seara asta e specială.

- Nu văd de ce. Una la fel a avut loc acum câteva luni, de ce n-au intervenit atunci?

Alexis admitea că nu ştia motivul, iar încrederea i se diminuă. Suki o scruta cu mâinile în şold.

- Nu vreau să par obraznică, dar trebuie să recunoşti că în ce
priveste Soho, esti puţin .ignorantă.

- Poate, recunoscu ea.

- Deci, Rhys te-ar fi putut duce de nas. A presupus că te-ar fi impresionat un bodyguard si că era cea mai bună alegere, nu?

- Da.

- Soţul tău n-a fost poliţist? Poate că s-a gândit că l-ai putea plăcea dacă se dă si el drept unul.

Din nou începea să aibă remuscări.

- De fapt, nu mi-a spus că este în poliţie. Doar am dedus asta.

- Deci, nu stii la ce secţie lucrează?

- Nu.

- Si nici cu ce grad?

- Nu.

- Deci, n-ai dovada concretă?

- Nu.

Alexis simţi că se scufundă a treia oară, dar atenţia îi fu distrasă de vocile ce se auzeau afară.

- Se pare că s-a terminat, zise Suki si se îndreptă spre usă. Putem să întrebăm vreun poliţist dacă Rhys e cu ei, si am rezolva misterul.

Alexis încercă s-o urmeze si să-si păstreze optimismul,

dar cu greu, pentru că multe din cele spuse de Suki aveau o logică.

în hol era aglomeraţie si gălăgie mare. Câţiva agenţi în uniformă stăteau de-a lungul pereţilor, iar din cazinou erau scosi mai mulţi bărbaţi în cătuse, unii protestând, alţii dimpotrivă.

Câţiva ospătari asteptau îngrămădiţi într-un loc.

- Hei, încă două au răsărit de după lambriuri, nu? zise un poliţist când le văzu.

- Ai grijă, prietene, răspunse Suki cu ochii scăpărând. Eu si cu prietena mea doar lucrăm aici, sus. Iar sus, totul e legal. Eu sunt responsabila cu garderoba, iar Alexis e casieră la restaurant. N-am făcut nimic.

El scutură din umeri.

- Mă îndoiesc, dar luaţi-vă gecile, veţi fi duse la secţie pentru o declaraţie.

- Bine.

Pe Alexis o lăsau puterile.

- Scuzaţi-mă, aveţi vreun poliţist pe nume Rhys Roberts?

Sergentul îsi frecă bărbia.

- Avem un Frank Roberts care se ocupă de câini,zise, gândind că fata arăta mai răsărită decât celelalte specimene din Soho.

- Nu, Rhys Roberts, întări Suki.

Pe Alexis o cuprindea disperarea.

- Poate că are un alt nume. E înalt, are accent galez si.. .nasul rupt.

- Si arată bine, adăugă Suki.

Alexis realiză cât de inconsistent suna.

- Lucrează la cazinou de sase luni si ma gândeam că poate e poliţist sub acoperire.

- îţi place, nu? rânji sergentul. Scuze că te dezamăgesc, dar n-avem vreun ofiţer care să se potrivească descrierii. înseamnă că tipul te-a cam învârtit. Cei mai buni bandiţi sunt si mari cavaleri. Stai puţin, zise după o pauză. Era cu tipul bătrân care conduce chestia asta, Gia-nu-stiu-cum.

- Giacopelli, completă Suki.

- Da. Oricum tipul era înalt şi oacheş. Purta o cămăsă albă de gală şi era foarte lat în umeri.

- Ăla e, confirmă Suki.

Alexis îşi dorea ca cineva s-o ciupească pentru a-şi reveni.

- Stii unde e acum?

Sergentul se uită la ceas.

- A plecat cu prima tură de tâlhari, acum vreo douăzeci de minute, deci cred că o acum scuipă tot ce ştie. Dacă e tipul de om dificil, va trebui să fie interogat. Luaţi-vă hainele, doamnelor. Poate vă vedeţi eroul la secţie, dacă aveţi noroc.

Alexis îşi trase hanoracul pe umeri, tremurând. Când vizita secţia de poliţie , în timpul mariajului, era un mare eveniment, dar nu crezuse niciodată că va sta pe bancă aşteptându-şi rândul la declaraţie ca ceilalţi criminali. Fusese o noapte de pomină. Poliţiştii erau mulţumiţi. Din discuţiile lor rezulta că raidul depăşise aşteptările.

- Celulele trebuie să fie în partea aia, şopti Suki, văzându-l pe Dino cum protesta în gura mare în timp ce era dus de-a lungul unui coridor.

Nici urmă de Rhys. Ca infractor , nu era doar o verigă, se gândea Alexis. Cu ascuţimea minţii lui şi cu aerul autoritar, trebuie să fie unul din conducători. Se smiorcăi uşor, ştiind că orice ar face, tot îl iubea şi voia să fie cu el. "Nu-mi pasă de ce e acuzat", dar se dezmetici. "Ba-mi pasă". Deşi îl iubea, încă mai credea în bine şi rău. "Dar trebuie să-l mai văd o dată ca să-mi iau la revedere." Sergentul de serviciu părea de treabă, iar Alexis încerca să găsească cea mai potrivită abordare pentru a-i cere să vorbească cu Rhys, când iesi un ofiţer.

- Domnisoara Lambert, poftiţi pe-aici. Inspectorul Benett are să vă ia o declaraţie.

- De ce te interoghează inspectorul? sopti Suki. Esti mai specială? Toţi ospătarii au fost interogaţi dincolo, în cealaltă încăpere.

Alexis clătină din cap a confuzie si începu să facă legături. Dacă era "specială", era din cauza legăturii cu Rhys. "Ce să spun în declaraţie? se întreba. Trebuie să dezvălui faptul că am fost împreună?" Aici se cerea adevărul, dar cum putea să facă publice detaliile relaţiei lor? A face dragoste cu un criminal, mai ales cu unul care o dezamăgise, suna atât de urât, dar fusese minunat. Cel mai frumos moment din viaţa ei. Ridică bărbia. îi va spune acestui inspector Bennett cât mai puţin si-ntr-un fel îl va apăra pe Rhys si relaţia lor.

Intră pe usa deschisă de ofiţer, si o auzi cum se închide în urma ei. Pentru câteva clipe se pierdu. Nu era niciun inspector, doar Rhys, cu braţele deschise.

Alexis începu să plângă, fără a-si simţi lacrimile. îsi muscă mâinile pentru a-si păstra controlul.

- Rhys, ce-ai făcut? Unde e inspectorul? De ce ne-a lăsat singuri? oftă ea. Camera e supravegheată? E o capcană?

El o îmbrăţisă, alinând-o, dezmierdându-i părul, soptindu-i că totul are să fie bine.

- Suntem singuri pentru că eu am ordonat asta, avem cinci minute de singurătate, iar camera nu e supravegheată.

- Ai dat ordine?

- Ca inspector Bennett am anumite privilegii.

Alexis nu putea fi păcălită din nou. Pufni.

- Nu se poate! Am întrebat la club dacă eşti poliţist. N-a recunoscut numele tău, doar înfăţişarea. Spuneau că eşti unul dintre criminali.

Rhys scoase o batistă albă din buzunarul de la piept şi i-o întinse.

- Poftim, ştergeţi lacrimile.

Apoi se aşeză pe marginea unei mese şi o trase mai aproape.

- Rhys Roberts nu înseamnă nimic pentru că numele meu adevărat este Robert Rhys Bennett; l-am schimbat puţin din motive de siguranţă.

- Dar de ce nu te-a ştiut sub un alt nume?

- Dacă sergentul fusese plasat sus, n-a văzut acţiunea şi

nu ştia de partea cui sunt. M-am risipit o dată cu Giacopelli deci n-ar fi ştiut să mă separe. E a doua oară când intru în secţia asta. Sunt complet străin pemtru majoritatea ofiţerilor pentru că sunt transferat temporar din Tara Galilor.

Alexis medită şi-i înapoie batista.

- Deci, în afară de cei implicaţi în misiune, câţi te-ar recunoaşte?

- Până mi-am dezvăluit identitatea în cazinou, doar supraveghetorul. Era vital să apar ca şi cum eram un angajat, şi cu câţi ştiau mai puţini, cu atât era mai sigur.Doar o mână de ofiţeri superiori erau la curent. Dacă aş fi implicat toate forţele legii, ar fi ieşit o învămăşeală printreagenţi.

Lui Alexis îi dădeau din nou lacrimile.

- Sună aşa de periculos, şi mă bucur atât de mult că eşti în
siguranţă!

El o sărută o dată, si încă o dată. Ea începu să-si revină.

- Te iubesc, îi spuse Rhys.

- Si eu.

Acum, ea îl săruta. îsi strecură mâinile sub jacheta lui, pe lângă talie. Se simţi usurată si fericită si ar fi rămas în îmbrăţisarea aceea pentru totdeauna.

- Stai cuminte, o atenţionă el când îsi duse degetele spre nasturii cămăsii, atingându-i pieptul. Altfel te pun după gratii, sau si mai bine, te leg cu cătuse de mine pentru toată viaţa.

- O soartă mai rea decât moartea,zise ea. Si ce căutai la Cazino Veneţia?

- Stiam că ai să ajungi aici, mai devreme sau mai târziu. Dar timpul nostru s-a terminat. Lexi. Mă tem că nu-ţi pot da o explicaţie acum. Ar dura prea mult si am mult de lucru, si o sărută pe frunte. Acum trebuie să-ţi iau o declaraţie, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să apari în instanţă. Când terminăm am să aranjez să te ducă cineva acasă. Vorbim mâine, desi nu stiu dacă o să pot să scap în zilele următoare.

- Domnul Giacopelli si Dino sunt arestaţi?

- Si ei si încă vreo zece, sper.

- Deci cazinoul se va închide mâine?

- Cred că se poate închide mâine, poimâine, poate luna viitoare, scutură el din umeri

- Asta înseamnă că am rămas fără slujbă.

- Si?

- Deci ai zis bine la început, că ai să te descotorosesti de mine,
dar te-ai descotorosit de o întreagă bandă de escroci!

El râse de ieşirea ei.

- Caridad, n-am făcut-o cu intenţie, şi-n plus am un alt loc pentru tine.

- Barmaniţă la hotelul din St. John's Wood?

- Nu. Un loc în patul meu, în inima mea, în viaţa mea. Răsplata nu va fi poate la fel de palpitantă, dar promit satisfacţie deplină!

Capitolul 9

Rhys stătea lângă geam , sorbind din paharul cu whisky şi admirând apusul ce colora apele Tamisei în nuanţe de roz, auriu şi roşu aprins. Asta se întâmpla trei zile mai târziu, iar el se simţea împlinit. După ce se dedicase nouă luni cazului Giacopelli, gustul deznodământului era unul dulce. Din bucătărie se auzi un zgomot, şi zâmbi. De fapt, succesul misiunii consta în faptul că o întâlnise pe Alexis. Oftă fericit şi i se alătură.

-Aş fi putut comanda ceva la restauranul chinezesc, protestă el, când ea deschise uşa cuptorului.

El adulmecă.

- Dar miroase minunat!

Ochii lui se plimbară pe formele suple ale picioarelor în pantalonii albi strâmţi şi pe bluziţa ei sumară; îi plăcea latura ei domestică.

- De ce să comanzi când ai alternative?

Rhys o îmbrăţişă de la spate, cuprinzându-i sânii şi umerii,
mângâind pielea caldă a gâtului ei. Alexis se relaxă.

- E distractiv să gătesc pentru tine; în plus am nevoie de practică.

- O să capeţi foarte multă dacă vrei să mă păstrezi mare si tare.

Alexis închise cuptorul după ce se asigură că puiul în vin iesea
cum dorea ea.

- Mai trebuie încă patruzeci de minute.

- Foarte bine. Ne lasă timp si pentru altceva, si o strânse si mai tare.

- înainte de cină?

- înainte si după si între felurile de mâncare.

Se întoarse spre el.

- Nu stiu de unde vine toată virilitatea ta dacă ai trăit numai cu mâncare chinezească. Cuptorul e ca nou, ai gătit vreodată în el?

- Niciodată. Hai să mai exersăm în pat. Sau vrei să ne facem de cap pe podeaua din bucătărie?

- Chiar te rog, dar mai târziu.

- Mai târziu, zise femeia., vorbi el tavanului. Cât de târziu?

Alexis îl sărută pe vârful nasului.

- După ce beau si eu un pahar, căci tu esti cu unul înaintea mea, si după ce îmi povestesti cu de-amănuntul despre Cazinoul Veneţia.

- OK, dacă tu zici, murmură el teatral.

- Da.

După ce o servi cu un pahar de whisky cu apă si o aseză în braţele lui pe canapea, căzu pe gânduri.

- Nu stiu de unde să încep, dar cred că toată viaţă lui, Giacopelli şi-a câştigat banii jucând între bine şi rău. Mulţi ani de zile a lucrat ca operator, şi sincer să fiu în Soho nu prea ai de ce să te zbaţi. Dar de un timp a început să aibă idei tot mai măreţe. Si-a consolidat legăturile cu

amicii din Italia.

- Nu cu Mafia! exclamă Alexis.

îi era oarecum scârbă de toate acestea. Ea le privise cu foarte mare detaşare. Iar lucrurile nu erau roz.

- Nu există nicio dovadă în sensul ăsta, zâmbi el. Nu cred că Joe poate ajunge atât de sus, şi oricum, preferă să fie el peştele cel mare. Autorităţile au devenit suspicioase vizavi de afacerile lui şi s-au decis să se acţioneze. Primul lucru care m-a interesat a fost potenţialul lui.

- Adică incursiunile?

- Da. Joe mai ameninţase anumite persoane şi înainte, dar s-a dovedit a fi o reţea mult mai mare decât a crezut poliţia. Trebuie să recunosc cu invidie că Joe avea un stil foarte meticulos, iar organizarea era impresionanată.

- Cum te descurcai când îl însoţeai în astfel de situaţii?

- Trebuia să fiu foarte atent. Dar Joe preferă să rezolve el problema, aşa că ameninţa şi scotea banii de la distribuitori, contrabandişti şi aşa mai departe. Rar, când mă chema şi pe mine, trebuia să mai pocnesc pe câte unul, dar încercam să nu-l zgârii prea tare. Puţini cereau încă o lovitură, dar ăia sigur nu erau în toate minţile.

Ea se încruntă, puţin tristă.

- Cât de tare l-ai rănit pe beţivul care s-a luat de mine?

- Nici nu l-am atins.

- Nu? făcu ea ochii mari.

- Săracul, abia se mai ţinea pe picioare asa că i-am dat câţiva bănuţi si l-am urcat într-un taxi. Sigur nu si-a amintit

nimic a doua zi. în cea mai mare parte a timpului am fost doar de umplutură pentru Joe. Reputaţia îi era deja stiută si asta le-a făcut pe victimele lui să se teamă de el ca de Dumnezeu. Eu doar mă încruntam si făceam pe durul.

- Cu cercelul tău? De ce ai vrut să-l ai?

- E ca o confirmare vizibilă. Stiu că de fiecare dată când dau peste un tip cu cercel, mă opresc si mă gândesc încă o dată. Mi-am dat seama că si ceilalţi fac la fel. Ai crezut că sunt lupul cel rău, nu?

- Da, recunoscu ea.

- Reacţie tipică. Cu toţii judecăm pripit, iar un tip tucuiriu cu cercel înseamnă pericol pentru majoritatea cetăţenilor cu musca pe căciulă, mai ales în Soho.

- Dar pentru cei corecţi?

- Chiar si pentru ei, din cauza înfăţisării mele si a legăturii cu Joe.

- Dar de ce te-au ales pe tine pentru treaba asta?

- Trebuia să fie cineva din afara Londrei, pentru a evita riscul de a fi recunoscut. Cel care s-a ocupat de caz este întâmplător din Ţara Galilor si e amator de rugby. M-a văzut jucând si stia că n-am obligaţii familiale.

- Asa că te-a ales?

- M-am oferit voluntar. Ar fi trebuit să lucrez într-o sală de forţă de unde Joe îsi ridica plăţile, si am aranjat ca cineva să-l amenințe, iar eu să intervin. Totul a mers ca uns. A fost atât de recunoscător,
încât mi-a oferit postul pe loc.

- Stiai cât de periculoasă este misiunea?

- Normal, dar pe atunci nu eram.stabilit, şi m-am vârât imediat în ceva diferit. N-a fost o dorinţă stringentă. Viaţa mea privată s-a dovedit dureroasă, adică am trăit cu o fată, dar oricât de am încercat să ţin relaţia secretă, tot s-a aflat. Asta a pus gaz pe foc. Nu se cade ca un inspector celibatar să aibă o viaţă sexuală. Mi s-a spus că trebuie fie să mă căsătoresc cu ea, fie să-i dau papucii. Aşa că am ales ultima variantă. După care mi-am dorit o femeie, dar n-am găsit-o pe cea potrivită pentru a mă căsători cu ea.

- Nu puteai avea prietene?

- Nu doream. Avusesem destule. Sunt om matur. Lexi. Am fost căsătorit şi eram obişnuit să fac sex regulat.

- înainte, în timpul şi după cină?

Rhys o prinse de talie.

- înveţi repede. O să ai o căsnicie pe cinste!

- Si o indigestie cronică!

- Nu fi rea, râse el şi o sărută.

- Si în ce alte porcării a mai fost implicat Giacopelli?, deveni ea din nou serioasă.

- Evaziune fiscală, asta pe lângă escrocherii şi prostituţie, dar cel mai important era traficul de droguri.

- Dumnezeule! Dar restaurantul era măcar pe linia de plutire?

- Da. Joe avea nevoie să păstreze aparenţele, pentru a distrage atenţia de la celelalte activităţi. Deci ghiceşti de ce te-a ales casier; pentru că ai privirea asta sinceră.

- De minorosiţă?

- De actriţă, si o trase mai apropae, jucându-se în voie cu pieptul ei. Asta a fost gerseala mea când am ales-o pe Gayle. Uitasem că Joe are o slăbiciune pentru femeile bine făcute.

Alexis îi mângâie părul si-i mută degetele într-o poziţie mai cuminte.

- N-o să aud toată povestea dacă începem să facem dragoste.

- Putem s-o facem în reprize. De terminat povestea, nu de făcut dragoste, desi si asta ar fi distractiv.

- Nu! si-i prinse mâna care pornea din nou în explorare.

- Atunci, cred că e mai bine să umplu paharele, si se îndreptă spre bar.

- Presupun că Gayle era de-a voastră.

- Da, răspunse el, un nou recrut, dar poate că era prea absorbită de mine ca să pară si prietena mea. Ar fi putut deveni o fisură.

- N-ar fi fost riscant să obţină ea postul? Trebuia să te gândesti că vor fi si alţi candidaţi.

- A fost un risc asumat, si-i întinse paharul plin după care se duse la fereastră. Joe m-a rugat într-o vineri să pun anunţul, dar gândindu-mă că va atrage multă lume m-am făcut că uit. A apărut într-o luni, interviul fiind în aceeasi zi. Am aranjat să apară Gayle, si să pară tare pe poziţie, după care totul se reducea la a-i elimina pe ceilalţi.

- Cum?

- Le-am lăsat să intre pe fetele pe care le-ai văzut

pentru că m-am gândit că lui Joe n-o să-i placă; până să vii tu deja trecuseră vreo două bunicele.

- Si cum le-ai făcut vânt?

El se înfoie.

- Folosind o combinaţie letală de farmec şi.

- Ostilitate?

- Au plecat imediat, se amuză el. Mergea foarte bine, până să apari tu. Când ai zâmbit cu gropiţele alea ştiam că Joe se va amoreza imediat. Iar eu aş fi fost în stare să ucid!

- Si aproape ai făcut-o. Si cum te-ar fi ajutat Gayle?

- S-ar fi amestecat printre şefi cazinoului, ar fi auzit bârfe, informaţii de care eu, ca însoţitor al lui Joe, n-aş fi avut parte. Si ar fi fost o partidă bună pentru Dino.

- Si totuşi, ai făcu ca dracii când a fost vorba de mine.

- Caridad, nu voiam să ai probleme. Nu din punct de vedere emoţional, pentru că se vedea că eşti sensibilă, dar mă îngrozea gândul că ai putea fi implicată în vreo crimă fără să fii conştientă de asta. Ca femeie a lui Dino, ai fi reprezentat o ţintă.

Alexis îşi plimbă degetul pe gura paharului.

- Prima oară când m-ai sărutat a fost doar din intenţia de a mă face să mă despart de el?

- De ce altceva? o privi el.

- Mincinosule! şi se postă în faţa lui cu mâinile în şolduri. Cred că erai confuz şi îţi plăcea de mine. Pun pariu că sărutul n-a apărut în nici un raport dat superiorului tău.

- Dar nici tu n-ai lăsat niciodată a înţelege că voiai să

ajungi cu mine în pat, ridică el din sprâncene.

- Atunci nu erai în tură.

- Atunci am ieşit din tură când te-am sărutat, când te-am tachinat, când te-am dus acasă. Toată partea cu îndrăgostitul a fost în timpul meu liber.

Alexis îsi puse capul pe umărul lui.

- Asa-mi convine.

- As fi spânzurat dacă superiorul meu ar sti ce-am făcut. N-am de gând să adaug detalii picante în arhivele de la Scotland Yard. Nu vrei să stie toţi despre aluniţa de pe spatele tău, nu?

- Chiar că nu, râse ea. Si ce era în program în seara cu raidul?

- întâlnirea avea să ducă la căderea lui Joe. îi plăcea să-si adune prietenii si să facă pe grozavul. Discutau de mult cum să extindă incursiunile, despre noi ţinte, dar duminica aia avea să pună capac, de aceea am decis să mai asteptăm. Si-a amuţit amicii când le-a spus că poate să aranjeze o linie constantă de traficanţi de droguri în Londra si că avea nevoie de oameni. Ar fi trebuit să vezi cum se îngrămădeau toţi, dar nu ca acum la declaraţii. Vizita lui Dino la Roma era ultima verigă a masinaţiei.

- Deci, e la fel de vinovat?

- Nu, si-si goli paharul. A fost foarte circumspect în a intra în afacere. Ironia face ca Dino să fie educat ca un gentleman pentru a salva aparenţele, dar snobismul si tovarăsii pretenţiosi au avut efectul opus, căci a dobândit

dorinţa de a fi respectabil si respectat.

- Dar accepta banii murdari ai tatălui său.

- Combinaţiile periculoase îl depăseau. Trebuia să-l auzi pe Joe cum îl amenința când au fost arestaţi. Credea că Dino l-a trădat din prostie sau din lasitate.

- Te-a suspectat?

- La început, nu. A fost o nebunie, poliţisti si ticălosi laolaltă, cred că Joe era în stare de şoc. Când superiorul mi-a spus pe nume, mai să facă atac de cord.

- De ce nu mi-ai explicat mai devreme că eşti poliţist, ţi-aş fi înţeles comportamentul., îi reproşă ea. Stiu să ţin un secret. Te-am văzut o dată pe strada cu circul Oxford, aproape că pocneai din priviri un amărât de poliţist, dar n-am suflat o vorbă.

- Nu se poate!

Rhys era uimit, iar ea aproape că se umfla în pene.

- Venisem cu Vicky în oraş şi te-am văzut în mulţime. Nu prea te-a încântat când a pus mâna pe tine.

- înlemnisem. Tipul era din Cardiff şi m-a recunoscut. Voia doar o întâlnire la un meci de rugby acasă.

- Stia că eşti poliţist?

- Acolo da, nu şi aici. Aprape să cad jos când mi-a zis pe nume. Sunt mii de ochi în Londra şi dacă vreunul din amicii lui Giacopelli m-ar fi văzut cu un poliţist m-aş fi ars.

- Deci te-ai perfăcut deranjat.

- N-a fost mare deranjul. Nici nu ştia ce l-a lovit, până când nu l-am tras deoparte şi i-am explicat. A înţeles, râse

el. Dar nu cred că se va mai apropia vreodată de vreun jucător de rugby.

- Nu ştie ce pierde, zise ea, sărutându-l pe gât în locul unde răsărea părul negru.

El îi căuta buzele.

- Am terminat interogatoriul, doamnă? Putem exersa în pat acum?

- Credeam că nu mai întrebi odată!

Mai târziu, după ce au făcut dragoste şi după ce luaseră cina,
ajunseră din nou în pat.

- E târziu, chiar trebuie să plec, zise ea lenesă, conturându-i cu arătătorul buzele.

- Abia ai venit! si încercă să-i prindă degetul cu gura. Cred că ar trebui să rămâi aici peste noapte.

- Iubitule, stii că nu pot. Te-o fi acceptat mama de ginere, dar.

- Nu i-am dat alternative.

Râse, amintindu-si cum se sclifosise mama ei când Rhys a cerut-o. " Totusi, să pastrăm lucrurile cum sunt, nu?"

El o mângâie de-a lungul sânilor, pe sfârcul maroniu, până ce acesta se întări din nou.

- OK, uite cum facem. Tu si cu Vicky veniţi aici în fiecare week-end până ce ne căsătorim. Nu risc să vă cer să vă mutaţi de tot, pentru că-mi pătez iarăsi reputaţia.

Se aplecă si-i atinse sânul cu buzele, plimbându-se cu

senzualitate în jurul sfârcului până când Alexis tresări, gemând sub mângâierea lui, dorindu-si mai mult. Se lipi de el, dar un gând o străfulgeră.

- Purtai pistol tot timpul la cazinou?

Rhys izbucni în râs.

- Dacă asta nu e logică, atunci nu stiu cum e.

Ea încercă să se abţină.

- Purtai?

- Nu. Le purtăm doar în condiţii speciale. Aveam unul duminică în caz că ar fi avut si altcineva, dar nu s-a întâmplat, slavă Domnului!

- Unde e acum?

- La cutie.

- Si o să mai ai misiuni speciale? întrebă îngrijorată.

- Nu-ţi face probleme. A trecut vremea mea. Oricum, ca om însurat, am dreptul să cer permisiune specială.

- Deci, asta am să fiu- permisiune specială?

Rhys coborî spre sâni, apoi spre coapse, luându-le în palme.

- E o variantă, dar mă pot gândi şi la altele ca sirenă -şi o sărută pe frunte- păpuşă - pe nas- şi caridad -pe bărbie. Iar câteodată o adevărată, prama.

Sărutul veni de la ea.

Victoria era adormită. Stătea pe umărul lui Rhys ca un bibelou, cu degetul în gură.

Când ieşi din dormitor, Alexis se opri cu ochii mijiţi. Fetiţa îl aculta pe Rhys fascinată, liniştită, iar

masculinitatea lui părea la fel de naturală. Formau o pereche admirabilă şi asta o umplea de bucurie. Rhys avea mai multă răbdare decât Jeff, iar Alexis rămase şocată încă o dată cum un bărbatatât de feroce era capabil de o asemenea gingăşie. Cu cât îl cunoştea mai mult cu atât îşi dădea seama că e diferit de piratul de oraş pe care şi-l imaginase, iar acum abia aştepta să-l vadă în uniforma de inspector- în negru şi cu nasturi de argint. Asta ar fi fost cireaşa de pe tort.

- Motănelul ăsta zice că cel mai mult i-au plăcut maimuţele, la zoo. Si care a fost preferata ta?

Alexis li se alătură pe canapea căutând mâna lui mare. La zoo se jucaseră cu degetele, îşi furaseră unul altuia câte un sărut, se priviseră în ochi, fără a se mai putea despărţi.

- Panda, răspunse ea. Dar ţie?

-Animalul meu preferat a fost cel care îmi ţinea mie îngheţata, pentru că ţineam o fetiţă în cârcă.

-Adică mami, căscă Victoria.

- Da. A fost cel mai frumos animal pe care l-am văzut toată după-amianza. Si acum, la culcare, motănel.

- încă nu. Pot să mai stau puţin, unchiule Rhys?

El o privi pe Alexis.

- Cred că ar fi bine să nu-mi mai spui asa.

Victoria reacţionă imediat la schimbare si se trase pe genunchiul lui, cerând o explicaţie din priviri.

- Dar esti unchiul meu.

- Iubito, o linisti Alexis, când noi ne vom căsători,

unchiul Rhys va fi tatăl tău vitreg, deci poţi să-i spui "tati".

- Dar nu vreau un tată, se smiorcăi ea, vreau un unchi. Ai să fii unchiul meu! si-l împunse în piept.

- Dar taţii sunt mai apreciaţi decât unchii. Unchii îţi cumpără îngheţată si te duc la zoo, dar.

- Si-mi cumpără frânghii, completă Victoria plină de speranţă.

- Poate, dar taţii te.si-si roti ochii încât fetiţa râse- te pun în pat seara si vin să te vadă cum dansezi la balet. îţi repară balerinii dacă se strică si te plimbă în masina sport. Deci, recunoaste că ţi-ar plăcea mai mult un tătic decât un unchi demodat, nu?

- Da., si părea convinsă, dar se gândi din nou. Pot să am un singur unchi, atunci?

- Când o să fiu tăticul tău, o să ai trei, zise el spre satisfacţia micuţei. Unchiul Garreth, unchiul Dai si unchiul Hywel.

Alexis râdea văzând-o cum încearcă să silabisească, şi realiză că are să fie o problemă.

- Dar n-au să stea cu noi, adăugă ea.

- Uitasem asta, zise Rhys. Eu şi cu mami o să cumpărăm o casă frumoasă în Ţara Galilor. N-o să-i avem aproape.

Victoria nu părea convinsă.

- O să alegem ceva lângă mare, ca să te bălăceşti vara. Si poate peste câţiva ani o să ai şi un frăţior sau o surioară cu care să te joci, şi o strânse pe Alexis de mână. Ce zici?

Unchii nu mai aveau importanţă.

- Pot să am un băieţel cu care să ma joc şi să se numească Jason Jonathan? Fratele lui Sammy se numeşte aşa, explică ea.

- Vom vedea. Acum, chiar e ora de culcare.

Fetiţa se dădu jos de pe genunchiul lui. La uşa dormitorului, întinse ambele mâini.

- Haideţi. Trebuie să mă puneţi în pat.

Alexis râse.

- Asta trebuie să-ţi iasă din obicei, domnişoară. Cred că depăşeşte îndatoririle tăticului.

- Trebuie să spun că tăticii dbat la fund fetiţele rele, zise el amuzat în timp ce o luau de mânuţe. dar nu în seara asta.

Victoria ajunse în pat cu toate onorurile.

- La culcare, zise Alexis şi se îndreptară spre uşă.

- Tu şi cu mami o să dormiţi în acelaşi pat? întrebă ea.

Rhys o prinse pe Alexis de talie şi o trase spre el.

- Da. Ai ceva împotrivă?

- Fără haine? zise ea, obraznică şi curioasă în acelaşi timp.

- Rhys o să poarte pijama, iar eu cămasă de noapte, se răsti Alexis. Acum culcă-te!

Victoria se aruncă pe pernă, mormăind.

- Nu e corect să fii sincer, îi zise el lui Alexis când se aflau din nou singuri schimbând sărutări, mai ales dacă ai să fii soţie de poliţist. Ce se întâmplă dacă Vicky o să vină în dormitor dimineată si o să vadă că ai minţit-o?

- N-o să vină.

încuiem usa si avem timp să punem ceva pe noi. Asta nu va mai conta când o să fim căsătoriţi, dar deocamdată n-as vrea ca toată lumea din oras să afle cum suntem în intimitate.

El zâmbi.

- Ai să vezi că mă preferi gol când o să-mi vezi pijamalele. Am o singură pereche, din mătase, cu dungi albe si rosii. Cred că mama a avut o revelaţie când le-a ales, fiindcă arăt ca un stâlp de atenţionare în ele.

- îmi închipui.

- De ce, când sunt pregătit să-ţi demonstrez chiar acum, si începu s-o sărute din nou. O să ai propria prezentare de modă.

- Sună.. .interesant, si-l cuprinse pe după gât.

- Si are să fie.

Dorinţa se trezea în ei.

- Si ce accesorii o să ai?, întrebă ea printre săruturi. în afară de tatuajele inexistente.

El se gândi o clipă.

- As putea să-mi pun cercelul, dacă preferi figura de tip dur în misiune.

- Dar eşti inspecto,r iar inspectorii sunt duri.

O ridică în braţe şi se îndreptă spre dormitor.

- Poate. Dar un lucru e sigur. Cu tine, caridad, mi-am îndeplinit misiunea.

Sfâr[it